

Zafere kadar ölümüne direniş!

✓ *Katliamlar ve sistematik işkence devrimci iradeyi kıramadı. Faşizmin yalan ve demagojileri direniş duvarına çarparak tuzbuz oldu. Direniş, işkencenin kesintisiz sürdüğü F tiplerinde ve hastanelerde, daha büyük bir kararlılıkla ve yeni katılımlarla sürüyor!..*

✓ *Şimdi kavga daha zor, bedeller daha ağır olacak... Ancak bu direnç ve kararlılık, bu inanç ve sarsılmaz irade olduktan sonra, kazanan bir kez daha devrimci tutsaklar, onlar şahsında bütün bir devrim davası olacak!..*

✓ *Devrimci tutsaklar katliam karşısında ortaya koydukları büyük direnişle, politik ve moral zaferi elde etmiş oldular. Şimdi görev, büyüyen direnişin gücüyle hücre saldırısını püskürtmektir!..*

✓ *Onlarca devrimci tutsak ölümün eşiğinde! Emek ve özgürlükten yana herkes bunun bilinciyle hareket etmeli, mücadeleyi tüm gücüyle omuzlamalıdır!*

Faşizmin hücre saldırısına karşı

safları güçlendirelim!

İÇİNDEKİLER

Tüm güçler ve olanaklar seferber edilmelidir!	3
Direnış sürüyor, zafer bizimdir!	4
20 yıldır teslim alamadılar asla alamayacaklar!	5
Zindan katliamı: Bir kontr-gerilla operasyonu	6
Devrim yürüyüşümüz daha da güçlenecek	7
2001 kavga yılı olacak!	8-10
2000'de sınıf hareketi	11-12
Ücret asgari, sefalet azami!	13
Kontra devlet katliamda, kirli medya psikolojik savaşta	14
Şehitlerimiz	15
Katliam ve direniş-1 (Orta)	16-18
Devrim şehitleri ölümsüzdür!	19
Katliamı protesto gösterileri	20-21
Yurtdışında katliamı protesto gösterileri.....	22-23
Tutsak temsilcileriyle heyetler arasında yapılan görüşmeler	24-26
Yalan ve demagogilerle gerçekler karartılamaz!	27
Türkiye'deki tutuklularla dayanışma. . .	28
Tanıklar anlatıyor	29
Bu vahşet zulüm düzenin çöküşünün de habercisidir.	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/01 ● 06 Ocak 2001
Fiyatı: 150.000 TL. (KDV dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

DEVLET "GÜCÜNÜ" GÖSTERDİ...

Görüldü ki devletin it sürüsü gibi askeri polisi vardır. Tonlarca silahı mermisi topu tüfegi vardır. İş makineleri da vardır. (Oysa binlerce canımız deprem enkazları altında kalalı beri yok sanırdık, o da yalanmış) Televizyonları, gazeteleri, radyoları... -küfür makineleri yani- varmış.

Devlet yakar, yıkar, katledermiş... Peki kime gösterildi bu güç? Cezaevlerine kapatılmış durumdaki tutsak devrimciler mi?

Yoksa katliamın canlı yayın seyircisi yapılan işçi-emekçilere mi?

Bu gizli bir güç müydü, ilk kez mi ortaya döküldü? İki de bir de, "Ortadoğu'nun en güçlü devletine sahip olmak"la övünen bu devlet değil miydi?

Gösterdiğinde yeni olan, bilinmez olan ne var peki? Üstelik övünülecek olan ne var?

Zindanın derinliklerine hapsedip üstüne kat kat demir kilit vurduğın tutsakları, o zindanların duvarlarını yıkıp, çatılarını delerek, ancak bir ordu gücüyle ikinci kez (kendinden) ele geçirebilmiş olmanın neresinde övünme payı bulunabilir? Sanki düşman kalesini basıp kendi adamlarını kurtarmışlar!..

Açıktır ki, operasyon düzen ve devlet açısından tam bir fiyasko, tam bir utanç abidesi olmuştur. Amaçları devrimci tutsakları teslim almak, alamadılar. Direnişi sona erdirmeyi, erdiremediler. Günlerce süren kanlı bir saldırıda onlarca devrimciyi katletmelerine rağmen bunu başaramadılar. Demek ki, Ortadoğu'nun en güçlü ordusuna sahip olmak her derde deva değilmiş! Demek ki, toptan tüfekten daha güçlü irade silahı varmış. Demek ki, devrimcilerin "ölümü yenenleri kimse yenemez" şiarı, soyut bir propaganda sloganı değilmiş.

Operasyonun ortaya çıkardığı ve tarihe övünç anlatımlarıyla geçecek tek gerçek, devrimcilerin bunca şiddete ve zulme rağmen boyun eğmemiş, ölümüne direnişi sürdürmüş olmasıdır.

Bu gerçek karşısında küçülen devlet, devrimci tutsaklara sökmeyen gücünü, şimdi de dışarıya (ülkenin

değil, zindanların dışı) kanıtlamaya kalkmaktadır.

Tutsakların üstüne kustuğu terörle, akıttığı kanla yıldırmadığı dışarıdaki muhalefet hareketini, gözaltılar, tutuklamalar, kapatmalar yoluyla dağıtmayı denemektedir.

Operasyon öncesi, sırası ve sonrasında, muhalefetin yükseldiği tüm kentlerde sokaklara, evlere, DKÖ'lere, hatta kafe ve bar gibi kamuya açık yerlere düzenlenen baskınlarda binlerce kişinin gözaltına alınması, bir kısmının tutuklanması yetmedi. Muhalefet sindirilemedi. Şimdi sıra kurumlara yönelik kapatma saldırısına geldi. İzmir İHD ve TAYAD kapatıldı.

Kapatsınlar bakalım...

Bununla da görüp-gösterecekleri farklı değildir. Ne kadar azgın olursa olsun, saldırıları hiç ama hiç bir işlerine yaramayacak, mücadele her koşulda sürdürülecektir. Zafere kadar!..

Çıktı!... Kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karyasına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kaçınılmaz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, sözkonusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böylece dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karyımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorununa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

Fiyat: 2 250 000 TL. (KDV dahil)

Örgütsel Güvenlik Sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

EKSEN YAYINCILIK

Otuzu aşkın devrimci katledildi... Onlarca devrimci ölümün eşğinde...

Hücre saldırısını püskürtme sorumluluğu hepimizindir!..

Tüm güç ve olanaklar seferber edilmelidir!..

30'u aşkın devrimci tutsağın şehit düştüğü katliam saldırısının ardından, burjuva ideologlar, bu işin burada bittiğini ilan ettiler. Saldırının 4. günü, son kalenin de düşmesinin ardından, Ecevit, "siz sonuca bakın" diyordu. Yani, devrimcilerin cesetlerini çiğneyerek F tipi hücreleri açmış olmayı bir başarı, bir sonuç gibi göstermeye çalışıyordu.

Oysa, sonuca ulaşmak şöyle dursun, yaklaşmanın bile sözkonusu olmadığı, hatta daha da uzaklaşıldığı, saldırıya ilişkin ilk haber ve görüntülerden bile belliydi. Bu haber ve görüntüler, tümüyle tek taraflı ve devrimci tutsakların aleyhine yalan, iftira ve sapırmalarla yüklü olduğu halde. Bu durum ilerleyen günlerde çok daha berraklaştı.

Öylesine yakıcı bir gerçektir ki bu; ne kontra-medyanın çamuru, ne oluk oluk akan kan, ne hücrelerin özel yalıtımlı kalın duvarları onu gizleyebildi.

* Devrimci tutsaklar sözlerini tutmuş, cesetlerini çiğnetmeden hücrelere girmemişlerdi; bu bir.

* İkincisi; direniş katliam öncesindeki kararlılıktan hiçbir şey yitirmediği gibi, yeni katliamlarla yaygınlaşarak daha da yükselmisti.

* Üçüncüsü ise; direnişin taleplerinde en küçük bir gerileme sözkonusu olmadığı gibi, yeni gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni taleplerle yüklenmiş oldu.

Devlet ve düzen cephesinde bugün bu gerçekleri inkar edebilen kimse bulunmadığına göre; sonuç nerde, kazanım nerededir? Açık ki, operasyona ilişkin devletin tek övüncü cezaevlerinden çıkan ceset sayısı olabilir. Tıpkı kelle avcılarının kafa derilerinden yapıma kemer süsleriyle övünmesi gibi, Tantan da beylik tabancasına 30 çentik daha atarak böbürlenebilir ve onlara da ancak bu yarışır.

Devletin devrimci tutsaklarla kavgası katliam operasyonundan sonra daha da derinleşmiş, daha da karmaşık bir hal almış durumdadır.

Devletin, dün üç devrimci partinin sınırlı sayıda tutsağıyla ve son derece "mütevazı" taleplerle başladığı Ölüm Orucu direnişi karşısında, bugünkünden çok daha "avantajlı", çözüme çok daha yakın konumda olduğu, artık rahatlıkla görülebilir. Saldırıyla birlikte tüm devrimci örgütler direnişe katılmaya zorlanmıştır. Böylece Ölüm Orucu ve SAG eylemcilerinin de sayısı artmıştır. Ek olarak, yoldaşlarının katledilmesinin yarattığı öfke ve kin, hem cezaevlerindeki hem dışardaki devrimcileri daha da bilemiştir. Öfke, kin, kararlılık öğelerini besleyen tek etken, kuşkusuz, sadece yoldaşlarının katli de değildir. Düzen, bu katliam boyunca, ideolojik, politik, psikolojik, etik, her cepheden tüm kirli

savaş silahlarıyla saldırıya geçmiş; yangın ve gaz bombalarına yalan ve iftira salvoları, makineli tüfeklerin tarrakalarına klavye tuşlarından dökülen küfürler eşlik etmiştir.

Saldırının bu sözlü-küfür-lü-görüntülü cephesinin sadece devrimci tutsaklara da değil, tüm ilerici muhalefete yöneldiğini, kanı beş para etmez kontra-kalemlerin, TTB gibi, Barolar gibi binlerce üyeli DKÖ'lere olmadık küfür ve hakaretlerle saldırıya giriştiği de biliniyor.

Kimileri hayretle iki tarafın birbirini düşman ilan ettiğinden söz ediyordu o günlerde. Ve, "teröristler ne suç işlemiş olursa olsun" devletin hepsine hukuk çerçevesinde eşit davranması, düşman ilan etmemesi, kinci-intikamcı davranmaması gerektiğinden... Üstelik bunu tam da, 30 cana kıyan bir intikam saldırısının ardından yazıyorlardı. Elbette akıl verdikleri devlet değildi. Kızım sana söylüyorum misali, birkaç gün arayla yine kendilerinin düşman ilan ettiği devrimci ve demokratik muhalefete duyuruyorlardı güya. Devrimci muhalefet (onların pek sevdiği tabirle terör örgütleri) için umutları olmasa da, en azından demokratik muhalefet belki kazanılabilirdi.

Devrimciler elbette, bu katliam yüzünden değil, varlık nedeni olarak düzenin ve devletin düşmanıdır. Bunu gizlemek bir yana, açıkça propaganda ederler ki, genişlesinler, devrime doğru ilerlesinler. Genişleyecekleri zemin ise, bugün demokratik-ilerici muhalefete taban oluşturan aynı işçi-emekçi kitlelerdir. Peki, gerek katliam öncesi hücre karşıtı mücadele sürecinde, gerekse katliam ve sonraki süreçte, son derece onurlu ve kararlı bir muhalefet yürüten kimi meslek örgütlerini ve DKÖ'leri (sadece süreçte sözcülük yapmış yöneticilerini değil, kitlesini), bunca gelişmenin ardından, dönüp yeniden düzene kazanmanın/eklemlemenin imkanı bulunabilir mi?

Çok açıktan ve hiç tereddütsüz söyleyebilmek gerekir ki; gelişmeler bu kitleleri düzenden çok devrime yaklaştırmış bulunuyor. Bu operasyonla devlet, devrimcilerin ancak yıllar süren çabalarla gerçekleştirebileceğinden kat kat fazla bir teşhirini kendi eliyle yapmıştır. İşçi ve emekçi kitleler, sermaye devletinin ne kadar riyakar, ne kadar yalancı, güvenilmez, ne kadar zorba olduğunu bir kez daha görmüş bulunuyorlar. Daha da önemlisi, aynı olaylar, devrimcilerin ne kadar sözünün eri, ne kadar fedakar ve cesur olduğunu da göstermiştir aynı kitlelere.

Üstelik devrimciler bu konuda ne bir propaganda yürütmek, ne de özel bir çaba göstermek durumunda kalmışlardır.

Sadece yaşamışlar, ölümüne direnmişler, ölmüşler ve gene de direnişi sürdürmüşlerdir. Sermayenin aşağılık demagoglarının ucuz propaganda malzemesi olarak kullanmaya çalıştığı şu "ölümler üzerinden siyaset yapmak" bayağılığı da devrimciler değil, ancak kendi mezarlık düzenlerine yarışır bir karakterdir. Ancak onların çirkef politikacıları kendi marifetleriyle katledilen onbinlerce deprem şehidinin kayıp mezarları üzerinde nutuk atar, oy dilenirler. Kürdistan dağlarında telef ettikleri gençlerimizin, katlettikleri Kürt gençlerinin kanları üzerine politika yapar, hükümet kururlar.

Bize gelince; elbette şehitlerimizle, bu kahramanlarla övüneceğiz. Kaybımız ve acımız ne denli büyük olursa olsun, bunu yapacağız. Bu bizim onlara, kendimize ve sınıfımıza karşı görevimizdir. Paris Komünü'nün ve Ekim Devrimi'nin şehitleri nasıl dünya proletaryasının ve devrim tarihinin şerefli sayfalarında yerlerini aldılarsa; Mustafa Suphiler, Deniz Gezmişler, Mahirler, İbolar, '77 1 Mayıs şehitleri nasıl Türkiye işçi sınıfı ve devrim tarihinin şerefli sayfalarında yerlerini aldılarsa, 19 Aralık zindan direnişlerinin kahraman şehitleri de aynı sayfalara yazılacaklardır.

Ancak bugün öncelikli görev; zindanlarda daha da yayılarak süren direnişin zaferini garantilemektir. Zindan direnişi, katliamla birlikte yeni bir evreye girmiş bulunuyor. Şimdi devrimci tutsaklar katliam saldırısında aldıkları yara ve yanıklarla; hücrelerde tecrit edilmiş bir vaziyette ve sürekli işkence altında yürütüyorlar direnişi. Şimdi "Hücreler yıkılsın!" şiarı, düne göre çok daha somut ve yakıcı biçimde sahiplenilmeyi bekliyor. Ya bu şiar dışarıda kitlesel ve eylemli sahiplenilecek ve hücrelerin kapıları açılacak, ya da o hücrelerden çıkan sıra sıra tabutlarla toplumsal kanama azgınlaşacaktır. Bu gerçek, devrimin tabanına, işçi ve emekçi kitlelere, demokratik muhalefetin tüm merkez ve çeperine en kısa zamanda ve en yaygın biçimde anlatılmalıdır.

Bunun için devrimci hareket, kitlelere güvenen ve güven veren bir eylem ve etkinlik içinde olmalıdır. Bunun bir cephesinde devrimci hareketin kendi arasında, diğer cephesinde ise işçi ve emekçi kitlelerle ortak bir tutum geliştirebilmesi yatar. Devrimci örgüt ile Demokratik Kitle Örgütü'nü, devrimci talepler ile demokratik talepleri birbirine karıştırmadan fakat birbirinden de koparmadan, doğal ilişkisi ve bütünlüğü içinde ortaya koyabilmenin, kimi çevrelerde oluşan bu yönlü kaygıları ortadan kaldırmak ne kadar önemli olduğu bir süreçten geçtiğimiz

anlaşılabilmelidir.

Öncelikle devrimcilerin dikkatli, hassas ve akılcı davranması zorunlu olmakla birlikte, sürecin tüm ilerici demokratik kurum ve kişilere de aynı sorumluluğu yüklediği unutulmamalıdır.

Bu kurum ve kişiler, düzenin kendilerini çekmeye çalıştığı sahte tartışma kulvarlarını kabul etmemeli, bu güne dek sürdürdükleri açık ve kararlı tutumlarından taviz vermemelidirler. "Terör örgütlerini desteklemek", "vatan hainliği" türünden salvoları zaten püskürtmüş bulduklarına göre, sistemin bu kurum ve kişilere yöneltebileceği daha "ağır" bir topu kalmamıştır. Öyleyse; Ölüm Orucu Direnişi'nin ana talepleri -ki bunlar devrimci değil, demokratik taleplerdir- sahiplenmeye devam edilmeli ve artık daha somut mücadele biçimlerinin konusu yapılmalıdır. Mücadelenin ilk evresinde, "tecrit ve ıslah üzerine inşa edilen hücre tipi cezaevi uygulaması kabul edilemez, buna dayanak yapılan ceza yasası da değiştirilmelidir" görüşünü tok bir biçimde savunabilen onurlu hukukçuların; "Ölüm Orucu bir intihar davranışı değil bir mücadele biçimidir, dolayısıyla hekim bu direnişi kırma saldırısında iktidarların aleti olmayı kabul etmeyecektir" diyebilen hekimlerin övünülecek kadar fazla olduğu görülmüştür. Kuşkusuz, mücadeleye kendi alanlarından katkı sunan diğer tüm DKÖ'ler için de aynı övünç payı sözkonusudur.

Gelinen noktada Ölüm Orucu direnişinin ilk taleplerinin özü-özetini bir kez daha hatırlatmakta yarar var: 12 Eylül ürünü kimi faşist yasa ve kurumların tasfiyesi ile bunlar üzerine inşa edilen hücrelerin kapatılması... Aslında böylesine sınırlı ve son derece meşru demokratik taleplerin devrimciler tarafından bile öne sürülmesi gerekmiyordu. DKÖ'ler niye kurulur? İnsanlar neden buralarda örgütlenme ihtiyacı duyarlar? Demokratik kazanımlar uğruna mücadele etmek için değilse ne için? Ancak, sürmekte olan zindan direnişi bir kez daha göstermiştir ki, bu ülkenin devrimcileri en küçük demokratik kazanım için bile ölümüne bedel ödemek zorundadırlar. Devrimi örgütlemek gibi asli görevlerini yerine getirebilmek için, demokratik mücadelenin önünü kanlarıyla açmak durumundadırlar.

Onlar bu görevi seve seve yerine getirdiğine göre, şimdi tüm ilerici demokratik muhalefet hareketinin açılan yoldan ilerlemeyi başarabilmesi gerekiyor. Şimdi DKÖ'leri, sendikaları, meslek örgütlerini asli görevleri olan demokratik siyasal mücadeleye girişmek gibi tarihi ve toplumsal bir sorumluluk bekliyor.

Katliam sürüleri karşısında bir direniş destanı yazıldı...

Direniş sürüyor, zafer bizimdir!

19 Aralık sabahı, silahlar, yangın ve gaz bombaları ile teçhizatlandırılmış cinayet timleri ile saldırıya geçen katliamcı devlet, karşısında ölümüne direnen devrimci tutsakları buldu. Direniş, operasyonun sürdüğü tüm cezaevlerinde saatler, bazılarında günlerce devam etti. Katliam timlerinin tüm saldırıları "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Öleceğiz ama teslim olmayacağız!" sloganlarıyla yanıtladı. Ölümüne bir kararlılığın sergilendiği bu direniş karşısında katliamcılar acizleştiler. Kurşun yağmurlarına göğüslerini siper edenler, ÖO direnişçilerini korumak için kendilerini feda edenler, vücutlarının parçalanmasına karşın onurlarını çiğnetmeyenler yeni bir kahramanlık destanı yazdılar. Daha önceki katliamlarda şehit düşenler ile direnişçiler biraradaydılar. Barikat başlarında, faşist namlulara karşı, meşaleleşmiş bedenlerde ve çekilen halaylarda...

Bu ülkede bu bir gelenektir! Can ve kanla, yiğitliklerle ve özverilerle yazılan... Buca'da, Diyarbakır'da, Ümraniye'de ve Ulucanlar'da ölen ama diz çökmeyenlerce yaratılan bir gelenektir... Devrimci tutsaklar ÖO Direniş'i ne başladıkları zaman, "Siz bizim Ümraniye'de, Buca'da, Ulucanlar'da teslim olduğumuzu gördünüz mü?" demişlerdi. Dost-düşman herkese, "Öleceğiz ama teslim olmayacağız!" sözünü vermişlerdi. Devrimci tutsaklar sözlerini tuttular. Katliam sürülerine karşı büyük bir kararlılıkla direndiler.

Katliamcı devlet ne kadar barbar, ne kadar onursuz ve şerefsizse, devrimci tutsaklar o kadar onurlu, yüce ve insanlığın gördüğü en destansı kahramanlıkları yaratanlardır. Dört duvar arasında karanlığın faşist bekçileri tarafından kuşatılmış, tüm azgın terör üstlerine kusulurken, işkencelerde bedenler parçalanıp tutuşturulurken, direnişlerinden ve değerlerinden vazgeçmemişlerdir. Hastanelerde, kapatıldıkları hücrelerde sürekli işkence altındayken dahi, yürekleri devrim davası için çarpmaya devam etmiştir.

Katiller sürüsünün hiçbir zaman anlayamadığı bu devrimci inanç ve irade, düşmana korku salmıştır. Nasıl oluyor da, bu insanlar inançları uğruna yaşamlarını hiçe sayabiliyorlar? Nasıl oluyor da bile bile ölüme gidebiliyorlar? Nasıl oluyor da elleri kolları kelepçeli olduğu halde devrimin sloganlarını haykırıyor, zafer yumruklarını sıkıyorlar? Nasıl oluyor da, yalnız başlarına ve bunca işkence karşısında katliam sürülerine meydan okuyabiliyorlar?

Katliamcı devleti böylesine acz ve

şaşkınlık içerisinde bırakan, devrimci tutsaklar şahsında temsil edilen insanlığın özgürlük sevdası, önü alınamaz ve yok edilemez olan devrim davasıdır. Katliamcı devlet, bu sevdayı, bu davayı nasıl teslim alabilir? Nasıl hapsedebilir?

***İşkence altında
türkü söyleyenin
baladı***

***Yeniden gerekseydi yaşamam
Giderdim yine aynı yoldan
söz ederek yalnız gelecekte
Bir ses yükselir demirlerin içinden***

***Söylendiğine göre hücrelerinde
İki adam bu gece
Fısıldamış kulağına Teslim ol
Bıkmadın mı bunca eziyetten***

***.....
Tek bir sözcük tek bir yalan
Değişecek birden kaderin
Düşün düşün iyi düşün
Sessizliğinde sabahın***

***Yeniden gerekseydi yaşamam
Giderdim yine aynı yoldan
Konuşur geleceğin insanlarına
Bir ses yükselir demirlerin içinden
Louis Aragon***

Değerleri, şerefleri ve onurları olmayanlar, çağımızın gördüğü en büyük barbarlığın sahipleri dün olduğu gibi bugün de yenilmişler, zavallılaştırmışlar ve kanla ördükleri tarihleriyle insanlığın vicdanında mahkum olmuşlardır.

***Katliama karşı
devrimci tutsakların yanıtı:
Her yer direniş alanı!***

Katliamcı devlet, devrimci tutsaklara teslimiyeti dayattı. Ancak devrimci tutsaklar yanıtlarını, direnişini büyüterek ve nerede olurlarsa olsunlar sürdürerek verdiler. Katil devletin faşist namluları, bedenlerini siper eden devrimci tutsaklarla karşılandı. Katil sürüleri, itfaiye araçlarıyla, iş makinalarıyla duvarları kırdılar, binlerce bombayla devrimci tutsakları boğmaya çalıştılar, yangın bombalarıyla bedenleri tutuşturdular, ama devrimci tutsaklara saatlerce ulaşamadılar. Önce kurşunladılar, öldüklerine emin olduktan sonra ancak koşullara girebildiler. Koşullardan baygın olarak alınan tutsaklar,

kalaslarla, coplarla dövülüp cezaevlerinin işkencehaneye çevrilmiş bölümlerine atıldılar. Buralarda da işkenceler saatlerce devam etti. Tüm teslim alma dayatmaları devrimci tutsaklar tarafından boşa çıkarıldı. Devrimci tutsaklar direnişin dilinden konuştuğunda, faşist katiller katliama ve işkenceye devam ettiler. Ulucanlar'da olduğu gibi ölü bedenlere dahi işkence yapıp, parçaladılar. Yaktılar, kesip biçtiler. Karşılarında bir tek titreyen, aman dileyen tutsak bulamadılar. Bunun için daha bir azgınlaştılar, daha bir zavallılaştılar.

Direniş, saatlerce süren bu işkencelerden sonra hastaneye götürülen devrimci tutsaklar tarafından devam ettirildi. Hiçbir devrimci tutsak, ölümle yüzyüze olunmasına karşın tedaviyi kabul etmedi. Baygın durumda olanlar ise, ayıldıklarında kendilerine takılan serumları çıkarıp attılar.

Devrimci tutsakların büyük bölümü, ölümcül yaraları olmasına karşın, cezaevi doktorlarına dahi gösterilmeden çırılçıplak bir biçimde ringlere konulup, F tipi tabutluklara konuldular. Ring araçlarında işkence kesintisiz olarak devam etti. F tipi tabutluklara getirilen tutsaklar, burada da saatlerce işkence altına alındılar. Öldüresiye dövülüp hücrelere atıldılar. Katil sürüleri devrimci tutsakları işkenceyle direnişten vazgeçirebileceklerini sanıyorlardı. Ama direniş zayıflamak bir yana, yeni katılımlarla büyüdü. Katil sürüleri, fiziki işkencelerin yanısıra, devrimci tutsakların teslim alamadıkları düşünce ve inançlarına yöneldiler. Tutsakların tüm dış bağlantılarını kestikleri gibi, saatlerce faşist marşlar dinlettiler. Ama nafi! Devrimci tutsaklar; "buradan üçer beşer cenazemiz çıkar, ama inançlarımız çıkmaz" kararlılığıyla, bu aciz çabaları da boşa çıkarttılar.

F tipleri birer işkencehane gibi çalışıyor. Hücrelere kapatılmış tutsaklar, katliamcı devlet karşısında tam bir irade savaşı veriyorlar. Hiçbir onursuz dayatmayı kabul etmiyorlar. F tipleri gerçek birer tabutluklara dönüşmüştür.

Teslimiyet dayatmalarına karşın bedenlerini öne sürmüş bulunan devrimci tutsaklar, bu tabutluklarda, şehit düşen yoldaşlarının peşisıra, inançları ve değerleri için ölümsüzlüğe yürüyorlar.

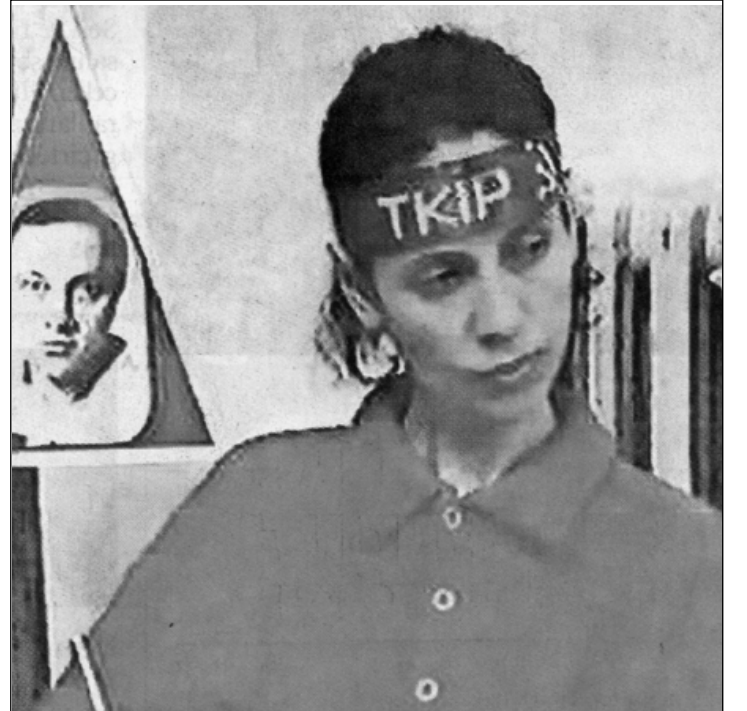
***Ölüm Orucu Direnişini sürüyor:
Zafere
kadar ölümüne direniş!***

Devrimci tutsaklar, onurlarını teslim etmektense fiziken yokolmaya tercih ediyorlar. F tipi tabutluklar, onlarca devrimcinin katledilmesi ve yüzlercesinin yaralanması üzerinden fiili olarak hayata geçirilmiştir, ama bu hiç de katliamcı devletin başarıya ulaştığı anlamına gelmiyor. Devrimci tutsaklar, katliam karşısında ortaya koydukları büyük direnişle politik ve moral zaferi elde etmiş bulunuyorlar. Şimdi sıra F tipi hücreleri parçalamada ve katliamın hesabını sormadadır. Direniş bu talepler kazanılana kadar devam edecektir. Onlarca devrimcinin ölümü pahasına devrimci tutsaklar, bu kararlılıklarını ilan etmiş bulunuyorlar.

Bugün, katliama karşın Ölüm Orucu Direnişini yeni bir boyut almış ve sadece mekan değiştirmiştir. Artık kavga daha zor, bedeller daha ağır olacaktır. Ancak devrimci tutsaklarda bu kararlılık, bu inanç ve sarsılmaz irade olduktan sonra, kazanan devrimci tutsaklar, kazanan bir bütün olarak devrim davası olacaktır.

Şimdi her yerde devrimci tutsakların canları ve kanlarıyla yarattıkları bu onurlu bayrağı sahiplenme zamanıdır. Direniş, içeride ve dışarıda tüm ruhu ve yüreğiyle bütünleştirilmelidir. Katliamcı devletten hesap sorulmalı, zulüm her alanda yenilmeli ve ezilmelidir.

***Faşizmi döktüğü anda boğacak,
kazanan biz olacağız!***

Katliam ve işkence "hayata dönüş" adı altında gizlenmeye çalışılıyor...

Kanlı maskenizi elbet yere sereceğiz!

N. Nehir

Bir gece yarısı, bütün sınıf kinlerini kuskamak, dört duvar arasında tutsak ettikleri devrimcileri teslim almak için geldiler. "Teslim olun" dediler, "Bu devletle başa çıkamazsınız" dediler. Tutsak devrimciler hep bir ağızdan "devrimci tutsaklar teslim alınmaz" diye haykırdılar, kurşunları halaylarla karşıladılar. Sonrası kurşun, ateş ve katliam, sonrası direniş ve zafer...

Yalın bir katliam ve bir büyük direniş...

Amaçları ÖO eylemcilerini koğuşlarından alarak hastanelere götürerek onları hayata döndürmekmiş. Bu nedenle de operasyonun adı "hayata dönüş" konulmuş. Bütün bu aşağılık yalanlar ancak devrimci direniş karşısında alçalan, acizleşen bir kanlı iktidarın, katliamını gizlemek için çaresizce başvuracağı araçlardır. Kim inanır bu aşağılık yalana. Onlarca devrimciyi katledeceksiniz, yüzlercesini kurşunlayıp, yakıp, işkenceyle vücutlarını parçalayacaksınız, sonra da bunun adı "hayata dönüş" olacak.

Toz ve dumanın ardından açığa çıkan olaylar göstermiştir ki, faşist devlet tüm savaş aygıtlarıyla saldırmış, inanılmaz bir direnişle karşılaşmış ve direniş kırmak için yüzlerce devrimcinin kanını vahşice dökmüştür. Bugün katliamcı faşist sürüsü ise yeniden ÖO'na müdahaleyi tartışıyor, anlaşılın katledemeleri devrimcileri hücrelerinde sessizce öldürmeyi planlıyorlar. Birçok tutsaktan haber alınamıyor, listelerde görünen ama uyduruk gerekçelerle görüşe çıkarılmayan tutsakların hayatta oldukları şüpheli. Bu şüpheleri dağıtmak için "yetkililerin" yaptıkları açıklamalara inanmaksa ham bir hayal.

İçişleri Bakanının söylediği gibi bir yıldır planlanan, Ulucanlar'da başlatılan, Burdur ve Bergama'da provası yapılan bu katliam saatlerce, hatta günlerce sürmüştür. Ancak devrimci irade teslim alınamamıştır; devrimcilerin, hastanede ve tabutlukalarda, ÖO direnişine yeni katılımlarla devam etmeleri düzenin tüm planlarını ve iğrenç yalanlarını tuzla buz etmişlerdir.

Bu katliam tarihin görüp göreceği en büyük ve vahşi katliamlardan biridir. Burjuva iktidarının ne kadar alçaklaşabileceğinin, insanlık adına var olan bütün değerleri nasıl hiçe sayabildiğinin en büyük kanıtlarından biridir.

Gizlenmeye çalışılan gerçek; toplumsal muhalefeti imha planı

Onca yalanla, karalama kampanyalarıyla açığa çıkması engellenmeye çalışılan gerçek şudur: ÖO direnişleriyle yeni bir aşamaya giren hücre kaşığı devrimci muhalefeti ezmek, bunun için de ÖO eylemini sona erdirmeye çalışmak ve bu terör ortamından yararlanarak F tipi tabutluklara geçişi sağlamak.

Bu saldırı, komünistlerin de sürekli ifade ettikleri gibi, kapsamlı bir tasfiye saldırısıdır. Devletin yarattığı bu "kör terör" ortamından şimdiden bazı siyasi parti ve sendika yöneticileri nasiplerini almaktadır. Süreç tam da komünistlerin ve devrimcilerin anlatmaya çalıştığı gibi sürmektedir.

Artık dışarısı sorunun çözümü için öncesinden daha da önemli bir durumdadır. Devletin dışarıda estirdiği terörü de bu çepevede anlayabilmek ve örülmeye çalışılan faşist ablukayı parçalamak gerekmektedir.

20 yıldır teslim alamadılar, asla alamayacaklar!

R.Azem

19 Aralık'ta başlatılan katliam devam ediyor. 26 tutsağın ilk günlerde katledilmesinin ardından, katliam sırasında kaldıkları cezaevlerinden bırakılan devrimci tutsaklara yönelik operasyonlar devam ediyor. Şehitlerimize yenileri ekleniyor, sayı şimdiden 30'u aşmış durumda. Bu operasyonların da günlerce süren katliama rağmen kırılmayan devrimci iradenin kırılabilmesine yönelik olduğu kuşkusuzdur.

Ümraniye hapishanesi'ndeki katliamın sonlanması ardından yeni yeni açıklamalar yapan faşist bakan H. Sami Türk, hastanelerde ve hücrelerde süren ÖO Direnişi'ni bitirememenin utancı ve ezikliğiyle bu kez de hücrelerde Ölüm Orucu'na devam eden tutsaklara zorla müdahaleyi gündeme getirmişti. Açıklama yaptığı günün ardından Manisa ve Kütahya hapishanelerinde kalan tutsakları tekrar azgın bir işkence eşliğinde "tıbbi müdahale" için hastanelere götürdüler. Bunlarla bitmeyeceği ise çok açıktır. Sırada Gebze, Niğde, Uşak, Buca vb. hapishaneler vardır. Şu ana kadar zorla müdahale ile Ceyhan'dan Halil Önder, Uşak'tan Berrin Bıçkılar, Çankırı'dan Hasan Güngörmez katledilmiştir.

Faşist devlet eşi benzeri görülmemiş bir katliamdan geçirdiği devrimci tutsakların iradelerini kıramamanın ve teslim alamamanın aczi ile adeta çılgına dönmüştür. Son operasyonlar bunun açık bir göstergesidir. Tutsakların yatak, yorgan, ranza, tüp vb. en insani ihtiyaçları bile karşılanmamaktadır. F tipi tabutluklara hapsedilen tutsaklar ise kaldıkları yeri "toplama kampı, Nazi kampı" diye tanımlamaktalar. Sabah akşam alınan sayımlarda tutsaklara İstiklal Marşı'nın okunması, hazırola geçilmesi ve en büyük asker bizim asker diye bağırılmaları vb. dayatmalarda bulunuluyor. Boyun eğdiremedikleri için azgınca bir vahşet uyguluyorlar.

F tipi hapishanelerin ölüm olduğunu söyleyen devrimci tutsaklar binlerce kez haklı çıktılar. Nelerle karşılaşılacağı tahmin edilebiliyordu. Fakat faşist devletin terörü tahminlerin de ötesine geçmiş bulunuyor. Devletin katliamla kırmaya çalıştığı devrimci direniş çizgisi Diyarbakır, Ümraniye, Buca, Ulucanlar, Burdur ve Bergama'da olduğu gibi 19 Aralık katliamlarında da kırılmadı. Faşist sermaye devletin hesapları bir kez daha ters tepti. Zindanlarda 20 yıldır devam eden direniş geleneğinden taviz verilmedi. Devrimci tutsaklar kimi çevreleri şaşkınlığa düşüren ve hayranlık veren bir direniş sergilediler. Oysa devrimciler bu tür direnişleri çokça yaşamış ve görmüştür. Tutsaklar direnişin yaşamak olduğunun bilincindeydiler. Onların bu direniş teslim olanlara ve teslimiyete adım adım yaklaşanlara ibret olacaktır. Bu katliamın ve işkencenin eşi benzeri görülmemiştir. Hitler faşizmiyle boy ölçüşecek durumdadır.

"Hayata dönüş" adı verilen bu kanlı katliam eğer devletin hesapları tutsaydı bu operasyonun planlayıcıları için hayata dönüş olacaktı. Fakat tutsaklar eli kanlı katillerin dünyalarını bir kez daha başına yıktılar. Her iki taraf da kendi kampının ve sınıfsal konumunun gereklerini yerine getiriyor. Biri, katliamcı düzen cephesi tutsakları teslim alarak, böylece tüm toplumsal muhalefeti denetime alıp işçi sınıfı ve tüm ezilenlere

beterin beterini yaşatmayı hesaplıyor. Tutsaklar ise tarihsel bir davanın temsilcileri olarak kendi sınıfına karşı görevini yerine getiriyor, onurlarına sahip çıkıyor ve leke sürdürmüyorlar.

Devrim tarihinin sayfalarına böyle destansı bir direniş yazıldığı sırada düşmana sığınanlar işçi ve emekçilerin kurtuluşu davasında söz sahibi olamayacaklar. Bu utancı yaşam boyu çekeceklerdir. Eğer hala yaşamayı başarabilirlerse. İçinden geçtiğimiz süreç devrimcilerin adeta iradelerinin sınıandığı bir süreçtir. Bu tarihsel kesitte davalarına bağlı kalıp direnenler onurlu kavgalarında yüceceklerdir. Aksini yapacakların ise bir yok oluşla karşı karşıya kalacakları kuşkusuzdur.

Ölüm Orucu devam ediyor. Katliamlar, işkenceler, zorla tedavi etme yöntemleri devrimci irade karşısında tuzla buz oluyor. Devlet düştüğü aczden kurtulmak için ölüm orucuna kara çalmaya devam ediyor. Bir yandan Ölüm Orucu yok diyorlar, bir yandan 350 tutsağın Ölüm Orucu'nda olduğunu, 2018 tutsağın SAG'da olduğunu duyuruyorlar. Adalet Bakanlığı'nın bu açıklamaları faşist Osman Durmuş'un "Ölüm Orucu yoktu zaten" açıklamasının hemen ardından geliyor hem de. Buna

benzer birbiriyle çelişen onca örnek verilebilir.

Fakat artık gizlenemeyen katı gerçek, Ölüm Orucu direnişinin devam ettiği ve sürecin dışında kalanları da kapsayarak daha da yaygınlaştığıdır. Katliamın oluşturduğu toz duman yavaş yavaş dağılıyor. Henüz ufak da olsa emekçi semtlerinde eylemler oluyor. Namuslu aydınlar, köşe yazarları ve sanatçılar katliam operasyonuna karşı tepkilerini dillendiriyorlar. Devletin operasyonun hemen ardından attığı zafer naraları kursaklarında kaldı. Ezilmişliğin ve yaşanan utanç verici yenilginin sıkışıklığı ile devletle başa çıkılmayacağını söyleyen Ecevit'in dili dolanmaya başlıyor artık. Sahte kararlılık gösterileri geride kalıyor. 20 yıldır zindanlarda devrimci kanı akıtılıyor, en vahşi yöntemlerle tutsaklar katlediliyor. Herşeye rağmen baş eğmeyen, yenilmeyen bir irade var! İşte devletin bütün kını, nefreti bir türlü alt edilemeyen bu iradedir. O irade ki, artık çelikleşmiştir. O irade ölümü yenenlerin ve hiçe sayanlarındır. Hangi güç bu iradeyi yenmeye, teslim almaya yetebilir? Süreç çok hızlı ilerliyor ve yüzlerce devrimci ölümün eşliğinde. Bu süreçte her

türlü girişim ve çaba hayatı önemdedir. Komünistlerin özenle altını çizdiği bir nokta var. O da direnişin devam ettiği ve bu saldırıyı asıl püskürtecek gücün zindanlarda devam eden Ölüm Orucu direnişi olmasıdır. Sürecin başından beri zaferi şehitlerimizle kazanacağız diyorduk. Bu söz geçerliliğini hala sürdürmektedir. Fakat bedel fazlasıyla ödenmiştir ve her geçen gün çoğalmakta, yeni şehitler verilmektedir. Ödenecek bedeli azaltacak, yeni şehitlerin önüne geçecek olan yine dışarıdaki analar ve devrimciler olacaktır.

Aleyhimize gibi görünen hava biran önce lehimize çevrilmelidir. Bunun için koşullar sınırlı da olsa vardır. Katliam öncesi sokaklara çıkan binlerce duyarlı insan, operasyondan sonra geriye çekilmiş gibi gözükse de, devam eden direniş tüm kara çalmalara rağmen muhalif kesime hala güç vermeye devam ediyor. Çalışmalarımızdaki en büyük gücümüz ve olanağımız tekrar tekrar ölüm orucu direnişidir. Her türlü eylem ve etkinliğe de Ölüm Orucu Direnişi yön verecektir.

**Öleceğiz, asla teslim olmayacağız!
Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!**

Kanlı Hafta'dan

.....

**Bütün resmi gazeteler
Hırsızlar, tüm pis herifler
Serüven için gelenler
İşbirlikçiler, omuzu
süstüler
Uçkuru kirli aşıklar
Kurtlar gibi kaynıyorlar
Cesetlerinde
devrimcilerin.**

Evet ama...

**Geçecek bu kara günler.
Burjuvaların ayağı
altından**

**Bir gün kayacak toprak.
Birleşip bütün yoksullar
Canlarına okuyacak!
Eugène Chatelain**

Zindan katliamı:

Bir kontr-gerilla operasyonu

Ayşe Aydın

İçişleri Bakanı Tantan, devrimci tutsaklara karşı girişilen katliam saldırısı için “psikolojik savaş” ifadesini kullandı. Tantan’ın ağzından itiraf edilen konuya ilişkin bir başka gerçek de, bu operasyona bir yıldır hazırlandıkları idi.

Bu saldırıda gerçekten de bir psikolojik savaşın (yani bir kontr-gerilla operasyonunun) tüm aşamalarını adım adım izlemek mümkün.

İlk adım : Gerici-faşist koalisyonun kurulduğu ilk aylarda, henüz yapım halindeki F tipi cezaevlerinden hiçbiri teslim alınmamışken, “ne pahasına olursa olsun, devletin, cezaevlerinde hakimiyetini tesis edeceği” açıklamaları yapılmaya başlandı. Yani, bugünkü F tipi operasyonunun startı verilmiş oldu.

İkinci adım; kamuoyu oluşturma: (Aslında bütün bir operasyon boyunca, zaman zaman aşırı boyutlara ulaşan bir yoğunlukla sürdürüldü.) Bu açıklamaları izleyen gün ve aylarda cezaevleri gündemden hiç düşürülmedi. Bu konuda iki araç dönüşümlü olarak ve sürekli biçimde kullanıldı. Birincisi mafya çetelerinin çıkardığı olaylar. İkincisi, Ulucanlar ve Burdur’da olduğu gibi siyasi tutsaklara yönelik katliam saldırıları. Ve tüm sürece yayılacak biçimde medyanın siyasi tutsaklara yönelik karalama kampanyaları. Çakıcı’da silah ve telefon bulunduğu haberini, siyasi koşulların silah deposuna döndürüldüğü propagandası izledi. Bu, mafya çeteleriyle ilgili her gelişme ve haber için aynen tekrarlanıp durdu.

Üçüncü adım; fiyaskoyla sonuçlanan ilk katliam girişimi: 26 Eylül ’99 günü Ulucanlar zindanında 10 devrimci tutsağın hunharca katledildiği saldırı, insanüstü bir direnişle püskürtüldü. Katliamdan sağ fakat ağır yaralarla kurtulan tutsaklar, buldukları veya sevk edildikleri zindanlarda konuldukları hücrelerde açlık grevine başladılar. Günler süren direnişin ardından hücrelerin demir kapıları açıldı, yani hücre saldırısının bu ilk denemesi boşa düşürüldü.

Bu katliamın da önceden planlandığı, katliamı önceleyen günlerde medyanın yürüttüğü “psikolojik savaş”tan belliydi. Fakat daha iğrenç, Amerika yolundaki Ecevit’in katliam sabahı yaptığı açıklamadır. Bu uşak, bağlılığının nişanesi olarak efendilerine devrimci kellesi sunmuş oluyordu böylece.

Ve halk, günler boyu bir yalan ve küfür kumkumasına boğuldu. Hiç ilgisi bulunmayan bir yerden ve konudan kalkarak “cezaevlerinin silah deposuna döndüğü”, “terör örgütlerinin eğitim kampı haline geldiği”, “içeriden yönetildiği” propagandası yoğunlaştırılarak, kamuoyu katliama hazırlandı. Bu iğrençlik katliam sırasında akıllalmaz boyutlara ulaştı. İlk akla gelenler; bambaşka bir cezaevinde ve bambaşka bir tarihte çekilmiş bir fotoğrafın “beş dakika önce” ibaresiyle yayınlanması; kitap, dergi ve gazetelerin “örgütsel döküman” ibaresiyle teşhiri (ki onların içinde bol miktarda bu teşhir kampanyasının başını çeken günlük basın da vardır); tiyatro oyunları için hazırlanmış silah maketlerinin “işte ağır silahlar” ibaresiyle teşhiri...

Dördüncü adım: 10 can bedeline hücre saldırısı püskürtüldü ama, bu kalıcı bir kazanım değildi. Devlet, attığı geri adımı da telafi etmek üzere yeni ataklarla karşı saldırıya geçti. Operasyon sürüyordu. “Ulucanlar savaşı”ndan sağ kurtulanlara cinayet davaları açıldı. Katil devlet, devrimcileri kendi arkadaşlarını öldürmekle suçlamaya kalktı. Sorun bunun tutup tutmayacağı değil, bir biçimde karşı saldırının sürdürülmesiydi.

Beşinci adım: 19 Aralık sabahı, Tantan’ın ifadesiyle, “1 yıldır maketler üzerinde tatbikat yapan” özel timler bir ordu eşliğinde, 20 cezaevindeki devrimci tutsaklara karşı kanlı bir katliam saldırısına girişti. Bu saldırı cezaevlerinde ölümüne bir direnişle karşılandı. Sonuçta devlet, yakarak-yıkarak da olsa, kendi cezaevlerini “ele geçirdi!” ve 30 ölü, onlarca kayıp, yüzlerce yaralı pahasına F tipi hücrelerin kapıları açıldı.

Son kalenin de düşmesinin ardından, devlet, bu işin burada bittiğini ilan ediyordu. Sözde, “örgüt baskısıyla” ölüme sürüklenen gençleri kurtarmışlardı. Böyle açık, böyle pervasız ve hunhar bir katliam saldırısının adını “hayata dönüş operasyonu” koyma utanmazlığının nedeni de bu propagandayı taçlandırmaktı zaten. Yoksa, operasyon hazırlığının başladığı bir yıl öncesinde, bu tarihlerde bir Ölüm Orucu direnişi gerçekleşeceği hesabı yapmaları mümkün değildi. Sözkonusu olan, her türlü gelişmeden yararlanmaları ve en uygun fırsatı kollamalarıydı.

Peki bu son zafer mi? Devlet bu saldırıyla cezaevleri sorununu çözmüş mü oldu?

Yine devletin ağzından ve karşı-propagandanın temel argümanı üzerinden sürdürüldü. Ne diyordu devletlüler? - Tutukluları örgütlerin, çetelerin ve koğuş ağalarının baskısından kurtaracağız.

Bunun koca bir yalan olduğu, iki cepheden birden açığa çıktı. Bir; sadece devrimci tutsaklar F tipi hücrelere taşındı. Zaten tüm tutuklu ve hükümlülere yetecek hücre de yok.

İkincisi; amacın aracı aştığı ve belirlediği bir kez daha netleşti. En ünlü örnekle anlatırsak; Çakıcı Kartal F tipinde, ancak örgütünün de cezaevini de yönetmeye devam ediyor. Silaha da telefona da (ve daha neye ihtiyaç duyuyorsa hepsine) sahip. Çünkü o, devlet için kurşun sıkın “şerefli” bir alçaktır. Devletin gerçek amacı, kendi elemanlarını, taraftarlarını, maşalarını vb.’ni değil, sadece muhaliflerini “yola getirmek”tir ve bu da gayet anlaşılır bir durumdur.

Nihayet üçüncü ve sonuncusu; daha saldırının ilk günü, götürüldükleri hastanelerde tedaviyi reddederek, devrimci tutsaklar, “örgüt baskısı” propagandasını çürütmüş bulunuyorlar. Bu çürütme halen, Ölüm Orucu’nun hücrelerde de sürdürülmesi (hatta yeni başlayanlarla birlikte yaygınlaşarak) ile devam etmektedir. Demek ki, bu katliam saldırısı asla herşeyin sonu değildir. Ne devrimciler cephesinden ve dolayısıyla ne de devlet cephesinden... Demek ki, operasyon da sona ermiş değildir.

Sürmekte olan operasyon bir kontr-gerilla operasyonudur ve tek hedefi hücreleri uygulamaya sokmak değildir

Öyle olsaydı eğer, bunu daha az gürültülü biçimde yapmayı tercih ederlerdi. Böyle çok gürültülü ve kanlı bir geçiş, bu psikolojik savaşın cezaevlerini de aşan bir yanı ve hedefi olduğunun açık göstergesi kabul edilmelidir.

Daha önce denendiği ülkeler üzerinden, İMF programlarının sonuçları hakkında fazlasıyla deneyim ve bilgi sahibi olan egemenler, bu soygun ve sömürü programını tehlikeye sokacak bir toplumsal kalkışma riskine hep işaret etmişlerdir. Böyle bir kalkışmanın sisteme yönelmesinin tek garantisi devrimci bir önderliktir. Dolayısıyla, İMF programının aksamaması için ülkedeki devrimci birikimin olabildiğince tasfiye edilmesi gerekmektedir. Ancak bu öyle bir biçimde yapılmalıdır ki, beklenen toplumsal patlamanın öznesi sınıf ve katmanlara da gözdağı verilebilsin. Kabanar öfke doğru dürüst mayalanmadan çürütülebilir...

Savaşın “psikolojik” cephesi bu nedenle, devrimci örgütler ve devrimci tutsakların yanısıra, yoğun bir biçimde toplumsal muhalefetin sivri uçlarına yöneltildi. Sınıf ve kitle hareketi cephesinde bir süredir kamu emekçi hareketi öne çıkmıştı. Onun içinde de, örneğin, sağlık emekçileri. Sağlık emekçileri sistemli bir biçimde topa tutuldu. SSK’daki yolsuzluklardan hastanelerdeki

skandallara kadar, devletin tüm suçları sağlık emekçilerine fatura edildi. Cezaevlerine yönelik son katliam saldırısı öncesi, sırası ve sonrasında da, bu süreçte demokratik tavrını açıkça ortaya koymaktan kaçınmayan Tabip Odaları şahsında ilerici-devrimci doktorlara (özellikle de bunların yönetiminde olduğu ortaya çıkan örgüte.)

Yine, işçi hareketi cephesinde, sendikal bürokrasinin tüm baskı ve engellemelerine rağmen ilerici bir muhalefet oluşturmakta ısrar gösteren az sayıda sendikaya yönelik yetki düşürme saldırısı gündeme getirildi. Tuzla deri işçilerine ve Deri-İş yöneticilerine olduğu gibi, gözaltı ve tutuklama tehditleri, Süleyman Yeter’in katli, başka bazı sendikacıların kaçırılmaları/ölümü tehdit edilmeleri gibi terör uygulamaları da cabası.

Ancak, karşı karşıya olduğumuzun bir kontr-gerilla operasyonu olduğunun daha açık kanıtları da var.

“Kontr-gerilla”nın el kitabında, özel eğitilmiş timlerin yanısıra;

Bir- “etkili basın-yayın organlarının yayımcıları”nın (Editors of influential publications)

İki- “önde gelen din temsilcileri”nin (Senior members of dominant religious faiths)

Üç- “Sendika lideri veya liderleri”nin (Labor union presidant) *

operasyonlarda kullanılması gerektiği önerilmektedir.

Bu operasyonda medya (sadece kimi köşeleri tutmuş MİT/kontr-gerilla ajanları eliyle değil) tümünden ve gönüllü olarak ve en etkin biçimde kullanıldı, kullanılmaya devam ediliyor. Yalan, karalama, küfür, iftira ve hakaretin bini bir para. Üstelik sadece devrimci tutsaklara karşı da kullanılmıyor bu pislik çamuru. Tüm demokratik muhalefeti hedefliyor. Ve işin daha da çirkin tarafı, çamur atma savaşında başı çekenlerin, dünyanın solcuları, bugünün kimi “sol” gazetelerinin köşe yazarları olması. (Solcu *Cumhuriyet* gazetesinin Ziverbeyler’de, DAL’larda ağırlanmış kimi “eski solcu” yazarları gibi.)

Bu operasyonda “önde gelen din temsilcisi” de kullanıldı. Diyanet Başkanı Nuri Yılmaz, televizyona çıkıp, Ölüm Orucu’nun dinimizce caiz olmadığı yönünde fetvasını okudu. Zamanın Şeyhülislamından Bedreddin için alınan fetva gibi. Böylece katliam “dinimizce” de kutsanmış (!) oluyordu.

Bu ikisi düzenin has kurumları olduğu oranda, düzene hizmetleri (bu hizmet ne denli kanlı ve kirli olursa olsun) garipsenecek bir durum değil. Bir nevi görevlerini yapıyorlar.

Oysa üçüncü kesim, yani “sendika liderleri” denilen takım, devlete verdikleri her destek ve hizmetle temsil ettikleri sınıfa ihanet etmektedirler. Bu operasyonda bir kez daha bu hainler de rol aldılar. Emek Platformu adına yaptıkları açıklama ile, devrimci tutsakları Ölüm Orucu Direnişi’ni bırakmaya çağırın, Türk-İş başta olmak üzere, konfederasyon yöneticilerinin eli de bu operasyonla kana bulanmıştır ve hesabı hakettikleri biçimde sorulacaktır.

Ancak onların tek suçu bu kanlı operasyonda devletin yanında yer alarak ellerini devrimci kanına bulamak da değildir. Operasyonun asıl amacı, devrimci tutsaklara yönelik kanlı saldırılarla kitleleri terörize ederek (işçi sınıfı ve emekçilere gözdağı vererek), İMF-TÜSİAD yıkım programlarını daha rahat uygulayabilmek olduğuna göre; sendikacıların devlete desteği, temsil ettikleri sınıfın yıkımına da hizmet etmektedir. Zaten sorulacak hesap da asıl olarak bu cepheden sorulacaktır.

* *Alıntılar Talat Turhan’ın “Kontr-gerilla Cumhuriyeti” adlı kitabından. (Tüm Zamanlar Yayıncılık, ikinci basım 1994, s.55-56)*

Yeni bir yıla girerken...

Devrim yürüyüşümüz daha da güçlenecek!..

Geride kalan yılın son bir ayında peşpeşe gerçekleşen üç çarpıcı olay, bu olayların dışı vurduğu bir dizi temel önemde gerçek, bir bakıma bütün bir yılın özetini de vermektedir.

Aylarca süren yaygın eylemlilikler ve Ankara'daki büyük gösterinin ardından, 1 Aralık'ta bir milyonu aşkın emekçi iş bıraktı ve yüzbinlercesi kendi acil taleplerini haykırmak için alanlara çıktılar.

Kasım sonunda başlayan, Aralık başında borsada çöküntüye yolaçan mali kriz, bir yıldır emekçilere ağır bedeller ödetilerek uygulanan İMF patentli "istikrar programı"nın iflasını belgeledi. İflas eden İMF programı olduğu halde hükümet iflasın hemen ardından İMF'ye, bizzat İMF başkanının bir mektupla dikte ettirdiği utanç verici koşulları ve istemleri olduğu gibi kabul ettiğini bildiren bir "ek niyet mektubu" sundu.

Bu mektubun sunulmasından yalnızca bir gün sonra, zindanlardaki Ölüm Oruçları'na karşı ülke çapında vahşi bir saldırı düzenlendi. 30'u aşkın devrimci katledildi, yüzlerce yaralandı ya da sakat bırakıldı. Devrimci tutsaklar zorbalıkla F tipi hücrelere dolduruldu. Katliamın öteki yüzü ise, görülmemiş yiğitlik ve kararlılıktaki bir direniş oldu. Saldırı tüm hapishanelerde dost-düşman herkesi şaşkına çeviren görkemli bir direnişle karşılandı. Bazılarında direniş günlerce sürdü. Direnişin yıkılmaz duvarına çarpan katliam saldırısı, böylece politik ve moral açıdan tam fiyaskoyla sonuçlandı. Açlık Grevi genelleşti, Ölüm Orucu'na yeni katılımlar oldu. Bugün direniş, F tipi hücrelerindeki Nazi vahşeti uygulamalarına rağmen, aynı taleplerle ve daha büyük bir kararlılıkla sürmektedir.

Bu üç olay bir arada, son bir yılın ve dolayısıyla bugünün Türkiye'sinin temel gerçeklerinin özetini vermekle kalmamakta, birbiriyle sıkı sıkıya bağlantılı bir bütün oluşturmaktadır.

İşbirlikçi düzen cephesinin İMF reçeteleriyle yarattığı ağır ekonomik ve sosyal yıkım işçileri ve emekçileri mücadeleye yöneltmektedir. Son bir yılda işçiler ve emekçiler grev, direniş ve gösterilerle mücadele isteklerini yaygın olarak ortaya koymuşlar, 1 Aralık eylemi bunun en ileri noktası olmuştur.

İşçi sınıfı ve emekçilerin bu mücadelesinin sonuç alıcı bir güç, kararlılık ve örgütlülüğe ulaşmasını engellemek için, sermaye devleti sistematik baskı ve terör koşullarını pekiştirip süreklileştirmekle kalmamakta, toplumsal muhalefetin en ileri, bilinçli ve örgütlü kesimini oluşturan devrimci hareketi ezmek için de gözü dönmüş biçimde saldırmaktadır. F tipi hücreleri bunun için gündeme getirilmiştir ve bu ölüm hücrelerine karşı ortaya konulan direniş bu nedenle vahşi bir katliamın hedefi olmuştur. Toplu katliamlarla devrimci kanı dökerek efendilerine yaranmaya çalışan İMF uşağı Ecevit'in bir yılı aşkın bir süre önce, "İçerde denetimi sağlamadan dışarıda sağlayamayız" biçimindeki sözlerinin anlamı da buradadır. Bu kanlı katil yeni yıl mesajında "geleceğe güvenle bakmak"tan söz ederken, buna İMF kredileri ile cezaevi operasyonlarını kanıt göstermektedir. Bu her iki olay arasındaki organik bağın büyük bir arsızlıkla itirafından başka bir şey değildir.

Gerçekte ise Türkiye kapitalizminin, ona dayanan kokuşmuş sermaye düzeninin "geleceğe güvenle bakmak" olanağı yoktur. Düzenin en akıllı adamları geride kalan yılın bilançosunu "hüsran" olarak özetlemekte ve önümüzdeki bir yılın da "daha şimdiden kaybedildiğini" açık açık söylemektedirler. Geride kalan bir yılın son bir ayına sıkışan üç temel olayından yansıyan gerçekler, bunun böyle olduğunu ve olacağını bütün açıklığıyla ayrıca ortaya koymaktadır.

Katliamcı düzen cephesi, İMF'ye sunulan ek niyet mektubunun bir gereği olarak, yeni yılda emekçilere daha ağır bir fatura ödetmeye hazırlanmaktadır. Bu, ücretlerin ve maaşların daha çok düşürülmesi, işsizliğin ve yoksulluğun daha çok büyüülmesi, gelir dağılımındaki uçurumu derinleştirilmesi, özelleştirme yoluyla ülke zenginliklerinin emperyalizme ve işbirlikçi asalak takımına yağmalanması vb. demektir. Bunun için de baskı ve terörü daha da sistemleştirmeye, faşist terör, işkence, katliam ve hücrelerle toplumsal muhalefetin en diri kesimini ezip teslim almaya ihtiyaç var. İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadele istek ve umutlarını tümünden kırmak ancak bununla olanaklıdır, katliamcı düzen cephesi bunu böyle düşünmekte ve hasaplamaktadır.

Bunun karşısında ise, bir yanda 1 Aralık'ta son bir kez kendini gösteren milyonlarca işçi ve emekçinin mücadele isteği, öte yanda kurulu düzene karşı mücadelenin bilinçli ve örgütlü kesimini oluşturan devrimcilerin bükülmez iradeleri ve direnme kararlılıkları var. Amerikancı düzen cephesi bu ikisine bir "çare" bulamadığı sürece asla geleceğe umutla bakamayacaktır. Şimdiki tüm umudu, bu ikisinin birleşmesini engelleyebilmektir. Devrimcilere yönelen acımasızlığın gerisinde tam da bu umut ve bunda elde edilebilen sonuçlar vardır.

O halde yapılması gereken, bu ikisini birleştirmek için gerekli her türlü çabayı azami ölçüde gösterebilmektir. Milyonların mücadele isteğinin devrimci önderlik ve kararlılıkla birleştiği nokta, kokuşmuş sermaye düzeni için de sonun başlangıcı olacaktır.

TKİP, döneme ve sorunlara, burjuvazinin saldırılarının püskürtülmesine ve işçi-emekçi hareketinin geliştirilip güçlendirilmesine, temel önemdeki bu genel perspektif üzerinden bakmaktadır.

Geride kalan yılın ilk aylarında partimizin programı bir bayrak gibi dostun-düşmanın gözleri önünde göndere çekildi. Bu topraklarda artık sınıfın, devrimin ve sosyalizmin devrimci programı var. Partimizin programı, işçi sınıfının temel çıkarları ve hedefleri ekseninde tüm emekçileri birleştirmeye ve devrim mücadelesini zafere taşımaya muktedir biricik programdır. Türkiye'nin tüm devrimci birikiminin altında er-geç bütünleşeceği ve uğrunda savaşacağı biricik bayrak budur.

Bu ülke topraklarında ve özellikle son otuz yılda, devrim davasına bağlılık ve sosyalizm özlemi uğruna sayısız yiğitlik ve fedakarlık örnekleri görülmüştür. Partimiz bu mirası ve direnişçi çizgiyi özümsemekle kalmamış, onu işçi sınıfı ideolojisi ve değerleri temeli üzerinde daha ileri bir düzeye çıkarmıştır. Tarihsel ölçülerle alındığında henüz son derece kısa olan siyasal yaşamına rağmen, yarattığı değerler ve oluşturduğu direniş geleneği bunun ifadesidir.

Fakat bu ülkede onyılların deneyimi açıkça göstermektedir ki, kendi başına devrim davasına ve sosyalizm özlemine ölümüne bağlılık yeterli değildir. Bunun için bu davanın ve özlemin gerçekleşmesini olanaklı kılacak bir teorik temele, ideolojik çizgiye ve programa ihtiyaç var. Fakat bu da yeterli değildir. Asıl gerekli olan, ortaya konulan çizgi ve program, yaratılan değerler ve direniş çizgisi temeli üzerinden işçi sınıfı ve emekçilere yönelmek, onlarla sağlam bir biçimde birleşip bütünleşmektir. Parti ile sınıf, devrimci öncü ile kitleler arasında varolan ve işbirlikçi düzen cephesinin bugünkü en büyük avantajını oluşturan öldürücü kopukluğu giderebilmektir. İşte o zaman, bu ülke topraklarında devrim ve sosyalizm davası yenilmez olmakla kalmayacak, geleceğe, devrimin ve sosyalizmin büyük zaferine güçlü ve güvenli bir biçimde yürüyebilmek de olanaklı olacaktır.

Partimiz başından itibaren zindanlarda sürmekte olan ölümüne direnişin içindedir. Çeşitli sınavlarda kendisini en iyi biçimde kanıtlamış tutsak kadrolarıyla bu direnişin en ön safında yer almakta, öteki siper yoldaşlarıyla bu ön safın onurunu paylaşmaktadır. Yoldaşlarımız başarı uğruna her türlü bedeli ödemeye hazır olduklarını göstermişlerdir ve göstermektedirler.

Fakat asıl başarı işçi ve emekçilerin yenilmez gücüyle birleşmekten geçmektedir. Hücre saldırısı; işçi sınıfına ve emekçilere döne döne ödetilen faturanın, onların mahkum edildiği ağır yaşam koşullarının, bu yaşam koşulları içerisinde onları çaresizce teslim almanın dolaysız bir gereğinden başka bir şey değildir. Bu böyle olduğuna göre en acil ve öncelikli görevimiz, bu gerçeği en geniş işçi ve emekçi kitlelerine anlatabilmektir. Onlara bu mücadelenin kendi mücadeleleriyle dolaysız bağını gösterebilmektir. Hücre karşıtı mücadeleyi devrimcilerle devlet arasındaki bir uç çatışma olmaktan çıkararak, işçi sınıfı ve emekçilerin sermayenin genel saldırılarına karşı genel mücadelesinin bir parçası haline getirebilmektir.

Düzen cephesi her açıdan ağır ve çözümsüz sorunlarla, giderilemeyen açmazlarla yüzyüzedir. Uygulanan baskı ve terörün, sergilenen acımasızlığın ve vahşetin gerisinde bu vardır. Bu gerçekte bir çaresizliğin, bir aczin dışı vurumudur. Koşullar devrimci siyasal mücadeleyi geliştirip güçlendirmek için her zamankinden daha elverişlidir.

Son süreç, hayati bir politik sorun ekseninde ve mücadelenin ateşi içerisinde, solda gerçek konumlara ve kimliklere de ışık tutmuştur. Devrimci direniş çizgisiyle teslimiyet ve ihaneti ayırtılmakla kalmamış, tutarsız ve kaypak ara güçleri de gözler önüne sermiştir. Bu sağlıklı bir ayrışma ve saflaşmayı hızlandıracak, yeni dönemde devrimci siyasal mücadele için ayrıca bir olanak olacaktır.

Yeni bir yıla, devrim mücadelesini yeni bir düzeye çıkaracak imkanlarla ve bunları en iyi biçimde kullanacağımıza duyduğumuz kesin inançla giriyoruz. Devrimci kararlılığın ve devrim davasına olan bağlılığın devrimci sınıf programına ve çizgisine bağlanabilmesi ölçüsünde, ödenen bedeller ve yapılan fedakarlıklar boşa gitmeyecek, geleceğe güvenle ve başarıyla ilerlemek güvenceye alınabilecektir.

**İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!**

Sermayenin derinleşen saldırılarına karşı çoğalan mücadele olanakları

2001 kavgası yılı olacak!

2000 yılında özelleştirme saldırısı önceki yıllara göre bir hayli hızlandırılmıştır. 2001 yılında ise özelleştirme saldırısı çok daha yaygınlaştırılıp derinleştirilecektir. 2001 yılında özelleştirme hedefi 7.1 milyar dolardır. Türk TELEKOM, THY, Petkim, Erdemir, Tüpraş bu yıl satılması planlanan kuruluşlardan sadece birkaçıdır. Ayrıca enerji sektöründe de santral ve dağıtım tesislerinin işletme hakkının devri biçiminde hızlı bir özelleştirme yapılması planlanmaktadır. İMF'ye verilen ek "niyet mektubu" nun önemli bir kısmının özelleştirme planlarına ayrılması da zaten bunu göstermektedir.

TELEKOM ve THY gibi 2000 yılında yapılması planlanan bazı stratejik özelleştirmelerin bu yıla sarkması; emperyalist tekellerin ve yerli sermaye gruplarının özelleştirmelerin hızlandırılması yönündeki artan basıncı; belli sektörlerdeki direnç noktaları dışta tutulursa, işçi ve emekçilerin saldırıya karşı gereken düzeyde bir yanıt verememesi... Bu yıl özelleştirme saldırısında dozun artırılmasına yol açan en önemli etkenler bunlardır.

Geride bıraktığımız yılda, sermayenin işçi ve emekçi yığınlarına dönük kapsamlı saldırılarına tanık olmuştuk. Ve bir süredir hem emperyalist kuruluşlar hem de hükümet, bu saldırıların kapsamını 2001 yılında daha da büyütmek için bir takım hazırlıklar içindeydi.

Hükümet tarafından İMF'ye gönderilen 18 Aralık tarihli "ek niyet mektubu", 2001 yılı saldırı programının en temel belgesi durumundadır. Meclisten geçirilen bir dizi yasa ise, saldırıların uygulamaya dönük yüzünü oluşturmaktadır.

Yalan devam ediyor

İşbaşındaki hükümet, tıpkı geçen yıl olduğu gibi, yeni "niyet mektubu"na da yalanla başlıyor. 2001 yılı sonunda enflasyonun %12'ye düşürülmesi, ekonominin %4-4.5 oranında büyütülmesi ve bütçe açığının düşürülmesi, yeni saldırı programının temel hedefleri olarak açıklanıyor.

Hatırlanacağı gibi hükümet geçen yıl enflasyonu %20-25'ler düzeyine düşüreceğini iddia etmiş, işçi ve emekçilerin ücretlerindeki artışlar buna göre yapılmıştı. Fakat enflasyon %40'ların altına düşmedi. Yani hükümet açıkça yalan söyledi. İşçi ve emekçilerin gelirleri bu yolla tırpanlandı. Şimdi bu yalana devam ediliyor. Bu kez enflasyonun %12'ye düşürüleceği söyleniyor.

"Yüzde 4.5'lük 2001 yılı büyüme hedefine ulaşılması imkansızlaşmıştır. Hükümet 2001 yılı

bütçe ve program hedeflerini tutturmakta çok zorluk çekecektir" Bunu TÜSİAD Başkanı söylüyor. Yani sermaye "niyet mektubu" nun girişinde sıralanan hedeflerin birer palavra olduğunu çok iyi biliyor. Ama ne gam. Önemli olan enflasyonu düşürmek değil, işçi ve emekçileri bir biçimde oyalamak. Bu yüzden de hükümet yalana devam ediyor.

Sermayenin eli yeni yılda da işçi ve emekçilerin cebinde olacak

Devletin tekellere ve sermaye gruplarına kaynak aktarma yollarından biri de işçi ve emekçilerin ödediği vergileri sürekli artırmaktır. Bu yöntem yeni yılda da acımasızca uygulanacaktır. İşbaşındaki hükümet, içi boşaltılan bankaları yeniden doldurmak ve emperyalistlerden alınan kredileri faiziyle birlikte geri ödemek için bir taraftan vergileri arttıracak, bir taraftan da yeni vergiler koyacaktır. Bununla ilgili yasal düzenlemeler çoktan tamamlanmış ve 1 Ocak itibarıyla yürürlüğe girmiştir.

Geçen yıl deprem bahanesiyle konulan ve 2000 yılı sonunda kaldırılacağı söylenen özel iletişim ve özel işlem vergileri üstelik iki katına çıkartılarak bu yıl da alınacaktır. Telefon hizmetleri ve doğal gazdaki KDV oranları artırılmıştır. Akaryakıt Tüketim Vergisi ise her ay en az enflasyon oranında arttırılacaktır. Akaryakıtta gelen her zam ise tüm temel tüketim maddelerinin fiyatlarına otomatik olarak yansıtacaktır.

Bu arada eğitime katkı payı uygulaması da 2002'ye kadar uzatılmıştır.

Çalışanlardan kepeçyle alan hükümet kaşıkla verecek

"Ek niyet mektubu"nda, 2001 yılının ilk yarısında kamu emekçilerinin maaşlarının %10 oranında arttırılacağı belirtilmiştir. Aynı şey yılın ikinci yarısı için de geçerlidir. Bu, enflasyon düşecek bahanesiyle bir kez daha emekçilerin sefaletle mahkum edilmesi demektir.

Ücretlerin daha da düşürülmesi politikası sadece kamu emekçilerine dönük değildir. Kamu ve özel sektör işçilerine de bu yıl başlayacak TİS'lerde en fazla %10-12 ücret artışı dayatılacaktır. İşçilere bir kez daha, enflasyonu düşürmek için herkesin fedakarlık yapması gerektiği, KİT'lerin ekonomik durumunun güçlendirilmesi için ücretlerin kısılmasının zorunlu olduğu vb. masallar anlatılacaktır. Dahası var; asgari ücretle çalışanlar da unutulmamıştır. "Niyet mektubu"ndaki ifade ile, "2000 yılında olduğu gibi, Hükümet 2001 yılı için asgari ücret artışlarının hedeflenen enflasyon ile uyumlu olmasını sağlamak konusunda gayret gösterecektir."

Sosyal hakların gaspı sürecektir

Sermayenin sosyal hakların gaspını amaçlayan büyük saldırısı 1999 yılında başlamıştı. Depremin yarattığı ortamdan faydalanan hükümet, "mezarda emeklilik" uygulamasını da içeren yasal düzenlemeleri meclisten geçirmişti. Şimdi ise sosyal güvenlik

kurumlarının adım adım tasfiye edilmesine sıra gelmiş bulunuyor.

Öncelikle, bu yıl yapılacak yasal düzenlemelerle SSK ve Bağ-Kur'un idari yapıları değiştirilecek, tüm sosyal güvenlik kurumları idari bakımdan tek çatı altında toplanacaktır. Böylelikle işçi ve emekçilerin yapılan kesintilerle ayakta duran sosyal güvenlik kurumları şu andaki biçimsel özerkliğini de yitirecek, tümüyle birer devlet kurumu haline gelecektir.

Elbette ki bu düzenlemeler iddia edildiği gibi, bu kurumları düze çıkarmak için değil, tersine daha kolay batırıp tasfiye etmek için yapılmaktadır. "Ek niyet mektubu"nda sözü edilen "gönüllü özel emeklilik sistemi" ile ilgili yasa hazırlığı da zaten hükümetin gerçek niyetini ortaya koymaktadır. Amaç, sosyal güvenlik kurumlarını adım adım tasfiye etmek, böylelikle sağlık ve emeklilik sigortası alanlarında özel sektöre geniş ve kârlı iş olanakları yaratmaktır.

Özelleştirme saldırısı şiddetlenerek devam edecek!

Hükümet, geçen yıl 3.5 milyar dolarlık özelleştirme yapmıştır. Bu, 1986 yılından beri yapılan tüm özelleştirmelerin toplamına eşit bir rakamdır. Yani 2000 yılında özelleştirme saldırısı önceki yıllara göre bir hayli hızlandırılmıştır. 2001 yılında ise özelleştirme saldırısı çok daha yaygınlaştırılıp derinleştirilecektir. 2001 yılında özelleştirme hedefi 7.1 milyar dolardır. Türk TELEKOM, THY, Petkim, Erdemir, Tüpraş bu yıl satılması planlanan kuruluşlardan sadece birkaçıdır. Ayrıca enerji sektöründe de santral ve dağıtım tesislerinin işletme hakkının devri biçiminde hızlı bir özelleştirme yapılması planlanmaktadır. İMF'ye verilen ek "niyet mektubu" nun önemli bir kısmının özelleştirme planlarına ayrılması da zaten bunu göstermektedir.

TELEKOM ve THY gibi 2000 yılında yapılması planlanan bazı stratejik özelleştirmelerin bu yıla sarkması; emperyalist tekellerin ve yerli sermaye gruplarının özelleştirmelerin hızlandırılması

yönündeki artan basıncı; belli sektörlerdeki direnç noktaları dışta tutulursa, işçi ve emekçilerin saldırıya karşı gereken düzeyde bir yanıt verememesi... Bu yıl özelleştirme saldırısında dozun arttırılmasına yol açan en önemli etkenler bunlardır.

2001 yılı özelleştirme saldırısının dikkate değer

bir özelliği, ağırlıklı olarak temel sektörlerde ve büyük işletmelerin satışı şeklinde gündeme gelmesidir. Gerçekten de bu yıl Türkiye ekonomisinin can damarı durumundaki en temel işletme ve kurumların bir kısmı özelleştirme planları kapsamındadır.

Temel işletmelerin bazılarındaki özelleştirme saldırısına önemlerinden dolayı daha yakından bakmak gerekmektedir.

dağıtım işletmelerinin doğrudan satışının önü açılmaktadır. En geç 15 Nisan'a kadar "işletme hakkı devri" yoluyla yağmaya açılanların dışında kalan tüm enerji üretim ve dağıtım birimleri için doğrudan satış ihalesi açılması planlanmaktadır. "İşletme hakkı devri" gibi ara biçimlerin bir kenara

atılması ve "doğrudan satış" yöntemine geçilmesi enerji sektöründe yeni bir durumdur ve hükümetin emperyalizme uşaklıkta nasıl da arsızlaştığını bütün açıklığıyla göstermektedir. Daha önce ihalesi yapılan, fakat işçi ve emekçilerin militan direnişi nedeniyle devir işlemleri gerçekleştirilemeyen santraller ve dağıtım şirketlerinin ise en geç 31 Mart 2001'e kadar yeni sahiplerine teslim edileceği de yine yasada belirtilmiştir. Devletin santral ve dağıtım şirketlerindeki direnişi kırmak için cezaevlerinde uyguladığı türden bir teröre başvurması, yani tüm işletmeleri aynı anda jandarma ablukası altına alması ve şiddet kullanması, bugünden sonra yabana atılacak bir ihtimal değildir. TEAŞ'ın üretim, dağıtım ve satış şirketleri olarak parçalanması ve toplam 29 adet yapı-ışlet -devret projesinin ihalesi de hükümetin enerji sektörüne ilişkin planları arasındadır.

Bunlar da gösteriyor ki, emperyalistler ve hükümet, gerek işçilerin direnişi nedeniyle, gerekse hukuksal engeller nedeniyle yıllardır yapamadıkları

enerji özelleştirmelerini bu yıl bir sonuca bağlamak istemektedirler. Ve elbette ki sonucu işçi ve emekçilerin buna vereceği yanıtın düzeyi belirleyecektir.

Tarım sal KİT'ler: "Ek niyet mektubu"nda, "Dolaylı destek politikalarının kaldırılması devletin tarımsal ürünlerin üretim ve pazarlanmasındaki payının daha azaltılmasına neden olacaktır. Bu da, bu alanda çalışan KİT'lerin hızla özelleştirilmesini sağlayacaktır." denilerek, tarımda yıkım saldırısının aslında hangi amaç için hayata geçirildiği de itiraf edilmektedir.

Bu kapsamda 6 şeker fabrikası bu yıl için özelleştirme programına alınmıştır. TEKEL'e ait tüm tütün işleme birimleri de en geç Ocak sonuna kadar gerekli yasal düzenleme yapılarak Özelleştirme Yüksek Kurulu'na devredilecek ve bu yıl içinde özelleştirilmeleri tamamlanacaktır. TEKEL'in faaliyet gösterdiği alanları özel sektöre açacak olan Alkollü İçkiler Kanunu ve tütün için destekleme alım politikalarını ortadan kaldıran Tütün Kanunu 2001 Ocak ayı sonuna kadar çıkarılacaktır.

TİGEM'e bağlı tarımsal işletmelerin, kooperatif ve birliklerin elindeki sanayi kuruluşlarının, TZDK'ya bağlı kimi işletmelerin ve Çay-Kur'un özelleştirilmeleri de bu yılın planları arasındadır. Fakat bunlar örneğin bir TEKEL gibi öncelikli durumda değildir.

Bütün bunlar özelleştirme saldırısı ile tarımda

TELEKOM ve THY: İMF'nin kredi şantajının bir sonucu olarak hükümet, TELEKOM'un %33.5'ini THY'nin ise %51'ini özelleştirmek için gerekli yasal düzenlemeleri ve ihale ilanını Aralık ayı içerisinde yapmıştır. "Ek niyet mektubu"nda belirtildiğine göre, TELOKOM'da ihale süreci Mayıs ayında tamamlanacak ve satış işlemlerine başlanacaktır. Türk Havayolları'nın (THY) satış işlemlerinin ise 2001 Mart'ı sonuna kadar sonuçlandırılması planlanmaktadır.

TELEKOM özelleştirmesi özellikle uluslararası iletişim tekellerinin ağızını sulandırmaktadır. Bu boşuna değildir. Zira TELEKOM ülkenin iletişim altyapısını elinde bulunduran ve alanında tekel olan dev bir kuruluştur. Özelleştirmeyle birlikte, kâr marjı bir hayli yüksek olan bu kurum, emperyalist iletişim tekellerinin yağma ve soygununa açılacaktır. Emperyalist tekeller sadece %33.5'ini satın aldıkları halde TELEKOM yönetiminde tek söz sahibi olacaklardır. Hazır altyapıya el koymakla kalmayacak, ülkenin iletişim politikalarının belirlenmesinde de dolaysız biçimde belirleyici konuma geleceklerdir. THY'nin ise zaten %51 hissesi devredilmektedir ve bu yönetimin tekelere bırakılması demektir.

Buna karşılık TELEKOM ve THY çalışanlarının önemli bir kısmı işsizlikle karşı karşıya kalacak, çalışmaya devam edenler ise şu anda sahip oldukları ekonomik ve sosyal haklarının önemli bir bölümünü yitireceklerdir. Her iki KİT'te de sendikal örgütlenmelerin tasfiyesi için hükümet şimdiden yoğun bir çaba sarfetmektedir.

Enerji: "Ek niyet mektubu"nda, enerji sektöründeki devlet varlıklarının "doğrudan satış" yoluyla elden çıkarılmasının düşünüldüğü kaydedilmiştir. Bunun için ilk adım Aralık ayında atılmış ve emperyalistlerin isteklerine uygun bir "Elektrik Piyasası Kanunu" hazırlanarak meclise gönderilmiştir. Yasa hükümetin bu sektörde yapmak istediği tüm yeni düzenlemeleri içermektedir.

Bu yasayla, devlete ait enerji üretim ve

Yeni saldırının eski temeli

Hükümet, bundan tam bir yıl önce, İMF ve Dünya Bankası'nın dayatma ve telkinleri doğrultusunda üç yıllık bir saldırı programı başlatmıştı. Emperyalist tekellerin ve yerli sermaye gruplarının işçi-emekçi yığınlarını birlikte sömürmesi, ülkenin tüm zenginliklerini birlikte yağmalaması demek olan bu "enflasyonla mücadele ve mali uyum programı" 2000 yılı içinde pervasızca uygulamaya sokuldu. Bu kapsamda özelleştirmeler hızlandırıldı. Tarım sektörünün yıkımına dönük adımlar atıldı. Ücret ve maaşlar kısırlırken, ekonomik ve sosyal haklar tırpanlandı. Enflasyonla mücadelenin ihtiyaçları, deprem ve dünya petrol fiyatlarının artışı gibi bahanelerle işçi ve emekçilerin sırtına birçok yeni vergi ve zam bindirildi.

Yeni saldırı programı İMF direktifleri doğrultusunda harfiyen uygulandı. Buna karşılık işçi ve emekçi hareketi ise saldırıların önünü kesecek, onu sektöre uğratacak düzeyde bir mücadele sergileyemedi. Ancak bütün bu uygun koşullara rağmen, hükümetin söylediklerinin hiçbirisi gerçekleşmedi.

Yüzde 25'lere düşeceği iddia edilen enflasyon, yüzde 40'lardan aşağı inemedi. Sanayi üretimi ve dolayısıyla ihracat düşerken, lüks otomobil türünden tüketim maddelerinin ithalatı patladı. Özelleştirmeler ve tarımdaki yıkım nedeniyle işsizlik daha da yaygınlaştı. İşçi ve emekçilerin gelirleri alabildiğine düştü, sefalet ve yoksullukları derinleşti. Buna karşılık sermaye gruplarının, holding ve tekellerin kârları yükseldi. Böylece, tekellerin ve hükümetin asıl derdinin enflasyonu düşürmek değil ama sömürü ve yağmayı daha da derinleştirmek olduğu bütün açıklığıyla ortaya çıktı.

Fakat hükümetin işlerinin tümüyle yolunda gittiğini söylemek de mümkün değil. TELEKOM ve THY özelleştirmesi bir dizi nedenden dolayı, İMF'ye vaadedilen süre içerisinde gerçekleştirilemedi. Enerji santrallerinin devri başarılamadı. Kamu bankalarının özelleştirilmesiyle ilgili yasal düzenlemeler de gene aynı şekilde gecikti. Bu, özellikle emperyalist sermayenin yağma ve sömürü olanaklarından beklediği düzeyde faydalanamaması anlamına geliyordu. Nitekim İMF Türkiye Masası Şefi Cottarelli, "ekonomiye ince ayar gerekebilir" diyerek, tekellerin bu konudaki rahatsızlığını Eylül ayında ifade etti. Peşinden de başta özelleştirmeler olmak üzere saldırıların hızlandırılıp şiddetlendirilmesi için hükümet üzerindeki baskılar yoğunlaşmaya başladı.

Kasım ayının ikinci yarısında ise Türkiye ekonomisi derin bir mali krizin içine yuvarlandı. Önce milyarlarca dolar sermaye kaçışı gerçekleşti. Faizler fırladı. Borsa çöktü. Ekonomi bir anda tıkanıp. Sermaye, faturayı uluslararası yatırımcılara yeterli güveni veremeyen hükümete kesmekte gecikmedi.

TÜSİAD Başkanı Yücaoğlu, mali krizin ortaya çıkmasından sonra yaptığı bir konuşmada, "İMF yapısal reformlarla ilgili çalışmalarını yeterli görmeyerek 3. dilim krediyi dondurdu. Bundan çok kısa bir süre sonra da Dünya Bankası mali sektörde yapılması gereken reformların yapılmadığını belirterek, mali uyum kredisini askıya aldı. Bunlar mevcut programın temel aksayan yönünün özelleştirme ve yapısal reformlar olduğunu tüm dünyaya ilan eden ve hükümeti harekete geçirmesi gereken uyarılardı. Krizin öncü işaretleri Ekim ayı sonunda ortaya çıkmıştı. Bir çeşit erken uyarı mekanizması kabul edilebilecek, bu dondurma ve askıya alma eylemleri hükümetimiz üzerinde harekete geçirci hiç bir etki yapmadı" diyerek, tepkisini ve saldırıların hızlandırılması beklentisini dile getirdi.

Hükümet, mali krizi atlatabilmek için çareyi bir kez daha İMF'ye el açmakta buldu. Hükümetin kriz karşısındaki çaresizliği, saldırı programını daha da derinleştirmesi yönünde ona baskı yapan İMF için bulunmaz bir şantaj vesilesi oldu. İMF, bir takım ek krediler sağlanmasının ön koşulu olarak hükümetin önüne çeşitli görevler koydu. Bunun üzerine hükümet TELEKOM, THY, TEKEL ve kamu bankalarının özelleştirilmesi için gereken yasal düzenlemeleri bir çırpıda meclisten çıkardı. Yeni vergi ve zamlarla ilgili düzenlemeleri yaptı. 2001 yılına dönük diğer saldırı hazırlıklarını tamamladı.

Özetle söylemek gerekirse, sermaye geçen yılki saldırı programını başarıyla tamamladı ve bu yıla dönük hazırlıklarını da belli bir düzeyde yaptı. Şimdi ise saldırıyı derinleştiriyor.

yıkım politikalarının ne denli içiçe olduğunu bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır.

Ekleme gerekirse, özelleştirme saldırısı yukarıda sıraladığımız sektör ve işletmelerle sınırlı kalmayacaktır. Örneğin yasal düzenlemeleri tamamlanan kamu bankaları (Ziraat, Emlak, Halk Bankası) yıl içinde yeniden yapılandırılıp sermayeye peşkeş çekilecektir. Ayrıca MKEK (Makine ve Kimya)'e ve Eti Holding'e ait bazı fabrikalar da bu yıl özelleştirmeye açılacaktır.

Tarımda yıkım yaygınlaşacak

Tarım sektöründe geçen yıl kapsamlı bir yıkım programı uygulanmıştı. Tarıma dönük saldırıda hükümetin bu yılki en önemli problemi geçen yıl başlanan politikalarda gösterilecek kararlılık. Hükümetin bu alanda kendinden istenen kararlılığı sergileyebilmesi ise, yeni başka politikalara hiç gerek kalmadan tarımın yıkımı anlamına gelmektedir.

"Niyet mektubu"na göre, bu yıl aynı program daha da ağırlaştırılarak uygulanmaya devam edilecektir. Daha önce de değindiğimiz gibi, tarımda yıkımla özelleştirme saldırıları bu yıl tümüyle içiçe geçecektir. Buna ek olarak kotalarla bazı dallardaki (şeker, tütün) üretim daha da kısıllacaktır. Taban fiyat artışlarının belirlenmesinde ise yine hedeflenen enflasyon, yani %10-12, hükümetin temel ölçütü olacaktır.

Hükümet yıkımdan etkilenen kır emekçilerini, "Doğrudan Gelir Desteği"ne geçileceği yalanlarıyla kandırmaya da devam etmektedir. Üstelik bu kez utanmadan DGD'nin tüm ülkede yaygınlaştırılacağı söylenmektedir. Geçen yıl gündeme gelen pilot bölge uygulamalarının tam bir fiyasko olduğundan ise hiç söz edilmemektedir.

Saldırıya karşı büyüyen mücadele olanakları

Bugün yoğunlaştırılan saldırılar, sık vurguladığımız gibi, geçen yıl uygulamaya sokulan İMF programının bir parçasıdır. Bir yıldır da belli bir

kararlılık ve hızla uygulanmaktadır. Ne var ki, kaybedilen tüm haklara ve mahkum olunan sefalet ve yoksulluğa rağmen işçi ve emekçiler saldırılara gereken düzeyde bir mücadeleyle yanıt verememişlerdir. Bunun temel nedeni ise, sınıf ve kitle hareketinin bilinç ve örgütlenme düzeyinin saldırılara karşı koyacak düzeyde geliştirilememiş olmasıdır. Saldırının muhatabı olan birçok sektör ve işletmede birbirinden kopuk ve parçalı tepki ve eylemlerin ortaya konulması da zaten bunu göstermektedir.

Saldırıların bu yıl birçok alana eş zamanlı olarak yayılması ve özelleştirme saldırısının daha çok temel altyapı sektörleri üzerinden gelişmesi;

Saldırıların bu yıl birçok alana eş zamanlı olarak yayılması ve özelleştirme saldırısının daha çok temel altyapı sektörleri üzerinden gelişmesi; bunlar yürütülecek mücadelenin birleştirilebilmesi, tek kanalda derlenip toparlanabilmesi için yeni olanakların ortaya çıkması anlamına da gelmektedir. Örneğin enerji, iletişim ve ulaşım sektörlerindeki özelleştirme süreçleri ilk kez böylesine çakışmaktadır. Gene tarıma dönük yıkım saldırısı ile

özelleştirmelerin içiçeliği ilk kez bu kadar somutluk kazanmaktadır.

bunlar yürütülecek mücadelenin birleştirilebilmesi, tek kanalda derlenip toparlanabilmesi için yeni olanakların ortaya çıkması anlamına da gelmektedir. Örneğin enerji, iletişim ve ulaşım sektörlerindeki özelleştirme süreçleri ilk kez böylesine çakışmaktadır. Gene tarıma dönük yıkım saldırısı ile özelleştirmelerin içiçeliği ilk kez bu kadar somutluk kazanmaktadır. Enerji ve iletişim gibi temel alanlardaki özelleştirmeler üzerinden emperyalist tekellere uşaklık ve teslimiyetin onur kırıcı bir boyut kazanması da işçi ve emekçi yığınlar arasında mücadele eğilimini güçlendirecek bir faktördür. Öte yandan, ağır vergi ve zamlar nedeniyle İMF politikalarına karşı tepkinin toplumun farklı kesimlerine yayılması da beklenmelidir. Kısacası, yeni yılda gelişecek saldırılar, ona karşı mücadele için bir dizi yeni

olanak da yaratmaktadır. Sınıf hareketinin parçalı yapısını aşmak ve birleşik mücadeleyi örmek için bu olanaklar en iyi biçimde değerlendirilmelidir.

Her vesileyle işçi ve emekçi yığınlar emperyalist-kapitalist saldırının iç bütünlüğünü göstermeli, onları birleşik, politik ve militan bir mücadele çizgisine çağırmalıyız. Sınıfın ve yığınların birleşik eyleminin örülmesi Parti'li sınıf devrimcilerinin ve sınıf içindeki devrimci, öncü güçlerin önümüzdeki dönemdeki en temel görevidir.

2001 yıkım programına karşı direnişi örelim!

Geçtiğimiz haftalarda toplanan TÜSİAD'ın, Yüksek İstişare Konseyi (YİK) Başkanı B. Eczacıbaşı, B. Ecevit ve ekonomiden sorumlu bakanları taleplerinin bir an önce yerine getirilmesi için emirlerde bulundu:

"İMF'nin 2001 yılı programına göre özelleştirmeler bir an evvel yapılmalıdır. Meclisten geçmesi gereken yasal değişiklikler ise bir an evvel yürürlüğe girmelidir."

TÜSİAD bundan birkaç ay önce hükümetin ekonomik tedbirlerine alkış tutuyordu. Büyüme hızı yükseliyor diye hükümetin sırtını sıvazlıyordu. Ardından birkaç bankanın batması, faizlerin yükselmesi, borsa krizi ile Türkiye ekonomisi birdenbire tepetaklak oluverdi. Güya sermayenin bütün hayalleri suya düşmüştü. Fakat faiz artışlarıyla paylarına düşeni fazlasıyla aldılar. "Galata bankerleri olmadıklarını" hükümet de biliyor. Son birkaç aylık kârları kadar kazançlarının % 25'ini gecelik faizlerden kopardılar. Yatırım alanına akmayan sermayeleri daha da arttı. 6-7 milyar doları bir gecede yurtdışına çıkardılar. Ecevit'in ekonominin ağır hasara uğratıldığı yönündeki itirafı sermayeye karşı verilen sözleri yerine getirememenin acısını taşıyordu.

2001 yılının yıkım bütçesi meclisten geçti. Artan orandaki vergiler sağlıkta, eğitimde özelleştirmenin hızlanması, İMF tarafından zorunlu görülmektedir. Sonuç yine emekçi kesimlere fatura edilmiştir. Varolan işsizlik daha da artacak, kamu emekçilerini işten atmak daha da kolaylaşacaktır.

2001 yılının sınıf mücadelesi açısından sıcak bir yıl olacağı şimdiden bellidir. Kamu emekçileri ile işçi sendikalarının ortak eylemi genel grev, pasifize etme çabalarına rağmen onbinlerin işyerlerinden alanlara akmasıyla gerçekleşti. Bunun, sendikaların basit bir hava boşaltma eylemi olup olmadığını süreç içerisinde işçi ve emekçilerin kararlılığı gösterecektir.

Yabancı sermayeyi, hükümetin istikrarsızlığından çok sınıf hareketi ilgilendirmektedir. Özelleştirilecek KİT'lerde yabancı sermaye öncelikle siyasi istikrar aramaktadır. Bu istikrarsızlığı gördüğü koşullarda yatırımlarını daha fazla kâr elde edeceği, kendilerine güven veren ülkelere kaydırmaktadır.

2000 yılının başlarından itibaren yabancı sermaye akışı kısa süreli hızlanmış, yılın ilk altı ayında 1.2 milyar dolar sermaye girişi olmuştur. Bunun 603 milyon doları İş Bankası ile Telekom İtalyan ortaklığı, 360 milyon doları İskenderun Yatırım A.Ş., 109 milyon doları TOYOTA SA, 90 milyon doları İzmir Elektrik Üretim A.Ş. tarafından olmuştur.

Şimdi de İMF'nin 10.4 milyar dolar aktaracağı sıcak para sermayenin iştahını kabartmaktadır. Hükümetin direktifiyle bu paranın bir an evvel gerekli yerlere aktarılması istenmektedir. TÜSİAD özelleştirmelere kimsenin karşı çıkmasını, pürüz yaşanmamasını istiyor. Mecliste ve bakanların çatlak seslerine en küçük bir oyalamaya taviz vermek istenmemektedir. Zaten özelleştirmeye karşı çıkan ne bir bakan ne de bir milletvekili vardır. Sorun kimin ne kadar pay alacağıdır.

2001 yılında ilerici sendikalar ve sınıf devrimcileri, sınıf hareketindeki kıvılcımı iyi değerlendirme, sermayenin saldırılarına karşı genel grev örgütlenme göreviyle karşı karşıyadır.

2000'de sınıf hareketi...

2000 yılı, sınıfın tüm mücadele isteği ve arayışına karşın kayıplar yılı oldu

Tüm bu saldırı dalgasına karşı elbetteki sınıf hareketi cephesinden önemli eylemlilikler ve kendisini açıkça ifade eden tepkiler gelişmiştir. '99 yılı kadar merkezi bir düzeye sahip olmasa da, bu hareketlilik, önemli bir yaygınlığa ve belli bir politik düzeye sahiptir. Ama sınıf hareketi açısından aşılamayan engeller ve karşılanamayan ihtiyaçlar, sermayeye karşı mücadelenin her zamanki gibi kaderini belirlemiştir.

Sınıf hareketinin bilinç planındaki birikimlerinin pratik-örgütsel yanını yukarıda özetledik. Sınıf hareketinin gerek bilinç, gerekse pratik-örgütsel planda geliştirilmesi görevleri içiçedir, birbirlerini besleyen bir muhtevaya sahiptir. Geride kalan yılın komünistlere yüklediği temel görev de buydu. Şimdi bu görev yeni yılda daha da ağırlaşmış ve yakıcı bir hale gelmiştir. Komünistler, bu görevleri başaracak iddiaya, deneyime ve politik açıklığa sahiptirler. Girmekte olduğumuz yıl sınıfı partiye kazanma yılı olacaktır.

Sınıf hareketine ilişkin 2000 yılı başında yapılan değerlendirmelerde, geçen yılın sınıf hareketi açısından bir kayıp yılı olduğunu söylemiştik. Görkemli merkezi eylemliliklere rağmen bu böyleydi. Sermayenin tüm kazanımların gaspını hedefleyen azgın saldırıları, sınıf cephesinden ortaya konulan mücadele kararlılığı ve eylemliliklere karşın karşılanamamış, saldırılar pervasızlıkla hayata geçirilmişti.

Sınıf hareketinin son bir yıllık tablosu üzerinden bakıldığında, geçtiğimiz yılın da yeni bir kayıp yılı olduğu görülecektir. Sermayenin '99'dan geçtiğimiz yıla aktardığı saldırı maddeleri büyük ölçüde uygulanmış, saldırının dozu şiddetlendirilmiş, kapsamı genişletilmiştir. Özelleştirme saldırısı, sermaye cephesindeki çıkar çatışmalarının ortaya çıkardığı engeller dışında, belirlenen program doğrultusunda hayata geçirilmiştir. İşçi sınıfının sosyal kazanımları "İşgüvencesi" ve "İşsizlik sigortası" yasalarıyla tartışmaya açılmıştır. TİS'ler, kazanımları korumak bir yana, hak gasplarıyla sonuçlanmış, ücretler düşürülmüş, işsizlik artmıştır.

Saldırılarına karşın yaygın ama sonuçsuz eylemler

Tüm bu saldırı dalgasına karşı elbetteki sınıf hareketi cephesinden önemli eylemlilikler ve kendisini açıkça ifade eden tepkiler gelişmiştir. '99 yılı kadar merkezi bir düzeye sahip olmasa da, bu hareketlilik, önemli bir yaygınlığa ve belli bir politik düzeye sahiptir. Ama sınıf hareketi açısından aşılamayan engeller ve karşılanamayan ihtiyaçlar, sermayeye karşı mücadelenin her zamanki gibi kaderini belirlemiştir.

Bu söylenenler, '99 yılı ile '00 yılı arasında, sınıf hareketinin bilinç ve örgütlenme düzeyinde köklü bir değişimin olmadığını gösteriyor. Ama bu, sınıf hareketinde varolan durumu aşmaya ve mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaya dönük çaba ve gelişmelerin olmadığı anlamına gelmiyor. Sınıf hareketi '99 yılındaki saldırı ve mücadele deneyimi üzerinden karşılaştığı sorun ve zayıflıkları aşmaya dönük eğilimlerini, çeşitli arayış ve girişimler şahsında ifade etmiştir. Ama tüm bu çabalar, bilinçli ve örgütlü bir iradi çaba olmaktan uzak olduğu ölçüde, ya alt kademe sendikacılara daralmış, ihtiyacı karşılamaktan uzak örgütlenmelere dönüşmüş, ya da yerini gerisin geri umutsuzluk ve dağınıklığa bırakmıştır.

Tüm olumsuzluklara ve örgütsüzlüğüne karşın, saldırıların yoğunluğu ve kapsamı mücadeleyi koşullayan temel etkidir. Sözkonusu saldırılar, tarihsel kazanımların gaspını içerdiği ve sınıf hareketi için hayati olduğu için, yenilgilere karşın, sınıfın mücadele isteğini güçlendirmiştir. Sonuç almaktan uzak olsa da, eylemlere katılım ve coşku düzeyi mücadele isteğinin açık bir göstergesidir. Örneğin bu yılki 1 Mayıs'ta, sendika ağalarının eylemin hazırlığına dönük bir çaba harcamalarına ve devrimci örgütlerin güçsüzlüklerine karşın, onbinlerce işçi birçok ilde alanlara çıkmış, sermayeye karşı öfke ve taleplerini haykırmıştır.

Özelleştirme karşıtı eylemlilikler, sınıf cephesinde bu yıl en yaygın ve yoğun olarak yaşanan eylemliliklerin başında gelmektedir. SEKA, POAŞ, TEKEL, Çayırhan ve Yatağan işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı yaptıkları eylemlilikler, gerek yaygınlık, gerekse militanlık düzeyi açısından dikkat çekicidir. Bu eylemlerin en temel özelliği, birkaç işyerinden başlayarak kısa sürede sektörel eylemliliklere dönüşmesidir. Geçmiş yıllarda örneklerine metal ve SEKA'da tanık olduğumuz bu eylemler, ne yazık ki yine bu geçmiş örneklerin yüzüye oldukları zayıflık ve açmazlarla karşılaşarak yenilgiyle sonuçlanmışlardır. Aniden başlayıp yaygınlaşan eylemler, eylemlerin taşıyıcısı olan ileri-öncü işçiler şahsında kısa sürede yerini çaresizliğe ve şaşkınlığa bırakmıştır. Bu eylemliliklerin en temel zayıflığı, ileri-öncü işçilerden oluşan işyeri örgütlülüklerinden ve bu temel üzerinde işyerleri arasında koordinasyonu sağlayacak merkezi örgütlülüklerden yoksun olmalarıydı. Örgütlülük cephesindeki bu zayıflıkların bilinç planındaki gerilikle birleşmesi, bir süre sonra denetimi sendika ağalarının ellerine almalarını getirdi. Bu hareketlilikler ya bir süre sonra sönmüldürüldü ya da sendika ağalarının gerici çıkarlarına (özelleştirilen işletmelere ortak olma çabalarına) dolgu yapıldılar.

Sınıf cephesindeki hareketliliğin bir diğer odağı ise

TİS'ler olmuştur. Özellikle belediyelerdeki TİS süreci, daha en başından eylemliliklerle canlı bir atmosferde geçmiş, grevle bu süreç derinleşmiştir. Ancak sermaye hükümetinin grevleri yasaklaması ve sendika bürokratlarının dolaysız çabalarıyla, bu cepheden de yenilgi alınmıştır. Sermayenin saldırı politikaları parçalanamamış, hak gasplarıyla beraber ücretler düşürülmüştür. Belediye işkolundaki en temel zayıflık, hareketin barındırdığı tüm mücadele deneyimi, bilinç ve öncü işçi birikimine karşın, alt kademe sendikacıların denetiminde olmasıdır. Bu sendikacıların, tüm mücadeleciler söylemlerine karşın, sınıfa duydukları güvensizlik yenilgide önemli bir etken olmuştur. Diğer taraftan aynı durum, sınıfın kendi bağımsız inisiyatifini geliştirmesini de engelleyici bir rol oynamıştır.

Aynı sorunları yaşayarak geri çekilen ve kaybeden diğer sınıf bölükleri, lastik ve metal işçileri oldular. Lastik işçileri kararlı başladıkları grevleri yasaklandıktan sonra, belli eylemlerle bu saldırıyı karşılamaya çalıştılar. Ama ne kendi özgüçleri üzerinden bunu başaracak bir örgütlülüğe, ne de gerekli sınıf dayanışmasına sahiptiler. '98'de ihanete karşı büyük eylemliliklere imza atan metal işçileri ise yeni bir ihanete karşı karşıya kaldılar. TİS süreci boyunca yansıyanlar, işçilerin kararlılıklarını ve mücadele isteklerini dışa vuruyordu. Ama bu kez sendika ağaları ihanete daha incelikli olarak hayata geçirdiler. Metal işçileri ise '98'deki ayağa kalkışlarının bir yenilgiye dönüşmesinin ağırlığını üzerlerinde taşıyorlardı. İhanetin bu denli kolay hayata geçmesinin temel etkenlerinden biri buydu.

Mevzi direnişler geçmiş akıbetlerinden kurtulamadı

Mevzi direnişler bir yıl öncesini aşan bir niceliğe ulaştılar. Kimya Teknik gibi bir yıl önceden başlayıp bu yıla sarkan uzun süreli direnişler yanında, birçok işyerinde de genel olarak sendikalaşma talebiyle birçok direniş yaşandı. Çinkur, İZSU, Asil-Deri, Fatih-Ökçe, Çağdaş Matbaacılık ve Çorlu'da Deri-İş Sendikası'nda örgütlendiklerinden dolayı işten atılan Baykallar, Reisler ve Trakya Deri işyerlerinde yaşanan direnişler, uzun süreli ve militan direnişlerdi. Bu direnişlere SASA, EXSA grevlerini ve Çukobirlik işçilerinin işyerini terketmeme eylemlerini ekleyebiliriz. Bu direnişlerden birçoğu yenilgiyle sonuçlanıp bitirilirken, birçoğu da kendiliğinden sönmüldü. Halen resmi olarak süren EXSA grevi, gerçekte işçilerin kazanım umudu kırıldığı için bitirilmiş durumda.

Mevzi direnişlerin temel açmazı, yalnız ve yalıtılmış olarak kalmalarıdır. Bu sorun bugüne kadar yaşanan hemen tüm direnişlerin temel açmazı olageldi. Çok azı bu sorunu aşabildi. Mücadele deneyimlerinin yetersizliği, işçilerin çoğunun genç ve sınıf kültürüne henüz yabancı olması, örgütlendikleri sendikaların gerekli yardım ve dayanışmayı örgütleyememesi vb. etkenler bu direnişlerin sonunu getirdi. Yalnızlığa mahkum edilip, ezildiler.

Bu direnişler içinde bu açıdan en fazla olanağa sahip olanı, SASA'yı bir yana bırakırsak, EXSA grevi idi. EXSA grevinin aynı koşulların egemen olduğu

birçok işyerinin bulunduğu Adana OSB'de yaşanması nedeniyle, güçlü bir sınıf dayanışmasının geliştirilmesinin olanakları vardı. Yanısıra, grevin sürdüğü dönemde Çukobirlik işçilerinin tensikata karşı başlattıkları direniş, bölgedeki Paksoy işçilerinin eylemleri de bu açıdan önemli olanaklar sunmaktaydı. Bölgede yaşanan bu direniş ve grevlerin ortaklaştırılması şanslı kullanılmadı. Bunda en temel etken, işçilerin mücadele deneyimlerinden yoksun olmaları nedeniyle, sendika bürokrasisine bel bağlamalarıydı. İşçiler çok sonra sendika bürokrasisinin kötürümleştirici rolünü kavradılar, ama bu kez de büyük oranda umutlarını ve mücadeleye güvenlerini yitirmişlerdi.

Karşılanamayan birleşik mücadele eğilimi ve mücadeleciler önderlik arayışı

Birleşik mücadele eğilimi ve mücadeleciler bir önderlik arayışı, sınıf hareketi şahsında kendisini hissettiren yakıcı bir olguydu. Sınıfın genelini etkileyen kapsamlı ve yoğun saldırılar, sınıf hareketini birleşik bir tarzda harekete geçmeye zorluyor, saldırıyı püskürtecek kararlı ve mücadeleciler bir önderlik arayışı içerisinde sokuyordu.

Sınıf kitleleri kendi deneyimleriyle sendika ağalarının ihanetçi rolünü gördüler. Dahası, '99 Temmuz eylemlilikleri süresince bu hain takımı bu rolü açık bir biçimde oynamıştı. Sınıf kitlelerinin birleşik mücadele yönündeki basıncı ile harekete geçmek zorunda kalan bu hainler, gerçekte sınıfı sermayeye teslim etmenin hesaplarını yapmışlardı. Sendika ağalarının bu ihanetçi konumu, sınıf içerisinde birleşik mücadele ve önderlik

arayışını farklı çözümlerle karşılama yoluna itti. Ancak bu arayış, bilinçli bir yolgöstericilik ve örgütlülükle karşılanamadığı yerde, alt kademe sendika yöneticilerinin oluşturdukları sendikal platformların inisiyatifine terkedildi. Birçok yerde bu türden platformlar oluşturuldu ya da girişim düzeyinde kaldı. İEP bu platformların en ileri olanıydı. Kurulduğunda sınıfın ileri-öncü kesimlerinin ilgisine sahip olan bu platformun, zamanla ihtiyaca yanıt verebilecek bir niteliğe sahip olmadığı ortaya çıktı. Platform sınıfın dinamizmini kucaklayamadığı gibi, alttan bu yönde yapılan girişimlere de sırtını çevirdi. Böylece giderek işlevsizleşti, dar bir sendikal platforma dönüştü.

Sendikal örgütlülükler dışında, ileri-öncü işçi ve emekçilerce oluşturulmaya çalışılan işçi-emekçi platformları ise kısa sürede boşa çıktılar. Sınıf hareketinin en ileri kesiminin bilinç ve örgütlülük planında yaşadığı gerilik böylesi platformların

oluşturulmasında en büyük engel durumundaydı. İşyerleri temelinde örgütlenmiş, belli bir mücadele ve örgütlenme deneyimine sahip bir öncü işçi birikiminin mevcut olmadığı bir nesnellığe sahip olan sınıf hareketi içerisinde, merkezi bir öncü işçi platformu oluşturmanın güçlüğü ortadadır. Ancak saldırıların tarihsel çapta olduğu, birleşik mücadele ve örgütlenme arayışının somut bir olgu haline geldiği bir evrede, bu güçlüğü aşacak olanaklar da mevcuttur. Sorun, bu bakışla hareket ederek, ısrarlı ve sistemli bir öncü çabayı sergilemektir. Ortaya konulacak çabalar ihtiyacı karşılayabilecek bir yönelime sahip olduğu taktirde, zoru başarmak mümkündür.

Saldırının yoğunluğu ve kapsamının beslediği politikleşme eğilimi

Sınıfa yönelik İMF patentli yoğun saldırıların pervasızlığı ve şiddeti, beraberinde, saldırı programlarının gerçek içeriğinin ve sınıfsal özünü daha açık bir biçimde görünür hale getirmektedir. Sınıf kitlelerinin bir yıl boyunca çeşitli sorunlar ve saldırılara karşı yaptıkları eylemlerde, İMF hedefe çıkarılmakta ve anti-emperyalist şiarlar haykırılmaktadır. İMF karşıtlığında ifadesini bulan bu bilinç, belli bir gelişkinliğe ve yaygınlığa sahiptir. İMF'nin Türkiye'ye gelişi yıllar sonra protesto gösterileri ile karşılanmıştır. İMF karşıtlığı, hükümetin İMF'ye uşaklığına karşı duyulan tepki ile birleşmekte ve doğrudan bu efendi-uşak ilişkisini hedef haline getirmektedir. Diğer yandan, başta hükümet olmak üzere, belli başlı devlet kurumlarının sermayeden yana işçi düşmanı

politikaları, sınıf kitleleri içerisinde, sınıf karşıtlıklarını ve devletin sınıfsal rolünü sorgulayıcı bir zemin yaratmaktadır. Ancak tüm bunların sınıf hareketi içerisinde köklü bir bilinç değişimi anlamına gelmediği de açıktır. Sürekli ve sistemli bir politik faaliyet, sınıf hareketinin bilinç planında biriktirdiklerinin devrimci politik bir mecraya akmasını sağlayabilecektir

2001 sınıfı partiye kazanma yılı olacak!

Sınıf hareketinin bilinç planındaki birikimlerinin pratik-örgütsel yanını yukarıda özetledik. Sınıf hareketinin gerek bilinç, gerekse pratik-örgütsel planda geliştirilmesi görevleri içiçedir, birbirlerini besleyen bir muhtevaya sahiptir. Geride kalan yılın komünistlere yüklediği temel görev de buydu. Şimdi bu görev yeni yılda daha da ağırlaşmış ve yakıcı bir hale gelmiştir. Komünistler, bu görevleri başaracak iddiaya, deneyime ve politik açıklığa sahiptirler. Girmekte olduğumuz yıl sınıfı partiye kazanma yılı olacaktır.

Cengiz, Tekstil işçileri direnişte:

"Hakkımızı ancak mücadele ederek alabiliriz"

Esenyurt'ta 4 yıldır üretim yapan Cengiz Tekstil, işin durumuna göre 160 ile 200 arasında değişen işçi çalıştırıyor. Ücretler 87 ile 210 milyon arasında değişiyor. Sendikalaşma faaliyeti geçtiğimiz yıl başladı ve Mart 2000'de sözleşme imzalandı.

27 Aralık'ta DİSK Tekstil Sendikası 1 No'lu Şubeye bağlı Cengiz Tekstil işçileri basın açıklaması yaparak sorunlarını kamuoyuna duyurdular. Açıklamada şunlar belirtildi:

"İki aydır ücretlerimizi, mesai paralarımızı ve ikramiyelerimizi ödemeyen Cengiz Tekstil patronunu şiddetle kınıyoruz. Hem bayrama hem yeni yıla parasız gireceğiz.

"Ayda 100-120 saat mesaiye kaldık, milyarlarca lira para kazandırdık. Paramızı ödemeyen patron İngiltere'de keyif çatıyor. Patron Bayram Cengiz, sendikalaştığımız için paramızı ödemiyor. Yasal ücreti, ikramiye haklarımızı vermiyor. Kimse ona dur demiyor. Biz hakkımızı aradığımızda, jandarma müdahale ediyor, bu haksızlık değil mi? ... Patron bizimle başedemedi. Son çare yalancılığa başvurdu. İki hafta önce pazartesi günü bütün işçiye namus, şeref sözü verdi. Cuma günü "paralarınızı ödeyeceğim" dedi. Cuma günü işe geldik, ama patron gelmedi... Gündüzleri bayan, geceleri erkek işçiler nöbet tutuyor. Patronun makineleri kaçırmasına izin vermeyeceğiz... Soğuğa, parasızlığa rağmen mücadele etmeye kararlıyız. Haklıyız ve paralarımızı alacağız. Mücadeleyi bütün işyerlerine yaymalıyız. Hakkımızı ancak mücadele ederek alabiliriz."

Cengiz Tekstil işçileri 3 Ocak günü saat 9:00'da fabrika önünde toplandılar. Saat 10:00'da fabrika önünden Esenyurt Belediyesi'ne doğru alkışlar ve "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Vur vur inlesin Bayram Cengiz dinlesin!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganları eşliğinde yürüyüşe geçtiler. Belediye Başkanı Gürbüz Çapan'a erzak yardımı, fabrika önüne çadır ve araba taleplerini dile getirdiler. Çapan, bu talepleri değerlendirmek için temsilci arkadaş ve sendika şube başkanı Muharrem Kılıç'la görüşmek için görüşmeden ayrıldı.

Cengiz, Tekstil işçileriyle röportaj:

"Jandarma zoru ile fabrikadan çıkarıldık"

- Belediye Başkanı'na hangi taleplerle gideceksiniz?

Nihat: Talebimiz çadır, araba ve erzak. Bazı arkadaşlarımızın zor durumda olmasından dolayı erzak talebimiz var. Soğuktan korunmak için barınak ve ulaşım imkanı sağlayabilmek için de araç istiyoruz.

- Ne kadar zamandır ücretlerinizi alamıyorsunuz?

Nihat: Hemen hemen 2 ayı buldu. 2 aylık ücretlerimiz ve mesai ücretlerimiz... Hiçbirini alamadık. Verilmesi gereken bir ikramiyemiz de var içerde.

- Toplu iş sözleşmesi yapıldıktan sonra farklarınızı ödediler mi?

Nihat: Toplusözleşmede yeralan herhangi bir hakkı şu ana kadar alamadık. Ama bazı değişiklikler yaptık. Çalışma saatlerinde düzenlemeler oldu. İş yasasına göre aylık çalışma saati 225 saat, onlar 245 saat çalıştırıyor, bunu düzelttik. Bazı kazanımlarımız oldu, ama sözleşmede yeralan maddi kazanımların hiçbirini alamadık.

- Üretimde bir düşüş yaşandı mı?

Nihat: Üretimde bayram tatili öncesine kadar hiçbir düşüş yaşanmadı. İşler yoğundu.

- Söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Osman: Bayramdan önce patron bize söz verdi, paralarımızı vereceğim diye. Cuma günü paralarımızı almak için geldik. Ama ortada hiçbir muhatap bulamadık. Hatta bekçilere bile talimat vermiş, eve göndermiş. Biz de burada bekledik, işveren gelip bize para verecek diye. O ise karakola telefon etmiş, işyerimi işgal ettiler diye. Jandarma zoru ile çıkartıldık.

- Gözaltına alınan oldu mu?

Osman: Sendika başkanımızı ve temsilcilerimizi gözaltına aldılar, ama sonra bıraktılar.

Kızıl Bayrak/Esenyurt

Ücret asgari, sefalet azami!

Hükümet, TİSK ve Türk-İş temsilcilerinden oluşan Asgari Ücret Tespit Komisyonu (AÜTK) nihayet kararını açıkladı. Komisyonun toplantıları ve Türk-İş temsilcilerinin "itirazları", bir mizansenden öte bir anlam taşımamaktadır.

Bu komisyon her yılın sonlarına doğru göstermelik toplantılar yapar. Bu toplantılarda, güya bir işçinin gıda, barınma, giyim, ulaşım, sağlık, sosyal ve kültürel ihtiyaçları asgari düzeyde belirlenip, bu ihtiyaçlarını karşılayacak asgari ücreti tespit eder. Devlet ve patronlar ücretin, bir kişinin ihtiyaçlarına göre belirlenmesini, Türk-İş ise 4 kişilik bir ailenin ihtiyaçları göz önüne alınarak belirlenmesini talep eder. Tarafların bu talepleri yıllardır değişmemiştir. Asgari ücret yine her yıl sermayenin belirlediği rakamlar üzerinden tespit edilir.

Sözkonusu toplantıların, kitleleri aldatmak amacıyla yapılan bir mizansenden ibaret olduğu, ücretin miktarından anlaşılmalıdır. Yukarıda sıralanan asgari ihtiyaçların (1 kişinin dahi olsa) bu ücretle karşılanamayacağı açıktır. İşçi düşmanı üçlünün kapitalistlerin çıkarını savunmakla yükümlü olduğu ise aldıkları kararlarla defalarca tespit edilmiştir. Dolayısıyla, asgari ücret doğrudan işverenler tarafından belirlenmektedir. Gözünü kâr hırsı bürümüş patronlardan işçilerin asgari ihtiyaçlarını düşünüp hesaba katmalarını beklemek abesle iştigaldir. Zira, 4 kişilik bir ailenin aylık gideri (yoksulluk sınırı) 600 milyon TL'yi geçmiştir. 2001 yılının ilk altı ayı için 102.000.000 TL. olarak tespit edilen asgari ücret bir kişinin giderlerini bile karşılamaktan uzaktır. Oysa bu ücretle çalışan milyonlarca işçi ailesine bakmakla yükümlüdür. Buna rağmen asgari ücret bu kadar düşük belirlenebiliyorsa, demek ki kıstas işçinin yaşamını insanca devam ettirebilmesi değildir. O halde kıstas nedir?

İşçi sınıfı en küçük kazanımı bile mücadeleyle elde edebilir

Sadece asgari ücret değil, işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin ücretlerinin belirlenmesindeki temel kıstas, sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu durumdur. Sınıf çelişkileri yaşamın her alanında cereyan etmekle beraber, iki sınıf (işçi sınıfı ve burjuvazi) ekonomik çıkar çatışmasında karşı karşıya gelirler. İşçi sınıfı çatışmaya hazırlıklı ve donanımlı (örgütlü ve kararlı) girebildiği oranda, sınırlı da olsa yaşamında belki bir düzelmeye ulaşabilmektedir. Bu kazanımlar doğal olarak örgütlü işçilerin mücadelesiyle söke söke alınmaktadır. Örgütlü işçilerin kazanımları aynı zamanda örgütsüz olan asgari ücretle çalışan işçilere de olumlu yönde yansımaktadır. Nitekim, sınıfın hak alma mücadelesinin militanca yükseldiği dönemler ('70'li yılların sonu ve '89-91 eylemleri) aynı zamanda asgari ücrette nispi bir iyileşme sağlanabilmiştir.

Bize gerekli olan kapitalistlerin insafı değil, sınıf dayanışmasıdır

Deneyimlerin de gösterdiği gibi, işçi sınıfının bir bölümünün kazanımı, aynı zamanda bütün işçi ve emekçilerin kazanımıdır. Bu gerçek, sınıf dayanışmasının yakıcı önemini göstergesidir. Buna rağmen (kimi olumlu örnekler dışında) sınıf dayanışmasının yetersiz kaldığı, bunun grev ve direnişlere çıkan işçilerin en çok eksikliğini hissettiği olgu olduğu bilinmektedir. Bu eksikliğin giderilememesinde sendika bürokrasisinin önemli bir rolü olmakla birlikte, temel eksiklik işçilerin fabrikalarında taban inisiyatifine dayalı komiteleşmelerden yoksun olmalarıdır. Dahası asgari ücretle çalışan işçiler, kimi zaman sınıfın ileri kesimlerinin mücadelesine mesafeli yaklaşabilmekte ve kendi aldığı ücrete bakarak sendikacı işçilerin ücretlerinin yeterli olduğunu ve greve gerek olmadığını düşünebilmektedirler. Eğer sendikacı işçilerin ücretlerini ortalama yaşam standardına göre değerlendirebilselerdi, kuşkusuz o ücretlerin de sefalet ücretleri olduğunu görebilirlerdi. Bu dayanışma eksikliği sorununun aşılmasında sınıf devrimcilerine ve öncü işçilere görevler düşmektedir. Özellikle sendikacı işyerlerinde çalışan işçilere daha özel görevler düşmektedir. Sınıfın farklı kısımları arasında sağlam dayanışma bağları kurulabilirdiğinde, saldırıları püskürtmek ve karşı saldırıya geçmek mümkün olabilecektir.

Sınıf çatışmasında güçler dengesinin işçi sınıfı lehine olduğu dönemlerde elde edilen kazanımlar, sınıf hareketinin zayıfladığı andan itibaren sermaye tarafından tekrar gaspedilmektedir. (Mezarda emeklilik, özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, tahkim vs.) Bu somut olgu kapitalist düzenden kimi kazanımlar elde edilse bile bunların kalıcı olmadığı ve ilk fırsatta sermaye tarafından tekrar gaspedilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu göstermektedir. Kalıcı kazanımlar, ancak sömürücü sınıfların egemenliği yıkıldığı zaman güvence altına alınabilir. Ama bu gerçeklik, sermaye egemenliği altında daha insana yaraşır bir yaşam için mücadele etmenin gereksizliğini değil tersine gerekliliğini gösterir. Zira mevzi direniş ve çatışmalarda karşı karşıya gelmeden, onu tanıma ve altetme deneyimine sahip olamayız. Ayrıca emeğin kapitalizmin kirli ve sefil ortamında fiziki ve moral yozlaşmasına karşı korumanın yegane yolu bu mücadeleden geçmektedir. Düzenin bize dayattığı sefaletle karşı kendi taleplerimizle dikilmesini bilmek zorundayız.

İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

Herkesi iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Asgari ücret sefalet ücreti olarak belirlendi...

Asgari ücret saldırısına karşı birleşik mücadeleye!

Asgari ücret tespit komisyonu 1 Ocak 2001 tarihinden itibaren geçerli olacak yeni asgari ücreti belirledi. Belirlenen yeni asgari ücret bir kez daha sefalet ücreti olmanın ötesine geçemedi. Sermaye temsilcileri ve sendika ağalarının kapalı kapılar ardında belirlendiği asgari ücret işçi sınıfına karşı saldırı aracı haline getiriliyor.

Asgari Ücret Komisyonu'nda aylar öncesinden bir anlaşmazlık olduğu açıklanmıştı. Türk-İş ve TİSK arasında çıkan anlaşmazlığın her zamanki gibi bir oyun olduğu anlaşıldı.

2001 yılının ilk altı ayı için belirlenen asgari ücret brüt 139.950.000 TL, işçinin eline geçecek olan ise sadece 102 milyon TL. Bu ücret, işçinin yaşamını sürdürebilmesi için gerekli olan ihtiyaçları karşılaması için belirlenmiş, hesaplar yapılmış ve işçiye insanca yaşamasını sürdürebilmesi için 102 milyon "yeterli" görülmüştür. Asgari ücret, sömürüyü sınırlandırmak için bizzat işçi sınıfının mücadelesiyle kazanılmış bir hak iken, işçi sınıfının emeğini azgınca sömürmenin ve dipsiz sefaletle mahkum etmenin adı olmuştur.

Özellikle örgütsüz olan işyerlerinde ücretler asgarinin de altına çekiliyor, sömürünün önündeki tüm engeller kaldırılıyor, çok düşük ücretlerle çalışma dayatılıyor. Bu en çok çocuk emeğini vahşice sömürmede kendini gösteriyor. Özellikle çocuk ve kadın emeğinin yaygın olduğu işyerlerinde ücretler asgarinin de altına çekilerek, tam bir kölelik dayatılıyor. Sigortasız, sendikasız, 12-13 saati bulan, iş güvencesinden ve sosyal haklardan yoksun çalışmanın önu açılıyor. Asgari ücret, sınıfın haklarını gasp etmeye ve yoksulluğu derinleştirmeye, kölece çalışma koşullarına mahkum etmeye yönelik kapsamlı bir saldırının olanağına çevriliyor.

Sermaye asgari ücret yoluyla kazanılmış olan birçok hakkı gasp etmeye çalışmaktadır. Asgari ücretin sefalet ücreti olarak belirlenmesinde ve işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir saldırı aracı haline getirilmesinde sendika bürokratlarının payı büyüktür. İşçiler karşısında sermayeye karşı atıp tutan, işçinin hakkında bahseden bu hain ve işbirlikçi takımı, sermayeyle birlikte uzlaşma masalarında işçileri bir kalemde satmaktadır. Sermayeye aralarında anlaşmazlık varmış gibi bir görüntü vermeye çalışırken, sermayeyle işbirliği içinde işçilerin emeğini ve haklarını gaspetmektedir.

Onlar, kapitalisti, hükümeti ve işbirlikçi sendikacıları, hep birlikte ve örgütlü olarak saldırıyorlar işçilere ve emekçilere. İşçi sınıfı da ancak örgütlü ve birleşik bir mücadeleyi yükselterek, talepleri etrafında birleşerek, bu saldırıları püskürtebilir.

Asgari ücret yoluyla yapılan saldırıları boşa çıkarmak ve kazanılmış hakları korumak için, bu çerçevede etrafında birleşeceğimiz taleplerden başlıcaları şunlardır:

İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!

Asgari ücrette 4 kişilik ailenin ihtiyaçları göz önüne alınsın!

Belirlenen asgari ücret iptal edilsin!

Asgari ücret tespit komisyonu kaldırılсын!

Asgari ücret toplu sözleşme yoluyla belirlensin!

Seyhan Belediyesi'nde işten atmalar...

"İşçi kıyımına son!"

3 Ocak tarihinde 64 Seyhan Belediye işçisi işten çıkarıldı. Seyhan Belediye Başkanı, yılbaşı öncesinde yaptığı bir açıklamada fazla işçi olduğunu, işçilerin maaşlarının ödenmesinde zorlandığını ve yılbaşından sonra işçi çıkartmaya gideceklerini söylemişti. Bu açıklamanın ardından pek fazla zaman geçmeden, 9'u bayan 64 işçi işten çıkarıldı.

Aynı gün DİSK Genel-İş 2 No'lu şube, Seyhan Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada; "Belediye yetkililerinin, çıkarların ekonomik ve maddi sorunlarından kaynaklandığını açıklamalarını gerçekçi bulmuyoruz. Çünkü, Seyhan ilçe belediyesi ekonomik sorunu olmayan, bilakis repoda 5 trilyon civarında nakit parası bulunan ender belediyelerden biridir. 5 Trilyon nakit para olan bir yerde, parasızlıktan bahsetmek ne kadar inandırıcıdır. Kamuoyunu aldatmak değil midir?" denilerek, belediye başkanının kararını tekrar gözden geçirmesi istendi. Açıklama, "Aksi takdirde bundan sonraki gelişmelerin sorumlusu biz olmayacağız." sözleriyle bitirildi.

EXSA işçilerinin, şube başkanlarının, Emekli-Sen başkanının, Genel-İş 6 No'lu şube yöneticilerinin de katıldığı açıklamanın ardından, "Direne direne kazanacağız!", "İşçi kıyımına son!", "EXSA-Genel-İş omuz omuza!", "İnadına sendika inadına DİSK", "Dünya yerinden oynar işçiler birlik olsa!", "Arkan şaşırma sabrımızı taşıрма!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Kontra devlet katliamında kirli medya psikolojik savaşta

Faşist sermaye devletinin katliamcı çirkin yüzü devrimci tutsaklara yönelik vahşetiyle yeniden karşımızda. Saymakla bitmeyecek katliamlarına 26 Eylül '99'da Ulucanlar, ardından Burdur ve Bergama katliam girişimlerini ekleyen kontra devlet, Ölüm Orucu ve SAG eylemindeki tüm komünist-devrimci tutsaklara yönelik katliamıyla vahşetini doruk noktasına çıkarmıştır.

Devrimci tutsakları ancak katliam yaparak hücrelere taşıyabileceğini hesaplayan ve bir yıldır bu saldırının planı üzerinde çalışan devlet, başbakanının ağzıyla, cezaevlerindeki tablodan mutlu olduğunu ve "millete hayırlı olması" dileğini açıklamıştır.

Ecevit'in bu barbarlık tablosundan mutlu olması sadece faşist kimliğiyle açıklanamaz. Zira asıl sorun, onun hizmet ettiği sınıftır. Gericici-faşist koalisyon hükümetinin IMF-TÜSİAD programını hayata geçirmek için nasıl çırpındığını biliyoruz. Türkiye'deki işbirlikçi burjuvazinin ve arkasındaki emperyalist tekelin çıkarları için seferber olan bir devletin vahşeti, doğrudan emperyalist kapitalizmin vahşetidir.

Kirli medya planın bir parçasıdır

Kontr-gerilla merkezinde planlanan ve hayata geçirilen katliamın başlamasıyla basın karşısına çıkan adalet bakanı, aşağılık yalanlarla dolu açıklamalara başladı. Yakarak, işkence ederek, gaz bombaları ve otomatik silahlarla tarayarak öldürdüğü devrimcilerin kendilerini yaktıklarını, devletin amacının "hayat kurtarmak" olduğunu utanmadan iddia edebildi. Hemen ardından iğrenç bir yalan olduğu apaçık bir telefon görüşmesi medyaya dağıtıldı. Telefon görüşmesinin sahte olduğu hemen anlaşıldığı halde, sermaye medyası bu yalana adeta dört elle sarıldı. Katliamcı devleti aklamak için elinde başka malzeme olmayınca, bu iğrenç yalanı döne döne kullanıp, "örgütler kendi militanlarını ölüme yolluyor" türünden aşağılık manşetler atmakta adeta birbirleriyle yarıştılar.

Katliamın başlamasıyla seferber olan sermaye medyası, kendisine biçilen role uygun bir şekilde hareket etmiştir. Bu vahşet tablosunun kitlelere çarpıtılarak yansıtılması, faşist devletin bundan sorumlu olmadığı, böyle bir sonucun devrimci örgütlerden kaynaklandığı tam bir uyum içerisinde tekrarlanıp durulmuştur. Tutsak yakınlarının açıklamaları ya hiç yansıtılmamış, ya da satır aralarında geçiştirilmiştir. Bayrampaşa Cezaevi'nden hastaneye getirilen yaralı bir devrimci tutsağın "Bizi diri diri yaktılar!" çığlığı bir iddia olarak geçiştirmişlerdir.

Devrimci tutsaklara yönelik bütün saldırılarda olduğu gibi, sermaye medyası bu saldırının da bir parçasıdır. Medya bu iğrenç misyonunu yerine getirmeye devam ediyor. Değişik kanal ve gazeteler tam bir uyum içinde çalışıyorlar. Çünkü medya sahibinin sesidir. Söz konusu yayın organları ve kanallar teknelci burjuvazinin birkaç holdinginin elinde bulunmaktadır. Dolayısıyla temel misyonu çürümüş kapitalist sistemi savunmaktır. Çürümüş bir düzeni onurlu kalmayı başaran gazeteciler savunamaz. Ancak savunduğu düzen gibi çürümüş, iğrençleşmiş gazeteciler, sermayeden aldıkları binlerce dolar aylıklar karşılığında ve alçaklaşmada sınır tanımadan bu bataklığı savunabilirler.

Devrimci örgütlülüğe karşı "Haçlı Seferi"

Saldırı startıyla birlikte medya devrimci örgütler şahsında tüm devrimci örgütlülüğü hedef tahtasına koyup bir saldırı kampanyası başlattı. Faşistinden islamcısına, sağıcısından liberaline ve kendini solcu sayanlara kadar medya ordusu, öncü örgütler üzerinden süren bu aşağılık saldırıda yerini almış durumda. Düzen medyasının aynı zamanda bu ortak hedefe saldırıya geçmesi tesadüf değildir. Bu, topyekûn saldırının psikolojik ayağıdır.

İşçi sınıfı ve emekçileri öncüsüz bırakmak, IMF-TÜSİAD yıkım programının başarısı için hayati bir önem taşımaktadır. Bu da faşist terörle sağlanmaya çalışılmaktadır. Cezaevlerindeki devrimcileri hücrelere kapatıp etkisizleştirmek, dışarıdaki devrimcileri kitlelerden koparıp saldırı hedefi haline getirerek emekçilerin öncüsüz kalmasını sağlama hayalleri kurulmaktadır.

Sermaye medyası ve satılmış kalemler, kalemlerinden kan ve irin akıtarak, devrimci örgütlülüğe karşı adeta bir

linç kampanyası başlatmışlardır. Bu, saldırının barbarca katliamı tamamlayan psikolojik boyutudur. Kontr-gerillanın medyadaki kalemleriyle başlayan, ardından gericileşmiş köşe yazarları ve yorumcularının da katıldığı leş kargaları kervanındakiler elbette emekçilerin öncüsüz bir köle sürüsü haline gelmesini isterler. Zira, sermaye sınıfına ruhlarını satarak elde ettikleri milyarderler, ancak azgın sömürü devam ettiği sürece güvence altında olabilir.

İşçi sınıfını ve emekçileri örgütsüz sürü haline getirme planlarını kursaklarında bırakmalıyız

Katliamlarla devrimci iradeyi kıramayacağını bilen faşist düzen, devrimci örgütleri kitlelerden soyutlayıp, marjinalleştirmeye çalışmaktadır. Bununla bir taşla iki kuş vurmak hedefi gütmektedir. Hem devrimcileri kitlelerden ayırmak, hem de emekçi kitleleri öncüsüz, örgütsüz bırakmak kuşkusuz sermayenin kirli

emellerindedir. Bunun boşa çıkartılması da bizim hedefimizdir.

Devrimci tutsakların ölümüne direniş kararlılığını kuşanıp mücadeleye sarıldığımızda, bu iğrenç planı paramparça etmeyi başarabileceğiz. Bu bağlamda, katliamın vahşiliği ne kadar sermaye sınıfına yaraşıyorsa, devrimci tutsakların direnişinin kahramanlığı ve soyluluğu da o kadar işçi sınıfı ve emekçilere yaraşır. Bu gerçeği döne döne kitlelere anlatmalıyız. Katliamın amacını teşhir etmek, asıl hedefin emekçilerin zaten dar hücrelere sıkıştırılan yaşamlarını daha da katlanılmaz hale getirmek olduğunu ve bu aşağılık hedefin ancak devrimci tutsakların direniş ruhuyla püskürtülebileceğini her imkan ve araçla emekçi kitlelere taşımalıyız.

Katliamın hesabını sormak ve hücreleri parçalamak, devrimci örgütleri tecrit etme ve emekçileri örgütsüz, öncüsüz bırakma saldırısını püskürtmek için, örgütlülüğümüze sınıksız sarılarak işçi ve emekçilerle en ileri düzeyde birleşmeyi başarabilmeliyiz.

Bir tutsak yakınından aydınlara açık mektup...

"Hep bir ağızdan koro halinde operasyona alkış tutunuz"

Sayın "aydın"!

19 Aralık'ta bu ülkenin cezaevlerinde bir katliam yaşandı. Onlarca yakınımız katledildi. Sonrasında günlerce yakınlarımız sağ mı, ölü mü ya da hangi cezaevine sürgün edildi diye hastane ve cezaevi kapıları arasında mekik dokuduk.

Peki ya siz ne yaptınız?

Hep bir ağızdan koro halinde operasyona alkış tutunuz. (En insafsızlarımız ise susmayı tercih etti.) Dört duvar arasında olan, güvenliği devletten sorulu, zaten tutsak edilmiş, yüzlerce-binlerce insana "teslim olun!" dendi. Sanki ellerinin altında deşillermiş gibi. Asıl istenilen bedenleri değil, beyinleri idi çünkü. Devletin cezaevlerine dozerlerle, iş makinalarıyla girişine tanık olduk. Bu görüntüler o kadar doğalmış gibi gösterildi ki, aynı doğallıkla onbinlerce gaz ve bilimmuş çeşitteki bombaların kullanıldığı söylendi. Bir parça objektif bakan bir insanın devletin tutsaklara savaş ilan ettiğini görmesi kaçınılmazdı.

Peki ya siz ne yaptınız?

Cezaevlerine iğne bile alınması engellenirken, çıktığı iddia edilen kalesizliklere bakarak "evet, F Tipleri bunların girişi ve kullanılmasının engellenmesi için gerekli" dediniz. Ancak o silahların devrimci tutsaklara ait olmaması ihtimali üzerinden düşünmeye gerek bile duymadınız. Eğer böyle bir girişimde bulunmuş olsaydınız, Ümraniye Cezaevi'ndeki operasyonda ölen uzman çavuşun otopsi raporuna bakıp askerlerin kullandığı G-3 ile öldürülmüş olduğunu görecektiniz. Cezaevlerinde tutsaklar, koğuşlar, ranzalar yanıp kül olurken, pankartların, silahların nasıl yepyeni ve tertemiz kaldığını düşünmediniz. "6 kişiyi diri diri yaktılar" diyen bayanın sözleri de sizi hiç etkilemedi anlaşılır. Ve siz, devleti yaktığında, gaz bombalarıyla boğduğunda, ateşli silahlarla tarayarak katlettiğinde susmaya devam ettiniz. "Aydın onuru"nuz bunu gerektiriyordu nasıl olsa.

Şu ana kadar 29 tutsağın ölümüyle sonuçlanan operasyonla asıl amaç belli oldu ve binin üzerinde tutsak F Tiplerine sevk edildi. F Tiplerinin nasıl olduğunu da merak etmiyorsunuzdur; çünkü devletin sizleri ikna etmek için her türlü çabayı gösterdi. Siz merak etmeseniz bile biz anlatalım size, yakınlarımızın on günden beri nelerle karşı karşıya kaldığını.

Operasyon ve sevk-sürgünler sırasında yaşanan onca darp ve kırıklar üzerine F Tiplerine götürüldüklerinde, depo diye tabir edilen mekanlarda toplu işkenceye maruz kaldılar. Özellikle Ümraniye Cezaevi'nden Kandıra'ya sevk edilen onlarca erkek mahkum, copla tecavüze uğradı. Sayın bahanesiyle sabah akşam işkenceye uğradılar. Zorla saç-sakal traşı yaptırılarak 12 Eylül'ün karanlığına dönmeye çalışılmaktalar. Tek ve üç kişilik hücrelerde kalarak gardiyanlar dışında kimseyi görmemekteler.

Onlar gibi bizler de cezalandırılmaya devam ediyoruz. Bizlere yalnızca 20 dakika görüş veriliyor ve girerken en aşağılık aramalardan geçiriliyor. Öyle ki, yaşlı kadınlar dahi iç çamaşırları çıkartılarak aranmakta.

Ve bugün ölüm orucunun 75. günü. Ölüm orucu direnişi sürerken "aman ölmeyin!" diye yalvaran sizler, operasyon sırasında ve şu an, devlete "öldürmeyin" sözünü ürkekçe söylemeye bile cesaret edemediniz. Bizim insanlık anlayışımıza bunlar sığmıyor. Sizin aydınlık anlayışınıza sığacak mı peki bütün bunlar?

Bir tutsak yakını

Devrimciye övgü

**Ne zaman baskı, zulüm artar
herkes kaçacak delik arar
O zaman yiğitliği sen onda gör.**

**Kurar örgütü girer kavgaya
alınları bu, ekmek parası, der
devlette, der, benim sözüm geçmeli.**

**Malı mülkü olanın keser yolunu
Söylemeden bırakmam, der,
söyle, der, nereden bu değirmenin suyu?
Bir bir sorar aydın takımına
der, beyimiz kime hizmet eder?**

**Herkesin sustuğu yerde
Bir odur konuşan.
Herkes, ne yapalım, der,
ne yapalım, kader böyle.
Ama o bir sürü ad sayar
bunlardır, der, asil sorumlular
bunlarınbaşı altından çıktı ne çıkıysa
bunlar, der, bu işin hesabını verecekler.**

**Hangi masaya oturursa o
baylar dut yemiş bülbüle döner;
osaat kaçır yemeğin tadı
oda dar gelir, nefes alamaz, boğulurlar.**

**Onun kovulduğu yerde
türküler biter ot gibi.
Başlar halk kaynaşmaya
onun sürüldüğü yerde.**

Brecht

Faşizmin zindanlarında katledildiler!

Seyhan Doğan / DHKP-C
Fırat Tavuk / DHKP-C
Aşur Korkmaz / DHKP-C
Gülser Tuzcu / DHKP-C
Cengiz Çalıkoparan / DHKP-C
Yazgül Güder Öztürk / DHKP-C
Nilüfer Alcan / DHKP-C
Mustafa Yılmaz / DHKP-C
Özlem Ercan / DHKP-C
Murat Ördekçi / TKEP-L
Şefinur Tezgel / DHKP-C
Ali Ateş / DHKP-C
Alp Ata Akçagöz / DHKP-C
Ahmet İbili / DHKP-C
Ercan Polat / DHKP-C
Umut Gedik / DHKP-C
Rıza Poyraz / DHKP-C
Fidan Kalşen / DHKP-C
İlker Babacan / DHKP/C
Fahri Sarı / PKK DÇS
Sultan Sarı / PKK DÇS
Yasemin Cancı / DHKP-C
Berrin Bıçkılar / DHKP-C
İrfan Ortakçı / DHKP-C
Hasan Güngörmez / DHKP-C
Halil Önder / DHKP-C
Ali İhsan Özkan / TKP (ML)
Murat Özdemir / DHKP-C
Ümit Gürdal / DHKP-C

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Katliam ve

19 Aralık saldırısını izleyen olaylar genellikle katliam yönü üzerinden ele alınıyor şu günlerde. Saldırının kapsamı ve vahşete dönüşen sonuçları düşünüldüğünde bunun bir mantığı da var. Ben de sorunun bu yönüyle söze başlayacağım, ama asıl olarak katliamdan çok direniş üzerinde duracağım. Zira 19 Aralık'tan yansıyan ve insanları sarsan katliamdan çok direniştir, geleceğe de asıl olarak o kalacaktır. Kuşkusuz katliam hep lanetle ve nefretle anılacak, asla unutulmayacaktır. Ama sergilenen direniş katliama hep baskın çıkacak, geleceğin mücadeleleri için her zaman büyük bir politik ve moral güç kaynağı oluşturacaktır.

Katliamcılık bu devletin mayasında var

Bu devletin katliam yapma yeteneği de geleneği de bilinmiyor değil, bunu bu ülkede yaşayan herkes biliyor. Modern Türkiye Cumhuriyeti tarihine baktığımızda, bu devletin daha kuruluşundan itibaren toplumsal muhalefete ve sol siyasal güçlere karşı katliamcı bir tutumla hareket ettiğini görüyoruz. Katliamcılık bu devletin mayasında var.

Osmanlı'yı bir yana koyarak cumhuriyet dönemi üzerinden konuşuyorum, bu devlet daha cumhuriyet olarak kendini ilan etmeden önce, daha ulusal kurtuluş süreci içindeyken, elini komünistlerin kanına en sinsi ve aşağılık yöntemlerle buladı. Daha o günden emekçilerin çıkarlarına yönelen her türlü sol akımdan duyduğu aşırı korkuyu, Türkiye Komünist Partisi'nin önder kadrolarını hunharca katlederek gösterdi.

Türkiye Komünist Partisi Bakü'de kuruldu. Kuruluş kongresinde, ülkede sürmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesinin desteklenmesi ve kendi bağımsız konumu üzerinden bu mücadeleye aktif biçimde katılım kararı aldı. Komünistler kongrenin hemen ardından ülkeye dönüp ulusal kurtuluş mücadelesine bizzat katılmak istiyorlardı. Ülkedeki komünist ve sol güçler ise zaten bu mücadelenin içindeydiler.

Dahası var. O dönemde kurtuluş mücadelesinin en büyük destekçisi, Ekim Devrimi'yle kurulmuş genç Sovyet iktidarıydı. Sovyet iktidarının Türkiye'deki kurtuluş mücadelesine verdiği destek, yaptığı katkı, sunduğu olanaklar, bunun çok özel önemi, bugün Türk resmi tarihi tarafından bile açıklıkla ifade edilmektedir.

Bütün bunlara rağmen, yani Sovyetler Birliği Türkiye'de sürmekte olan mücadeleye tam destek veriyorken ve TKP'nin Kuruluş Kongresi ulusal kurtuluş mücadelesine destek kararı almışken, komünistler tam da bu karar çerçevesinde ülkeye dönüyor iken; Mustafa Suphi başkanlığındaki heyet ikiyüzlülükle hareket eden kemalistler tarafından önce örgütlenmiş provokasyonlarla karşılandı, sonra da götürülüp Karadeniz'de katledildi. Tarih hunharca ve alçakça işlenmiş en akıl almaz cinayetlerinden biridir bu. Devrimcilere karşı toplu katliam bu devletin mayasında, daha kuruluşundan itibaren var derken, bunu anlatmış oluyorum.

Kuşkusuz, bir burjuva kurtuluş mücadelesiydi bu. Ve giderek her burjuva siyasal akım ve düzen gibi, ayağını yere basar basmaz, kendisinden ötesini hedefleyen devrimci muhaliflerine karşı kendi gerici

tepkisini, bunun aracı olan gerici baskı ve şiddetini üretecekti. Burada anlaşılmalı ya da akıl almaz olan bu değil. Ama işgalci emperyalist güçlere karşı direnişin yaşandığı bir sırada ve üstelik bu direnişi desteklemekte olan güçlere yönelen bir katliam (üstelik iğrenç ve sinsi provokasyonlarla içiçe giden bir katliam) çok da akıl alır değil, çok da normal değil. Ama bu devlet kuruluşundan itibaren bunu yaptı, elini en iğrenç ve vahşi yöntemlerle komünistlerin kanına buladı. Dönün Nazım'ın buna ilişkin şiirlerini, Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını ölümsüzleştiren o güzelim şiirleri yeniden okuyun. Dönün o yılların komünistlerinin gelecek kuşaklara "28-29 Ocak 1921'i unutma!" diye seslenen çığlığına yeniden bakın.

Bu devletin salt komünistlere ve devrimcilere değil, Kürtlere karşı izlediği katliamcılık tutum ve pratiği de mayasında, yani daha kuruluşundan itibaren var. Kurtuluş mücadelesine tam destek verdikleri, bu mücadeleye en etkin biçimde katıldıkları ve dahası, kurtuluş mücadelesinin başlangıç dönemindeki girişim ve örgütlenmelere ev sahipliği yaptıkları halde, zaferin hemen ardından katliamlara hedef oldular. Daha en başından kendilerine eşitlik ve temel ulusal hakları vaadedildiği halde, Lozan'daki Türk resmi temsilcileri, biz burada Türkler'in ve Kürtler'in temsilcileri olarak bulunuyoruz, bizim meclisimiz Türkler'in ve Kürtler'in meclisidir, dedikleri halde, kurtuluşun hemen ardından Kürt halkının bütün temel haklarını inkar ettiler, tamamen Türk kimliğine dayalı bir cumhuriyet kurmaya kalktılar. Kürtler buna tepki vermeye başladıkları andan itibaren de büyük zulümlerin ve katliamların hedefi oldular, acımasızca kırılıp ezildiler, toplu sürgünlere uğradılar.

Aynı dönemin emekçi toplumsal muhalefeti güçlü ve yaygın olmamakla birlikte çok iyi biliyoruz ki, kurtuluş savaşını izleyen yıllarda büyük kentlerin işçileri en basit haklar uğruna mücadeleye yöneldiklerinde, yeni rejimin polis şiddetine ve baskısına hedef oldular. Baskı ve zorbalıkla en basit demokratik haklardan bile yoksun bırakıldılar. Bunları elde etmeye ya da fiilen kullanmaya yönelik tüm girişimleri baskı ve terörle karşılandı.

Bunları, bu devletin daha baştan, toplumun ezilen ve sömürülen katmanlarına, onların örgütlü ilerici ya da devrimci temsilcilerine karşı aşırı baskıcı ve katliamcı bir geleneğe sahip olduğunu vurgulamak için hatırlatıyorum. Bu gelenek, toplumsal muhalefetin şiddetlenmesi ölçüsünde, toplumsal muhalefetin şiddeti ve gücüyle orantılı bir biçimde, kendini en aşırı bir biçimde ortaya koymuştur. Türkiye'de cumhuriyetin kabaca ilk 40 yılı sınıf mücadelesi bakımından nispeten durgun bir dönem olduğu ve kurtuluş sürecini izleyen ilk çıkışlar acımasızca ezildiği için, Kürt isyanlarını saymazsanız, bu dönem boyunca bu şiddet kendini çok fazla gösterememiştir.

'60'ları izleyen sol dalgaya karşı harekete geçirilen baskı, terör ve katliam mekanizması

Ama '60'lı yıllardan itibaren, kapitalist gelişmenin modern sınıfları belirginleştirmesi ve işçi sınıfı eksenli

modern sınıf mücadelesinin gelişmesi ölçüsünde, devletin gelişen toplumsal muhalefete karşı şiddetini nasıl ölçsüzce kullandığını biliyoruz. Örnek olarak veriyorum; 1965 yılında Zonguldak kömür işçileri en masum talepler uğruna direnişe geçtiklerinde, bu direniş hava kuvvetleri de dahil ordu birlikleri seferber edilerek bastırıldı ve bu arada iki direnişçi işçi katledildi. Sonraki yıllarda sayısız fabrika ve toprak işgali gerçekleşti, bu işgallerinin çoğunun polis ve jandarma terörüyle kırıldığını biliyoruz.

Aynı dönemde, sosyal hareketliliğin gelişmesine paralel olarak şekillenen ve güçlenen bir sol hareket var. Bu hareketin bünyesinde devrimci eğilimler filizleniyor, adım adım devrimci akımlar şekillenmeye başlıyor. Biz devletin baskı ve terör aygıtlarının bu dönemin toplumsal muhalefetine ve onun ilerici-devrimci kesimine şiddetle yöneldiğini, genç devrimcilerin çeşitli saldırı ve cinayetlere hedef olduğunu biliyoruz. Bunun için devletin resmi baskı aygıtlarının yanısıra faşist komando kamplarında özel paramiliter sivil güçlerin eğitilip hazırlandığını biliyoruz. Bizzat MİT ve kontrgerilla tarafından örgütlenen "komünizme karşı mücadele dernekleri"ni ve bunların toplumsal muhalefet üzerinde estirmeye çalıştığı terörü biliyoruz. Bugün "irtica" güçleri olarak hedef haline getirilip terbiye edilmeye çalışılan yobaz güçler kullanılarak, 6. Filo protestolarına karşı yaratılan Kanlı Pazar'ları biliyoruz. Bunlar saymakla bitmez. Amerikancı generaller tarafından CIA'nın tam desteğinde tezgahlanan 12 Mart darbesiyle kurulan faşist terör rejimi döneminde ise devrimci katliamı adeta bir süreklilik halinde sürdürüldü.

Ardından '70'li yılların ikinci yarısı, yani önlenemeyen yeni devrimci yükseliş dönemi geldi ve bu dönemde, devletin açık-gizli, resmi-gayri resmi tüm baskı ve terör aygıtları binlerce devrimcinin, emekçinin ve aydının hayatına mal olan sayısız saldırı, cinayet ve katliam gerçekleştirdi. Sivas'ta, Maraş'ta, Çorum'da yüzlerce ilerici emekçi bizzat devletin karanlık odaklarının özel planlı saldırılarıyla katledildi. Maraş katliamı döneminde yine bugünün kanlı katili Ecevit başbakanı ve katliamı önlemek için kılıcı bile kıpırdatmadı. Dahası, bir general eskisi olan dönemin işçileri bakanı, katliamı mazur gösteren ve dolayısıyla faşist katliamcı sürüsünü cesaretlendiren açıklamalar yaptı.

Tüm bunlarla, bu devletin bir katliamcı geleneği ve gelenek içerisinde yetkinleşen bir katliamcı yeteneği olduğunu vurgulamak istiyorum. Özellikle '60'lı yıllardan itibaren, yani işçi ve emekçi tabanına dayalı bir toplumsal muhalefet ve bundan beslenen bir sol hareket geliştiği andan itibaren, bu baskı, terör ve katliam aygıtı sürekli bir biçimde geliştirildi. Toplumsal muhalefetin bastırılması, devrimci hareketin ezilmesi kanlı icraatı içerisinde adım adım yetkinleştirildi. Biz buna bugün devletin son 30-35 yıllık süreç içerisinde sürekli bir biçimde tahkim edilmesi, bir faşist baskı ve terör aygıtı olarak tahkimatı diyoruz. '60'lı yıllardan itibaren devlet sürekli bir biçimde kendini devrimci harekete ve toplumsal muhalefete karşı kanlı icratlar içerisinde, sistematik terör ve planlı katliamlar pratiği içerisinde tahkim etti.

e direniş/1

H. Fırat

(25 Aralık '00 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

Son 30 yıldır devrimci kanı akıtılarak yetkinleştirilen baskı ve terör aygıtı

Her askeri darbe bu tahkimatta yeni bir safhayı işaretledi ve son onbeş yıldır Kürt halkına karşı yürütülen kirlî savaş pratiği içerisinde en ileri noktaya ulaştı. Önce 12 Mart geldi; devlet toplumsal muhalefeti ve devrimci akımları terörle, kanla ezdi ve buna paralel olarak da kendini tahkim etti. '70'li yıllarda toplumsal muhalefet kendini yeniden ortaya koydu, büyük bir devrimci yükseliş yaşandı ve bu devlette önemli gedikler açtı, devlet aygıtında büyük zaafılara yol açtı. Devlet bu yükseliş karşısında büyük ölçüde etkisiz kaldı. Ama işbirlikçi burjuvazi bir kez daha ağababası Amerikan emperyalizminin de tam desteğiyle kendini toplandı. 12 Eylül faşist darbesi ile yeni bir karşı saldırıya geçti.

Askeri darbeye toplumsal muhalefetin bastırıldığını, devrimci akımların kan ve terörle ezildiğini, yüzbinlerce devrimci ve ilericinin işkenceden geçirildiğini ve onbinlercesinin zindanlara kapatıldığını biliyoruz. Toplumsal muhalefetin bu ezilmesi süreci, devletin bir şiddet ve terör aygıtı olarak daha da yetkinleştirilmesi süreci olarak işledi. Devletin bu dönemki kendini yeniden yapılandırma ve tahkim etme çabası 12 Mart'la kıyaslanamayacak kapsamdaydı. Devlet kendini sadece açık-gizli baskı, terör ve işkence aygıtları yönünden tahkim etmekle kalmadı; YÖK aracılığıyla üniversiteleri, tekeller aracılığıyla basını, tarikatlar aracılığıyla toplumun geri kesimlerini, bu arada camileri, yargıyı, sendikaları ve bütün öteki kurumları bu şiddet aygıtına paralel olarak işlev görecektir şekilde yeniden düzenledi, açık ya da örtülü biçimler içinde kendine sınımsız perçinledi. Geçerken hatırlatmış olayım; devletin bu kapsamdaki yeni biçimlenmesi, işin özünde, tekeli burjuvazinin palazlanması ve devletle her açıdan içiçe geçmesiyle, onu her açıdan ve her düzeyde kendi çıkar ve ihtiyaçlarına uydurmasıyla sıkı sıkıya bağlantılı.

Bugün katliamın arkasından bakıyoruz; bütün bir tekelci sermaye medyası aynı dili kullanıyor, aynı yalanları söylüyor, aynı temaları işliyor, aynı görüntüleri veriyor ve aynı rezil dili kullanıyor, tüm televizyon kanallarından aynı lağım akıntısı akıyor. Bu, işbirlikçi burjuvazinin egemenlik aygıtı olarak devletin toplumsal muhalefeti ezmek üzere kendini yeniden örgütlerken, sorunu şiddet aygıtlarından ibaret bırakmadığını, her türlü propaganda ve ideoloji aygıtlarını da özel bir tarzda kendine bağladığını, kendi organik bünyesinin bir parçası haline getirdiğini gösteriyor. Türkiye'de medya artık devletin bir parçasıdır. Devlet dediğimiz zaman genellikle ordu, polis, bürokrasi, mahkemeler, zindanlar vb. akla gelir çoğu kere. Oysa Türkiye'de, salt Türkiye'de de değil günümüzün tüm kapitalist toplumlarında, devlet aynı zamanda medya demektir, salt ideoloji aygıtlarına değil, tüm iletişim, haberleşme ve enformasyon aygıtlarına da egemenlik demektir. Çağdaş burjuva devleti artık, emperyalist metropollerde olduğu kadar bağımlı ülkelerde de bunlarsız düşünülemez. Egemen sınıfın şiddet aygıtlarını, onun propaganda ve ideoloji aygıtlarından ayırmanın olanağı yoktur artık.

Türkiye'de bu özellikle de böyledir, bizde medya

devletin ayrılmaz bir parçası olmaktan öte, onun tam güdümündedir. Dahası derin devlet denilen kontrgerilla merkezinin emir-komutası altındadır. "Andıç" benzeri skandallarla da inkar edilmez bir biçimde ortaya çıktığı gibi, onun en karanlık ve kanlı operasyonlarının aletidir.

Politik ve moral açıdan biz kazandık

Türkiye'nin gerici burjuva devletin katliamcı geleneği ve yeteneği üzerine bütün bu tarihsel değinmeler elbette boşuna değil. Katliamın arkasını izleyiniz, katliamcı Ecevit "devlet gücünü göstermiştir", "devletin gücüyle başedilemeyeceği ortaya çıkmıştır" diyor. Devlet hangi gücünü göstermiştir ve neyi kanıtlamıştır? Devlet yalnızca katliam yeteneğini göstermiştir, katliamcı geleneğine yeni bir kanlı halka eklemiştir. Burada yeni olan, yeni olarak kendini gösteren ya da kanıtlayan herhangi bir şey yok kuşkusuz. Bu zaten bilinen bir durum; bu devletin böyle bir yeteneği var, dahası bu onun tarihsel bir geleneği. İyi ama bu övünülecek değil, tam tersine utanılacak bir yetenek ve gelenek. Bu uysal İMF memuru, bu eli kanlı katil, devrimcilerin yiğitçe direnişi karşısında gerçekte kahrolan bu alçak adam boşuna bununla teselli bulmasın. Bu düzen ve onun dayandığı devlet baskı ve terör üzerine, kan ve ateş üzerine, işkence ve zulüm üzerine oturuyor, bu devleti yönetenler kan içinde yüzüyorlar; tüm bunları biz çok iyi biliyoruz, bunların bize hiç de ayrıca kanıtlanması gerekmiyor.

Dört duvar arasına kapatılmış, inançlarından, yani beyinlerinden ve yüreklerinden başka bir silahı olmayan insanlara karşı NATO'nun ikinci büyük ordusunu, 200 küsur binlik polis gücünü, Kürdistan'da kirlî savaşta özel olarak yetkinleştirilmiş özel savaş birliklerini seferber ederek insanları katletmek bir güçse eğer, devletin kuşkusuz böyle bir gücü var! İyi ama güç bunun neresinde?

Devletin bu sözde gücünü devrimci tutsaklar çok iyi biliyorlardı ve zaten sorunu da bu bilinç temelinde ortaya koyuyorlardı. "Ölürüz ama teslim olmayız!" diyorlardı. Sonuç ortada, öldüler ama teslim olmadılar. "Cesetlerimizi çiğnemenen bizi hücrelere sokamazsınız" diyorlardı. Sonuç ortada, onlarca devrimcinin cesetlerini çiğnemenen hücrelere sokamadılar.

Bu formülasyonlara dikkat ediniz; devrimcilerin tam bir bilinç açıklığı içerisinde olduğunu göreceksiniz. Devletin gücü yok, bunu bize yapamaz demiyorlar devrimciler, onlar için sorun bu değil. Devleti ne yaparsa yapsın bize boyun eğdiremez, bizi uysalca ölüm hücrelerine razı edemez, vurgusu var burada. Sonuçta herşey söz verdikleri gibi olmuştur. Peki devlet ne yapmıştır, neyi kanıtlamıştır? Devlet yalnızca bir kez daha katliamcı geleneğini ve katliamcı yeteneğini göstermiş, bunu kanıtlamıştır. Gerçekte ise devlet bununla hiçbir şey kanıtlamış değildir. Katliamcı kimliğini kanıtlaması için hiç de yeni bir cezaevi katliamı yapması gerekmiyordu. O bu katliamı yapmadan da biz onun katliam yapma yeteneği ve geleneğine, buradan kaynaklanan sözde gücüne tanıklık yapmaya hazırдық. Biz işçi ve emekçilere, bu

toplumun tüm ezilen ve sömürülen kesimlerine, tüm ilerici insanlığa tam da onun bu yeteneğini ve geleneğini anlatmaya çalışmıyor muyuz yıllardan beridir?

"Devletin gücüyle başa çıkılmaz"mış, böyle diyor katliamcı Ecevit. Acaba? Devletin gücüyle başa çıkıldı. Devlet katliam yaptı, devlet 30'a yakın insanı hunharca katletti, yüzlerce insan yaralandı, bini aşkın insan şimdi F tipi hücrelerde sistematik işkence altında. Ama devlet tüm bunlarla hiçbir şey çözmüş değil henüz, devrimcilerin kararlılığını bir nebze olsun kırmış değil. Tam tersine, devrimci tutsaklar şimdi daha bilenmiş durumdadır, daha büyük bir katılımla ve daha büyük bir kararlılıkla sürdürüyorlar direnişlerini. Devletin Adalet Bakanı daha dün akşam acz içerisinde; şu an cezaevlerinde 2018 kişi Ölüm Orucunda diyor, bu gençlere buradan çağrı yapıyorum, yapmayın etmeyin diyerek yakarıyordu. Onların sergilediği kararlılık, ortaya koyduğu direnme enerjisi karşısında şaşkına döndüğünü, elinde olmayarak buna hayranlık duyduğunu istemeyerek de olsa açığa vuruyordu. Demek ki devlet hiçbir şey kanıtlamadığı gibi, henüz hiçbir şeyi çözmüş de değil. Devletin bir gücü olsaydı direnişi kırardı, ama devlet bu doğrultuda bir milim mesafe almış değil. Bu onun gücünü değil aczini, devrimci irade ve direniş karşısındaki çaresizliğini gösterir.

Devlet bazı cezaevlerine ancak dört günde girebilmiştir. Hepsini öldürmeyi göze alsaydık yarım saatte girerdik diyor, katliamın elebaşlarından sicilli işkenceci Tantan. Elbette, bunu göze alabilseydik, tanklar toplar harekete geçirir, jetler uçurur bombalarınız olur biter, buna kuşku yok. Ama demek ki terörünüzü uygulama iradenizin de bir sınırı var. Bu yükü emekçiler ve insanlık önünde taşıyamazsınız da onun için yapamıyorsunuz. Evet, yapmıyor değilsiniz, yalnızca yapamıyorsunuz; bu kadarı sizin keyfililiğinizi ve katliamcı geleneğinizi çok aşar. Hepsini öldüremiyorsunuz, bugünün Türkiye'sinde ve dünyasında bu o kadar kolay değil. Ancak bir kısmını öldürmeyi göze aldığınız zaman da bir cezaevini dört günde ancak ele geçirebiliyorsunuz. Bu utanç size ve devletinize yeter!

Zindanlardaki büyük direnme geleneğinin yeni halkası

Siz şu sıralar devletin özel savaş aygıtına, kontrgerillanın psikolojik savaş merkezine bağlanmış televizyonlara, radyolara, gazetelere aldanmayınız, bütün bir katliamcı cephe gerçekte direnişin görkemi karşısında kahroluyor. Direnişin ezici gücü, devrimci tutsakların sergilediği yiğitlik ve direnme kararlılığı, tüm katliamcı cepheyi şaşkına çevirmiş durumda. Onların başarısı direnişi kırarak devrimci tutsakları teslim almak olabilirdi ancak, tamam vazgeçtik dedirtmek olabilirdi ancak. Bu açıdan hiçbir şey başarabilmiş değiller. Televizyonlara bir tek itirafçı çıkaramıyorlar. Kaldı ki orada binlerce insan var, bir düzine itirafçı çıkarsalar ne olur ki! Devlet günlerdir özel eğitimli kuvvetlerini ölüm ve yıkım donanımıyla seferber etmiş, ama sadece vahşete yolaçan terörüyle, cezaevlerini yakıp yıkmasıyla övünebiliyor. İyi ama bir

devletin yıkma, tahrip etme, katletme gücü övünülebilir bir özel yetenek olabilir mi? Devletler tam da şiddet aygıtlarına dayanırlar, onların tahrip etme, imha etme gücü her zaman vardır, bir baskı aygıtı olarak bu onların en sıradan yeteneğidir. Bunu bir övünç vesilesi haline getirmek için tamı tamına faşist bir tiyinyette olmak gerekir, ki durum da zaten budur.

Soruna politik ve moral açıdan bakıldığında, gerçekte biz onları yendik ve kahrettik. “Cesetlerimizi çiğneyebilirsiniz ama, bizi teslim alamazsınız” demiştik, öyle olmadı mı? Bunu inkar edebilen var mı, buna dair bir görüntü sunabiliyorlar mı? İşte bizi teslim alamadılar. Adalet Bakanı resmi rakam açıklıyor, 2018 kişi şu anda Ölüm Orucu ve Açlık Grevi’ni sürdürüyor diyor. Bu direnişin genelleştiğinin resmi ağızlarından itirafıdır. Eğer, devlet bu katliamı planlarken hesabını 20-30 kişiyle bu işi halleder, böylece direnişi bastırırın üzerine yaptıysa (ki Ecevit’in söylemlerinden hesabın bu olduğu anlaşılıyor), bu hesap olduğu gibi ortada kaldı. Yaktı yıktı, otuz civarında devrimciyi katletti, ama hesabı tutmadı. Katliam halihazırda hiçbir şeyi çözmemiş değil. İnsanları tek tek hücrelere kapatmışlar, sabah akşam sistematik işkence yapıyorlar, ama direnişi kıramıyorlar. İnsanlara hücrelerde neler yaptıklarına ilişkin ilk bilgi ve belgeleri okuyoruz, ki bunlar henüz gerçeğin ilk ufak ışıkları. Gerçekler daha sonraki günlerde ortaya çıkacak ve katliamcı devletin suratına kamçı gibi inecek.

Altını çiziyorum, dış dünyanın ilerici ve devrimci çevreleri katliamdan çok direnişe şaşıyorlar, sergilenen yiğitliği büyük bir sempati ve hayranlıkla karşılıyorlar. Bir devlet bu zamanda böylesine vahşi ve hunhar bir katliamı nasıl yapabilir sorusundan çok, bu ne olağanüstü bir direniş yeteneği ve kararlılığı, bu ne müthiş bir inanç ve inat, bu ne büyük bir direnç ve davaya bağlılık, diyorlar. Bir yoldaş aktarıyor; katliamı protesto yürüyüşüne katılan Alman solcuları, yeryüzünde Türkiye’de devrim olmazsa başka hiçbir yerde olmaz, diyorlarmış. Bu ülkenin zindanlarındaki devrimcilerde böyle korkunç bir irade gücü, böylesine büyük bir direnme kapasitesi olduğuna göre, Türkiye’de devrim olmayacak da nerede olacak demek istiyorlar.

Gerçekten de Türkiye zindanlarındaki direnme geleneği örneğine sık rastlanır türden değil. Ve eğer binlerce insan, ucunda ölüm ve ağır biçimde sakatlanma olduğunu bile bile böyle korkunç bir direniş gösterebiliyorsa, devrimci düşünce ve inançlarından vazgeçmektense hayatından vazgeçmeyi göze alabiliyorsa, bu, bu toplumun derinliklerinde bir şeylerin varlığına bir göstergedir. Bunlar bilinçli devrimciler. Kendi yoldaşlarımız buna örnektir; onların bilinci ve birikimi konusunda bir fikir edinmek istiyorsanız, yazılarını okuyunuz. Hepsisi de karşılaştıkları akıbetin tam bilincinde olan ve bu akıbeti büyük bir yiğitlikle, tam bir gönüllülükle tereddütsüzce göze alan devrimciler. İşte biz bu ülkede böyle bir devrimci geleneğe yüzyüzeyiz, bunu bu toplumun derinliklerindeki devrimci enerjiden ayrı düşünmek, bundan ayrı kavramak olanağı var mıdır?

Kaldı ki, bilince ne gerek var, orta yerde sarsıcı pratik duruyor. Bu ülkede son 20 yıldır zindanlarda ne yapıldığını insanlar etinde kemiğinde yaşayarak gördüler. Ölüm Orucu’nun oyun olmadığı da görüldü. İnsanlar sakınmaksızın peşpeşe öldüler ‘96’da, ölümü göze alarak direnmenin şaka olmadığını dost düşman herkese gösterdiler. Ölümüne direnme iddiasının en son örneği Ulucanlar’da yaşandı. Devletin katliam yapma yeteneğinin ne olduğunu da aynı Ulucanlar’da gördüler. Ama tüm bunları görerek, dahası tüm bunlardan güç ve moral alarak devrimci tutsaklar zindanlardaki direnme geleneğine yeni halkalar ekliyorlar, onu yeni düzeylere çıkarıyorlar. Bilinçleriyle gördükleri ve geçmiş pratikleriyle yaşadıkları tüm ağır sonuçlara rağmen, ya da denebilir ki tam da bunlar sayesinde, bugün herkesi şaşkına çeviren bu korkunç direnci gösterebiliyorlar.

“19 Aralık’ı kahramanlar günü ilan edeceğiz”

Avukat Muharrem Çöpür’ün Edirne hücrelerinde görüştüğü bir devrimci, “19 Aralık’ı kahramanlar günü ilan edeceğiz” diyor, 19 Aralık’ın Türkiye devrimi tarihinde “kahramanlar günü” olarak anılmasını istiyor ve öneriyor. Dikkat ediniz, katliam ve vahşet günü değil, “kahramanlar günü” diyor! İnsanlar sorunun direnç yanıyla ilgili. Zaten bütün bir katliamcı gericilik cephesini bu gerçeklik kahretmiş bulunduğu içindir ki, bir takım koşullardan bazı insanların sözde ellerini kaldırarak nasıl çıktığını göstermeye ve güya bununla bir şeyler anlatmaya, böylece direnişi karalamaya çalışıyorlar. Ama hemen ardından aynı insanların it sürüsü gibi dizilmiş asker ve polis koridoru içinde onurlu adımlarla marşlar söyleyerek ya da sloganlar atarak yürüdüğünü gizleyemiyorlar. Akşama kadar ölümüne sürmüş bir çatışmanın ardından, tek tek alınarak geçirildikleri özel işkencenin ardından, o insanlar sevk arabalarına başı dik ve onurlu tutumlarla yürüyorlar. Bu onur bize yeter!

Devrim davası çok bedeller gerektirir, bunu dövünme konusu yapmak bir yana, bu bedelleri tereddütsüzce ödemenin haklı onurunu ve gururunu yaşarız biz. Tabii ki devrimciler çok değerli insanlar, bu toplumun en seçkin, en fedakar insanları; tek bir devrimcinin bile hayatını kaybetmesi çok acı bir olay. Ama devrim mücadelesi doğası gereği bu bedelleri ödemeyi gerektiriyor; düşmanla savaşmadan, onun şiddetini, işkencesini, ölümünü göze almadan devrimcilik yapılamıyor, bu tarihin her döneminde ve dünyanın her yerinde böyle. Devlet şiddeti niçin uyguluyor? Devrimcilikten vazgeçirmek, toplumsal muhalefeti sindirip susturmak için.

Bütün bunlarla devrimcilerin ölümlerini kanıksayalım demiyorum, asla. Bütün bunlarla biz devrim uğruna bedel ödemenin bilincindeyiz, bu uğurda en büyük fedakarlıklara katlanmaya hazırız, bunlara ağlamak sızlamak asla bizim işimiz olamaz demek istiyorum. Devrimci düşünce ve inançlarından koparılmak istenen devrimcilerin, buna ölümüne direnmesi ve ölmesi bize üzüntüden çok gurur verir. Nazım Hikmet’in “Vaktimiz yok onların matemini tutmaya” derken anlatmak istediği tam da bu. Nazım gibi duygulu bir şair, devrimcilerin en çok sevdiği ve yinelediği en güzel şiirlerinden birinde, “Vaktimiz yok onların matemini tutmaya” diyor, bu bir bilinci anlatıyor. Ama bu dizeyi önceleyen dizelerde “Ölenler dövüşerek öldüler...” deniliyor, bütün sorun da bu zaten. Haklı bir dava uğruna “dövüşerek ölenler”, ölümleriyle gerçekte yaşam kaynağı oluyorlar, bu insanlığın geçmişten günümüze en büyük kazanımlarından, en büyük onur ve erdemlerinden biridir. İkinci emperyalist savaş süresince Sovyetler Birliği’nin de 20 milyon insanı öldü, ama faşizm bununla ezildi. Sovyet halkları tarihin en büyük onurlarından birini tam da bu ağır bedeli ödeyerek kazandılar, insanlığı faşizm belasından bu büyük bedeli ödeyerek kurtardılar.

Ve şimdi direniş hala sürüyor!

Zindanlar cephesindeki çatışma halihazırda sürüyor, henüz sonuçlanmış değil, hangi sonuca varacağını önümüzdeki günler ve haftalar gösterecek. Ama tam bir açıklıkla altını çiziyorum; çatışmanın bu safhasını biz kazandık! Bu devlet şiddet aygıtını bu çapta harekete geçirdikten ve onlarca insanın cesedini çiğnedikten sonra tabii ki devrimci tutsakları götürüp hücrelere kapatabilirdi. O bu gözü dönmüşlüğü gösterdi, ama buna rağmen direnişi ezemedi. Direnişin maneviyatını kırmak bir yana, ona eskisiyle kıyaslanamaz düzeyde yeni bir maneviyat kazandırdı. Ve şimdi direniş hala sürüyor!

Katliamcı düzen cephesi Ölüm Orucu Direnişi’nin yolaçaacağı peşpeşe ölümlerin ne kadarını

kaldırabilecek, göreceğiz. Önümüzdeki günlerde ve haftalarda çok sayıda devrimcinin peşpeşe ölümünü yaşayacağız, buna hepiniz hazır olun. Ve devlet bunun ne kadarını kaldırabilecek, nereye kadar kaldırabilecek, göreceğiz birlikte.

Bu devlet tabii ki gözü dönmüş bir devlet. Ama bu zamanda gözü dönmüşlüğü de bir sınırı var. Burası Patagonya değil, Türkiye. Zindanlardaki devrimciler sahipsiz değil. O insanların sahipsiz olmadığını çok iyi bildikleri içindir ki, katliam planının bir parçası olarak, katliamın başlatıldığı saatlerde Türkiye çapında azgın bir terör estirildi. Evler, kuruluşlar, solcu insanların gittikleri kahveler basıldı, sayısız gözaltılar yaşandı. Protesto dalgasını kırmak için dışarda da azgın bir terör estirildi. Buna rağmen kaç gün üstüste protestolar oldu. Bu kadar teröre rağmen katliamın ardından yüzlerce, binlerce kişi Taksim’e çıktı. Yüzlerce kişi Ankara’da saatlerce polisle çatıştı, Filistin’deki çatışmaları hatırlatır türden görüntülere tanık olundu. Onca örgütlü teröre rağmen, bu katliamın parçası olarak dışarıyı dizginleme planı uygulandığı halde, bunlar yaşandı. İçerdeki direnişin maneviyatı bunu yaşattı.

Bu devletin katliamcı geleneğini ve yeteneğini, bu katliamcı geleneğine eklediği son halkayı, buradaki vahşeti ve hunharlığı tabii ki kitlelere anlatacağız. Türkiye’nin emekçilerine anlatmakla kalmayacağız, tüm insanlığa da bunu anlatmaya çalışacağız. Ama bizim için bundan da önemli olan, direnişin kendisidir. Bizi yenemediler, altını çizerek söylüyorum bunu. Bizi yenemezsiniz denilmişti, yenemediler işte, bunu dost düşman herkes gördü.

Bu “iz”i asla silemezler!

Yineliyorum; devrimciler bizi ölüremezsiniz demediler, öleceğiz ama teslim olmayacağız dediler. Buradan bakıldığı zaman, çatışmanın kimin tarafından kazanıldığı daha iyi anlaşılır. Evet, öldürdüler ama teslim alamadılar. Cesetlerimizi çiğnemedi bizi oraya sokamazsınız denilmişti. Ancak cesetlerimizi çiğneyerek sokabildiler, değil mi? Oysa harekete geçirilen özel savaş kuvvetlerini görünce uysalca boyun eğmemizi ne kadar isterlerdi! Ama biz onlara bu türden kolay mutluluklar değil, döne döne kahırlar yaşatacağız... “Öleceğiz ama hücreleri kabul etmeyeceğiz” diyorlardı devrimci tutsaklar. İşte öldüler, ölüyorlar, daha da ölecekler, ama hücreleri kabul etmiyorlar ve etmeyecekler. Hücrelere zorbalıkla kapatılmış bulunuyorlar, ama bu zorbaca oldu bittiyi kabul etmiyorlar.

Katliamdan yalnızca bir gün önce *Milliyet*’te bir haber çıktı; Demirel, “biz otuz yıldır bu izi silemedik” diyordu bu haberde, Ölüm Oruçları üzerinden konuşurken. Türkiye’de her türlü karanlık işin her zaman merkezinde bulunan, Kürt özel savaşının elebaşlarından olan bu kanlı katil diyor ki, “biz otuz yıldır bu izi silemedik”. Otuz yıl derken, Deniz Gezmiş’lerden beri çözemedik, Deniz Gezmiş’leri asmakla iyi de etmedik demek istiyor.

Siz bu sorunu çözemezsiniz, siz bu “iz”i asla silemezsiniz, tam da aynı nedenden dolayı. Çünkü aynı mantıkla, aynı kin ve kudurmuşlukla kırmaya, katletmeye devam ediyorsunuz ve tam da bundan dolayı bu “iz”i asla silemezsiniz, bundan sonra hiç silemezsiniz. Türkiye’de dört günlük zindan direnişinin ardından, binlerce insanın gösterdiği kahramanca direnişin ardından, insanların kendisini böylesine feda etmesinin ardından, bunu hiç başaramazsınız. Hastane bodrumlarında, F tipi hücrelerinde, askeri kışlalarda, tek tek özel tarzda işkenceden geçirilen devrimcilere direnişi bıraktrmayan bir rejim neyi başarmıştır? Ve bütün bunlar olduktan sonra o izi silmek mümkün müdür?

(Devam edecek...)

Katledilen devrimcilerin cenazesine binlerce kişi katıldı...**“Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!”****Devrim şehitleri ölümsüzdür!**

Faşist rejim, 19 Aralık'ta yirmi hapisaneyeye yönelen vahşet operasyonlarıyla, “örgüt baskısı sonucu zorla ölüm orucu tutuyorlar” safsataları eşliğinde, tam bir katliam gerçekleştirdi. Bu katliam sonucu otuzu aşkın devrimci tutsak

şehit düştü, yüzlerce ağır bir biçimde yaralandı. Sermayenin faşist devleti aşağılık yalanlarla katliamın üstünü örtmeye çalışmaktadır. Ama gerçekleşenin devlet tarafından bir yıldır hazırlıkları yapılan aleni bir katliam olduğu çıplak gerçeğinin üstü örtülemezdir.

Faşist rejim hapisanelere yönelik saldırıyı tam bir katliama dönüştürerek devrimci tutsakları teslim almanın hesabını yapıyordu. Bu hesap devrimci tutsakların ölümüne direnişi ile tuzla-buz oldu. Devrimci tutsaklar katliamdan sonra F tipi hücrelerde ve hastanelerde de direnişlerini sürdürdüler. “Zorla ölüm orucu tutuyorlar” vb. argümanlar ve katliamı meşrulaştırmaya dönük demagojiler, hastanelerdeki devrimci tutsakların tümünün tedaviyi reddetmesiyle çöktü. Devrimci irade düşmana bir tokat daha vurmuş oldu.

Devrimci tutsaklar, daha direnişlerinin ilk gününde, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” sloganları ile kararlılıklarını ortaya koymuşlardı. Bu sözlerinde durdular, katliama karşı bedel ödemekte zerre kadar tereddüt etmediler. Faşizmin zindanlarında direniş bayrağını dalga dalga yükselttiler. Ve halaya durdular, bombalar ve kurşunlar altında...

Bayrampaşa Hapishanesi'nde şehit düşen DHKP/C tutsaklarından Aşur Korkmaz, Şefinur Tezgel, Fırat Tavuk, Seyhan Doğan, Nilüfer Alcan, Mustafa Yılmaz ve Ali Ateş ile Ümraniye Hapishanesi'nde şehit düşen Ahmet İbili'nin cenazeleri 23 Aralık'ta İstanbul Adli Morgu'ndan alındı. “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganları eşliğinde Gazi Cemevi'ne götürülmek üzere otobüslere bindirildi. Çanakkale Hapishanesi'nde katledilen İlker Babacan'ın cenazesi de Gazi Cemevi'ne getirildi.

Gazi Cemevi'nde kalabalık bir kitle bekliyordu. Devrim şehitleri, “Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” vb. sloganlar eşliğinde karşılandı.

Cenazelerin yikanması sırasında, tutsakların nasıl bir vahşetle katledildiklerini kamuoyuna göstermek için tüm basın cemevinin morguna çağrıldı. Görünen vahşet kelimelerle anlatılacak gibi değildi. Kimi devrimci tutsak bayanlar kül halinde idi. Şefinur Tezgel'in sol elinin yumruk biçiminde olması dikkat çekiyordu. Aşur Korkmaz'ın bedeninin belden yukarısı alev makinasiyla yakılmış, belden aşağısı neşterle açılmış durumda idi. Bacaklarında ve ayak tabanlarında kesik izleri vardı. Bu tablo cenazeye gelenlere Ulucanlar katliamını hatırlatıyordu.

Cenazeleri yikandıktan sonra kitle kortej halinde yürüyüşe geçti. İlk günkü cenaze törenine yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Yürüyüş esnasında “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganları atıldı.

Gazi Mahallesi Son Durak'a geldiğinde, yaklaşık 500 kişi otobüslere binerek Cebeci Mezarlığı'na giderken, geri kalanı Gazi Cemevi'ne geri döndü. Devrim şehitleri partilerinin bayrakları ile toprağa verildiler. Ahmet İbili'nin cenazesi memleketi Silifke'ye, Mustafa Yılmaz'ın cenazesi ise Ordu-Fatsa'ya gönderildi.

25 Aralık günkü cenaze töreni ise DHKP/C tutsağı Ercan Polat için düzenlendi. Polat'ın cenazesi Gazi Cemevi'ne getirildi. Cenaze törenine yaklaşık 2500 kişi katıldı. “Kahramanlar ölmez halk yenilmez!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganları ile cenaze karşılandı. Ercan Polat'ı Cebeci Mezarlığı'nda toprağa vermek üzere kortej oluşturuldu. Yine Gazi Mahallesi Son Durak'ta otobüslere binilerek Cebeci Mezarlığı'na gidildi. Partisinin bayrağı ile toprağa verilen Ercan Polat'ın mezarı başında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Kısa bir anmadan sonra sloganlarla eylem bitirildi.

19 Aralık'ta Bayrampaşa Hapishanesi'nde yakılarak katledilen DHKP/C tutsağı Yazgülü Güder Öztürk'ün cenazesi morgtan alınarak memleketi Hatay'a gönderildi.

Bayrampaşa Hapishanesi'nde yakılarak katledilen DHKP/C dava tutsağı Özlem Ercan'ın cenazesi ise 2 Ocak günü Adli Tıp morgundan mezarlığa getirildi. Gazi Cemevi'nde toplanan 150 kişi otobüslerle mezarlığa gitti. Mezarlığın girişinde Özlem Ercan'ın cenazesi alınarak mezarın başına kadar yüründü. Özlem Ercan nezdinde tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. 19 Aralık katliamında ölen tüm şehitlerin özgeçmişleri okundu ve sloganlarla anma bitirildi.

Kartal'da faşist katliam protesto edildi...**“Katliamların hesabı sorulacak!”**

Devletin cezaevlerinde yürüttüğü katliamı protesto eden ve devrimci tutsakların devam eden şanlı direnişini sahiplenen eylemler devam ediyor.

Kartal'da bulunan kurum, parti ve kitle örgütleri bir araya gelerek, 26 Aralık'ta saat: 19:30'da gerçekleştirilmek üzere bir eylem kararı aldılar.

Eylem, 300-350 civarında bir kitlenin Kartal PTT önünde toplanmasıyla başladı. Eylemde “Katliamların hesabı sorulacak!”, “F tipi hapisaneler kapatılsın!” pankartı açılarak, meşale ve sloganlarla kortej halinde Kartal Meydanı'na yüründü. Alanda yapılan basın açıklamasından sonra eylem bitirildi.

Yürüyüş esnasında ve alanda “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Katliamların hesabı sorulacak!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!” vb. sloganlar atıldı. Eyleme siyasi partiler de destek verdiler.

Kızıl Bayrak/Kartal

Pendik'te protesto yürüyüşü:**“Katil devlet hesap verecek!”**

19 Aralık'ta faşist rejimin cezaevlerine düzenlediği katliamı protesto etmek için Pendik'ten duyarlı emekçiler olarak bir eylem düzenledik.

Eyleme 25 Aralık'ta saat 19:00'da semtimizin sokağında, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” ve “F tipleri kapatılsın!” yazılı pankartlarımızı açarak başladık. Meşaleler ve sloganlar eşliğinde on dakika yürüdüktan sonra bir açıklama yaparak eylemi bitirdik.

35 kişilik bir katılımı gerçekleştiren eylem kendi içinde bir takım eksiklikler taşısa da, coşkulu ve oldukça anlamlı geçti. Yürüyüş esnasında ve eylem boyunca “Katil devlet hesap verecek!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarını attık. Eylemden sonra faşist kolluk güçleri bölgede terör estirerek eyleme katılmayan iki kişiyi gözaltına aldı.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!**Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!**

Pendik'ten bir komite çalışını

Esenyurt'ta zindan direnişine destek eylemi...**Faşizmin vahşeti devrimci iradeyi teslim alamadı!**

Faşist sermaye diktatörlüğü, 19 Aralık'ta 20 cezaevine yönelik gerçekleştirdiği “hayata dönüş” adlı kanlı operasyonla, devrimci tutsakların sürdürdüğü ÖO Direnişi'ni kırmayı hedefliyordu. Ancak devlet bir kez daha devrimci tutsakların kararlılığı karşısında duvara çarptı, militarist üstünlüğüne rağmen devrimci bilinci teslim alamadı, alamayacak da!

Devrimci tutsaklar saldırıyı

barikatlarla, sloganlarla karşıladılar. Destansı bir direnişle dünya devrim tarihine yeni bir sayfa eklediler.

Devrimci tutsaklar ÖO ve SAG Direnişleri'ni tereddütsüz sürdürüyorlar. Biz de dışarıda bu onurlu direnişe destek vermek ve hücreleri parçalamak için, Esenyurt'ta bir eylem gerçekleştirdik.

Dayanışma gazetesi okurları ile birlikte yaptığımız eylem, Esenyurt'un en işlek caddesi olan Depo'da basın açıklamasıyla başladı. “Hücreleri yıkacağız, katliamın hesabını soracağız!”/Esenyurt Emekçi Halkı imzalı pankart ve “Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!” “Ölüm Orucundaki devrimcilerin ölümüne seyirci kalma!” “F tipleri kapatılsın!” “Hücrelere değil emekçilere bütçe!” dövizlerinin taşındığı eylemde, caddenin başından sonuna kadar yürüdük. “Halkımız saflara, hesap sormaya!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganlarına, kahvelerden ve evlerden çıkan insanlar alkışlarla destek verdiler.

Eylem başladıktan kısa bir süre sonra gelen jandarma otosu eylemi seyretmekle yetindi. Caddenin sonununda basın metni okunup bir süre sloganlar atıldıktan sonra, eylemi kendi inisiyatifimizle bitirdik. Kitle dağılmaya başladıktan sonra jandarma siren çalarak “dağılın” çağrısı yaptı. Sonrasında gelen takviye jandarma ekipleriyle kahveleri, evleri, işyerlerini bastı, sıradan insanları gözaltına alarak, ortamı terörize etmeye çalıştılar.

Eylem öncesi yaygın bir şekilde eyleme katılım çağrısı yapıldı. Ancak bölgedeki kitle örgütleri ve partilere gidilmesine rağmen sadece Avcılar Halkevi destek verdi.

Esenyurt'ta uzun bir süreden beri ilk defa böyle bir eylemin gerçekleşmesi oldukça anlamlı oldu ve olumlu bir etki bıraktı.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Kızıl Bayrak/Esenyurt

İzmir'de Hücre Karşıtı Platform'un etkinlikleri

26 Aralık Salı:

Platform tarafından, Buca Cezaevi'nde 19 Aralık'ta yapılan saldırının sonuçlarını yakından görmek için cezaevinde bulunan tutsaklarla Platform temsilcileri olarak görüşme talebiyle ve gördüklerini kamuoyuna duyurmak amacıyla bir basın açıklaması yapma kararı alınmıştı. Öğle saatlerinde cezaevi önüne gelen insanlar polis tarafından cezaevi önünden uzaklaştırılarak toplanmaları engellendi. Otobüs durağına kadar gerileyen insanlar burada temsilcilerin görüşme talebinin sonuçlanmasını beklemek istediler. Buna

da izin vermeyen polis insanları zorla otobüslere bindirmeye çalıştı. Çevik kuvvet kalkanlarıyla otobüs arasına sıkışan insanlar cop ve tekmeler eşliğinde otobüse zorla bindirildi. Platform temsilcilerinin görüşme talebi cezaevi savcısı tarafından reddedildi.

30 Aralık Cumartesi:

Saat 13:00'te Konak Sümerbank önünde eylem yapma kararı alan Platform, aynı saatte HADEP'in Güney'de yürütülen operasyon ve F tipine karşı eylem yapması nedeniyle kitlesini bu eyleme kattı. Böylece eyleme 400 kişi katıldı.

HADEP'in eyleminin ardından başlayan Platform'un eylemi, okunan basın açıklaması ve atılan sloganlarla son buldu.

2 Ocak Salı:

İHD İzmir Şubesi "yapılan eylemlerin üssü olduğu ve yapılan aramada dernek üyesi olmayan kişilerin tespit edildiği" gerekçesiyle Valilik tarafından 10 gün süreyle kapatıldı.

3 Ocak Çarşamba:

Daha önce Platform tarafından Buca ÖDP binasında açlık grevi sürdürülüyordu. Katliam günü ÖDP ilçe binasının basılması ve ölüm orucu yapan Ege TAYAD üyesi ailelerin gözaltına alınması üzerine Ölüm Orucu eylemini DİSK/Nakliyat-İş Sendikası'na taşıyan TAYAD'lı aileler, 28 Aralık Perşembe günü ziyaret edildi ve burada bir basın açıklaması yapıldı. Ölüm Orucu'nda bulunan 4 kişi şu anda Nakliyat-İş Sendikası'nda eylemlerine devam ediyorlar. 3 Ocak günü itibarıyla M. Ali Konmaz ÖO'nun 68. gününde (Aydın Cezaevi'nden daha önce tahliye olmuş ve eylemini dışarda da sürdürmüştü), diğer 3 kişi ise 35. gününde bulunuyor.

Trakya Üniversitesi'nde soruşturma terörü

Trakya Üniversitesi'nde "Hücre Karşıtı Öğrenciler"den 50'si hakkında, 13 Aralık '00 günü yapılan IMF politikalarını, YÖK'ü ve F (hücre) tipi cezaevlerini protesto gösterisine katıldıkları gerekçesiyle soruşturma açıldı.

Muhafif kimliği ile tanınan Trakya Üniversitesi Öğrenci Derneği (TÜÖD) kapatıldı ve hakkında ölüm oruçlarını destekliyor diye 5 ayrı dava açıldı. Davaların sadece birinde 450 milyon TL. para cezası istemi var.

Üniversitede soruşturmanın polisin isteği doğrultusunda açıldığı ve bundan amaçlananın Edirne'deki muhalif kesimi bastırmak olduğu açıktır.

Ekim Gençliği/Trakya Üniversitesi

Kadıköy'de hücreleri ve katliamı protesto eylemi

İstanbul'da F tipi cezaevlerine karşı protesto eylemleri katliamdan sonra da devam ediyor. Organizasyon eksikliğinden kaynaklanan dağınıklık ve parçalılık eylemlerin etkisi ve gücünü zaafa uğratsa da, tepkili ve kararlı kesimlerin katılımı herşeye rağmen sürüyor.

Operasyon sonrası gerçekleşen Taksim eylemleri ve cenaze törenlerinin ardından tutsak yakınları ve devrimci çevreler, 31 Aralık Pazar günü Kadıköy Meydanı'nda basın açıklaması yapma kararı aldılar.

Eyleme katılmak üzere gelen, fakat toplanma yeri üzerinden yaşanan karışıklık sonucu katılamayan yüzlerce kişilik kitle dışta tutulursa, yaklaşık 100 kişi Kadıköy anıtının önünde biraraya geldi. Polis protestocu kitle artmadan çevrede bulunan halkı "burada durmayın gidin başka yerde durun" şeklinde uyararak dağıttı. Eyleme katılmak için gelen kitleyi de dağıtmak üzere hazırlığa giriştiği sırada alkış ve sloganlarla eylem başlatıldı. Bu sırada kitleyi çembere almaya başlayan polis, böylece dışardan eyleme

katılımı da engellemiş oldu. Bunun üzerine kitle sloganlar atarak yere oturmaya başladı. Basın açıklaması okunmaya başlandığı sırada polis saldırarak müdahale etti. Ön taraf kilitlemiş olduğu için polis zorlukla gözaltına alabildi. Arka tarafta polis çemberi açtığı için kitlenin bir kısmı o bölgeden dağıldı. Polis çemberinin dışında kalan 200 kişiyi de dağıttı. Daha sonra yaklaşık 30 kişi Kadıköy Altıyol'da arabaları durdurarak yolu trafiğe kapattı ve bir süre slogan attıktan sonra dağıldı.

Dövülerek gözaltına alınan 50 kişi önce Kadıköy Merkez karakoluna götürüldü. Bir süre sonra bayanlar oradan alınarak Hasanpaşa karakoluna götürüldüler. Gece TMSŞ'ye götürülen 3 kişi dışında geri kalan

Tüm medya kurumlarına...

"Tutumunuz en az devletin yok etme mantığı kadar tüyler ürpertici"

Cezaevlerine yapılan kanlı devlet operasyonunun ardından tutumunuz en az devletin yok etme mantığı kadar tüyler ürpertici. Birincisi, "örgüt baskısı" demagojileri ile, yalnızca kapitalist sistemin düşünme yetilerini dumura uğrattığı insanları aldatabilirsiniz. Devrimciler, insanlığın barbarlık sisteminden kurtuluşu için mücadele eden, gerçek anlamda insanlık onurunu taşıyan insanlardır. Bunun içindir, her türlü baskı ve zulme maruz kalmaları. Sizin vahşet olarak yansıttığımız aldatma haberleri, ancak bu sistemin hizmetkarları tarafından yapılabilecek cinstendir. Örgüt tarafından yakıldığı iddiaları iğrenç bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Neden-sonuç ilişkisi kurabilen insanlar, bunun sorumlularını çok iyi biliyorlar. Sizler ise, size dikte ettirilen haberleri yayınlamak görevinizi yerine getirmiş oluyorsunuz. Tam bir aldatmaca kampanyası sürdürüyorsunuz. "Hayata dönüş" operasyonu onlarca insan katledildi ve öve öve bitiremediğiniz F tiplerinde insanlar her türlü baskıyla, vahşi saldırılarla sindirilmeye çalışılıyor.

Tüm Yargı-Sen'in, F tiplerindeki devrimci tutsakların ölüm orucuna devam ettikleri, çıplak tutuldukları, kolları ve bacaklarının kırıldığı yolundaki açıklamalarına inanmıyorsanız, yüksek hukuk devletinize yakışır uygulamaları bizzat yerinde gidip görebilirsiniz. Bir çekinceleri yoksa, hücrelerin kapılarını sonuna kadar sizlere açacaklardır.

Tabii ki Hitler faşizmini gölgede bırakacak uygulamalarını kamuoyuna açmayacaklarını çok iyi biliyorum. Çünkü bir vahşet yaşandı ve yaşanıyor.

Düşünme yetinizi silahların gücünden almıyorsanız, işlenen suçlara ortak olmazsınız. Hiçbir onurlu insan bu vahşeti aklama görevini üstlenemez.

Bir tutsak yakını

kitle ertesi gün çıkartıldıkları Kadıköy Adliyesi'nden serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Adana:

Zindanlardaki direniş, sokaklarda büyütülüyor!

19 Aralık'ta eli kanlı sermaye iktidarı, katliamlarına bir yenisini ekledi. Büyük bir arsızlıkla "Şefkat operasyonu" adı altında sunulan katliamı kınamak amacıyla İHD, ÖDP, EMEP, SİP, DBP, saat 12:30'da İHD önünde yaklaşık 200 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasında; yapılmaya çalışılan bir katliam olduğu, Ölüm Orucundaki tutsakları "hayata döndürme" operasyonunun tam bir hayata kastetme operasyonuna dönüştüğü, hücrelere karşı devrimci tutsakların yanında olunacağı söylendi.

Açıklama sırasında "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları atıldı.

İHD yönetiminin ve siyasi partilerin basın açıklamasını bir an önce bitirmedeki acelecilikleri, yanısıra operasyon sonrası kitlenin kafasında oluşan

toz bulutu sonucu, bu basın açıklaması yeterince değerlendirilemedi. Kitlenin bir kısmı aşağıda kalıp slogan atmaya devam ederken bir kısmıysa yukarı çıkmaya başladı. Operasyon öncesi gövde gösterisi yapıp, intikam naraları atan çevik kuvvet eyleme müdahale etmek için sahneye çıktı. Aşağıda kalan kitleyi iterek İHD binasına soktu. Eylem 1 kişinin gözaltına alınmasıyla sona erdi.

"Tutsaklara selam, direniş devam!"

Öğlenki eylemin ardından, bazı cezaevlerindeki operasyonlar ve direniş devam ederken, katliamın kanlı bilançosu belirlemeye başlamıştı. Böylece, katliamın ilk anda kafalarda oluşturduğu toz bulutu yavaş yavaş dağıldı. Olumsuz hava yerini, akşam bir eylem daha konulması gerektiği, zindanlarki direnişin ancak alanlara çıkılarak büyütülebileceği düşüncesine bırakmıştı. Bunun için akşam saatlerinde, meşalelerle sokağa çıkılarak yürünmeye

başlandı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yürüyüş İHD'nin önünden başlayarak Çakmak Caddesi'nden, 5 Ocak Meydanı'na kadar müdahale olmaksızın devam etti.

Yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Tutsaklara selam, direniş devam!" sloganları atıldı.

5 Ocak Meydanı'nda bir süre için yol trafiğe kapatıldı. Uzun bir aradan sonra 5 Ocak Meydanı ilk defa böyle bir eyleme sahne oldu. Yolun karşı tarafına geçildiğinde sivil ve resmi polisler saldırarak 17 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanların 7'si mahkemeye çıkarılmadan, 10'u ise izinsiz yürüyüş ve gösteri yasasına muhalefetten mahkemeye çıkarıldıktan sonra, gözaltına alındıklarının ertesi günü serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak/Adana

Adana'da tutuklamalar ve yasaklamalar...

Operasyonun dışarı ayağında tutuklamalar...

Faşizme karşı omuz omuza!

Katliamcı devlet, zindanlardaki kanlı operasyonunu dışarıda sürdürdüğü terörle tamamlıyor. 2 Ocak tarihinde Dayanışma-Der başkanı Şule Sakaoğlu, Vatan temsilcisi, Vatan muhabiri ve Türkmen gazetesi temsilcisi örgüt üyesi oldukları gerekçesiyle tutuklanarak Kürkçüler Cezaevi'ne konuldu. 1 kişininse arandığı, hakkında tutuklama kararı olduğu öğrenildi.

Bu saldırıyı katliamın bir devamı olarak görüyor, faşizme karşı omuz omuza şiarını daha güçlü bir biçimde yükseltiyoruz.

Katliam genelgesi uygulanıyor...

Radyo Arkadaş kapatıldı!

RTÜK 3 Ocak tarihinde, Radyo Arkadaş'ı 180 günlüğüne kapattı. Grup Yorum'un "Cemo" adlı parçasının çalınmasını gerekçe göstererek radyoyu kapatan RTÜK'ü Radyo Arkadaş çalışanları ve Yönetim kurulu üyesi Melih Eroğlu bir basın açıklaması yaparak protesto etti. Açıklamada RTÜK denilen kurumun yasal olmadığı, yasaları çiğnediği, anayasanın eşitlik ilkesine aykırı davrandığı söylendi. Açıklama, "Biz Arkadaş Radyo olarak radyomuzun 180 gün kapatılmasını kınıyor, bütün iletişim araçları yöneticilerini, RTÜK'ü protesto etmeye çağırıyoruz. Özgür basın susturulamaz. RTÜK kapatılsın, demokrasi mücadelesi yükselsin" sözleriyle bitirildi.

Tutsak yakınları tüm ilerici kurumlara çağrı yaptı...

"Hücrelere karşı mücadeleyi yükseltelim!"

Tutsak yakınları 2 Ocak günü İHD'de yaptıkları sözlü bir basın açıklamasıyla, 3'er günlük dönüşümlü açlık grevine başladıklarını duyurdular.

Tutsak yakınlarından birinin yaptığı açıklamada, devletin cezaevlerine saldırmamasının evlatlarını katletmek, yoketmek için olduğu belirtildi. Ayrıca devletin tutsakları hücrelere atmak, teslim almak için bu katliama giriştiğini, tutsakları teslim olmaksızın ölmeyi yeğlediğini, onlarcasının öldüğü, yüzlencesinin yaralandığını ve bu halde hücrelere atıldığı söylendi. Devrimci tutsakların atıldıkları hücrelerde SAG ve ÖO'na devam ettiklerini, ailelerinin onları yanında olduklarını söyleyen tutsak yakını, ilerici, demokrat, devrimci kamuoyuna hücrelere karşı mücadeleyi yükseltme çağrısında bulundu.

Kızıl Bayrak/Adana

Çukurova Üniversitesi:

Katliam lanetlendi, direniş selamlandı!

Faşist sermaye iktidarının zindanlardaki direnişi kırmak amacıyla yaptığı katliam sonrasında, 20 Aralık tarihinde Ç Ü'nde de bir yürüyüş gerçekleştirildi. Kitlesel bir şekilde sınıflar, kantinler dolaşarak, devletin cezaevlerinde yaptığı katliamın teşhiri yapıldı. Ceyhan Cezaevi'nden getirilen ağır yaralı bir tutsağın Balcalı hastanesinde olduğunun öğrenilmesi üzerine, hastaneye kadar yürünerek orada bir basın açıklaması yapılması kararlaştırıldı.

Yürüyüş sırasında "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Tutsaklara selam direniş

devam!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları atıldı.

Kampüs çıkışına gelindiğinde yol trafiğe kapatıldı. Sivil polis ve çeviklerin engelleme girişimlerine ve müdahalelerine rağmen, hastane girişinde basın açıklaması metni okundu. Açıklamada devletin yaptığı operasyonun zindanlardaki direnişi kırmaya, tutsakları katletmeye, teslim almaya yönelik olduğu, onları hücrelere atmaya çalıştığı, devrimci tutsaklarınsa "Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız" şiarıyla katillere tok bir cevap verdikleri söylendi. İlerici, demokrat güçlere çağrıda bulunularak açıklama bitirildi.

Açıklamanın ardından yol trafiğe kapatılarak tekrar yürüyüşe geçildi ve kampüse girildi.

ÇÜ Ekim Gençliği

Ermenek Cezaevi:

Hücrelerde açlık grevimiz sürüyor

Sabah saat 05:00-05:30 sularında arama yapma bahanesiyle jandarma ve gardiyanlar içeriye girdiler. Kollarımızı arkadan kelepçeleyerek 4'er kişilik hücrelere koydular. Operasyon sırasında bütün eşyalarımız talan edilmiş ve ıslatılmış olduğu için, ilk üç gün hücrelerde ıslak ve hiçbir insani ihtiyacımız karşılanmadan bırakıldık.

İlk üç gün sayım almak bahanesiyle gelip sürekli dövüyorlar ve sözlü olarak hakaretle tacizde bulunuyorlardı. Bulduğumuz hücre dışında hiçbir arkadaşımızla görüştürülmüyoruz ve kimin ne durumda olduğuna dair bir bilgi edinemiyoruz. Görüş saatlerimiz bir saate düşürüldü. Görüşe gelenler insanlık dışı üst aramalarıyla karşılaşıyorlar. Bundan sonra da, koşullar değişene, F hücre tipi cezaevleri kapatılana kadar, girdiğimiz açlık grevini sürdüreceğiz.

Komünist bir tutsak/Ermenek Cezaevi

Köln'de faşist katliamı protesto eylemine 5 bin kişi katıldı

Sermaye devletinin Ölüm Orucu'nun 61. gününde zindanlardaki siyasi tutsaklara karşı gerçekleştirdiği kanlı operasyon yurtdışında da nefretle karşılanıyor. Faşist devlete karşı öfke büyüyor. Saldırı kitlelerde büyük bir duyarlılık yarattı. Zira bunun devrimci tutsakların şahsında işçi ve emekçilerin gelecek umutlarını yok etmeyi, insanlık onurunu ayaklar altına almayı amaçlayan bir saldırı olduğu biliniyor.

Bu kanlı ve alçakça saldırıyı protesto etmek için Köln'de günlerdir bölgesel eylemler yapıyorduk. 23

Aralık tarihinde de bir protesto yürüyüşü ve mitingi düzenlemeyi kararlaştırdık. Yürüyüşe öncelikle daha büyük bir katılımın olacağını bekliyorduk. Beklenen de oldu.

Hemen herkesi heyecanlandıran kitlesel bir katılım gerçekleşti. Kortejler oluşturulup yürüyüş başladığında katılım 5 bini bulmuştu. Yürüyüş kolunun en önünde ÖO ile Dayanışma Komitesi pankartı bulunuyordu. Arkasında ise şehitlerimizin resimleri taşıyordu. Bunu, sürecin sahibi partilerin etkili kortejleri izliyordu. Kitle öfkeli ve yumruklar devlete duyulan kin ve öfke doruktaydı. Atılan her slogan faşist TC'nin suratına bir şamar gibi iniyordu. Devrimci tutsakların yiğitçe direnmeleri, birer birer kendilerini feda etmeleri boşa gitmiyordu. Çünkü öldükçe çoğalıyorduk. Biz, onlar kallesçe katlettikçe çoğalıyorduk.

Yürüyüş, başından sonuna kadar hiç canlılığını kaybetmedi. Sloganlar hiç susmadı. Öfke yüründükçe büyüdü. Miting alanı olan Dom'a geldiğimizde heyecan ve coşku doruğa çıktı. Bir büyük patlamaya dönüştü.

Miting, yapılan konuşmalar ve okunan mesajlar ile sona erdi.

Mitinge komünistler olarak başarılı bir katılım sağladık. İki günlük sürede yaptığımız çalışmayla 500 kişiyi kendi kortejimiz üzerinden yürüyüşe kattık. Kortejimizin en önünde partimizin ambleminin işlendiği kızıl bayraklarımız, arkasında partimizin ismi yazılı bir pankartımız bulunuyordu. Havada sıkı yumruklarımız ile "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Direne direne kazanacağız!", "Faşist devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!" sloganlarını haykırdık

30 Aralık: Köln'de bölgesel yürüyüş ve miting

Ölüm Oruçları başladığı günden itibaren Köln kenti politik bir arenaya dönüştürülmüştü. Köln sokakları adeta her gün yeni yürüyüşçülerle tanıştı. Dom önünde binlerce kişi ile birebir kurulan ilişki ile faşist TC teşhir edildi. Devrimci tutsakların direnişleri anlatıldı. Faşizmin zindanlarda gerçekleştirdiği katliamdan sonra da eylemler halen dinmeden sürüyor.

30 Aralık günü Köln sokaklarında bir kez daha faşizme, onun katliamcı devletine karşı öfke vardı. Yağan yağmura rağmen kent merkezindeki büyük ve kalabalık alanlardan geçen kitle yürüyüş güzergahı boyunca hiç susmadan faşist ve katil devlete karşı sloganlarını haykırdı.

En önde ÖO ile Dayanışma Komitesi arkasında DETUDAK pankartları taşıyordu. Ardından sırayla TKİP, DHKP-C, TKP(ML) yerlerini almışlardı. Onları DETUDAK'ın diğer bileşenleri olan parti ve örgütler izliyordu.

Yürüyüş boyunca öndeki araçtan hiç aralıksız Almanca konuşma okundu. Konuşmada Türk devletinin faşist ve katliamcı yüzü, F tipi saldırısı teşhir edilirken, Alman işçi ve emekçilerine "Bizi teslim alamayacaksınız!", "Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!" diyerek devrimci onurları ve kimliklerini korumak için bedenlerini açığa yatan, ölümüne bir direniş sergileyen devrimci tutsakların seslerine kulak vermeleri için destek çağrısı yapıldı.

Yürüyüş yine Dom'un önünde yapılan bir mitingle ve yapılan konuşmalarla sona erdi. Yürüyüşe ayrıca Alman ve İranlı devrimciler de destek sundular.

Şimdi 6 Ocak'ta Frankfurt'ta yapılacak olan yürüyüşe tüm ilişkilerimizi ve çevremizi katmak için tüm gücümüzle çalışıyoruz.

TKİP taraftarları işçiler/Köln

Berlin'de katliamı protestolar..

Katil devlet hesap verecek!

Faşist sermaye devleti katliamcı yüzünü bir kez daha gösterdi. Bizler katliamın haberini duyar duymaz Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi olarak biraraya gelerek, Berlin Türk Konsoloslugu önünde, "Katil devlet katletti!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" yazılı pankartlarımızla bir protesto mitingi yaptık. Yaklaşık yarım saat süren mitingden sonra 500 metre kadar yürünerek eylem bitirildi.

Aynı gün akşam saat 18:00'de Türkiyeliler'in yoğun oturduğu bir semtte 200 kişilik bir katılımı yeni bir yürüyüş düzenlendi. Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi olarak 3-4 saatlik bir zaman diliminde örgütlenen bu yürüyüş başarılı geçti.

20 Aralık günü katliamları lanetlemek, Ölüm Orucu Direnişi'ni sahiplenmek için bir yürüyüş daha düzenledik. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın siper yoldaşlığı!" sloganları coşkulu olarak atıldı. Yürüyüş boyunca sloganlar hiç susmadı, kitle

çok coşkuluydu. Yürüyüşümüz yapılan mitingle sona erdirildi.

Saygı duruşundan sonra katliamın boyutunu açıklayan, devrimci tutsakların direnişini anlatan metin okundu. Bundan sonraki süreçte herkesi duyarlı olmaya, yapılacak yürüyüş ve etkinliklere katılmaya dönük çağrıda bulunuldu.

30 Aralık yürüyüşü

30 Aralık Cumartesi günü Ölüm Oruçlarıyla Dayanışma Komitesi ve DETUDAK olarak 200 kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirdik.

Kısa bir zaman diliminde örgütlenen bu yürüyüşün güzergahı olarak, Türkiyeliler'in yoğun oturduğu semtler seçildi. Yol boyunca yapılan konuşmalar ve atılan sloganlarla devletin katliamcı yüzü teşhir edildi. Devrimci tutsakların onurlu ve hayranlık uyandıran direnişi anlatıldı. Miting alanına gelindiğinde 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Kitleye dönük yapılan konuşmanın ardından eylem sona erdirildi.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!
TKİP taraftarları/Berlin

Nürnberg'de katliam lanetlendi:

"Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!"

Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışmak için, Alman devrimci kuruluşlarıyla ortak bir eylem kararı aldık. 18 Aralık'ta saat 17:00'de Lorenzkirche'den Gostenhof'a kadar yürüdük. Eyleme 280 kişilik bir katılım oldu. Almanca-Türkçe sloganlarımızı haykırdık. "Hücreler ölümdür, hücreler işkencedir!" pankartımızı ve TKİP imzalı dövizlerimizi en önde taşıdık. Almanca ve Türkçe konuşmalarımızı yaptık. Eylemimiz iki saat civarında sürdü. Hafta içi olmasına ve yağışa rağmen canlı ve militan bir atmosfer egemendi. Yürüyüşümüze Kürt yurtseverler de katıldılar.

19 Aralık sabahı katliam haberini alır almaz herkese haber verdik. Saat 09:00'da kısa bir değerlendirme yaptık. Saat 11:00'de Nürnberg Türk Konsoloslugu önünde korsan eylem düzenledik. Almanca "Ölüm Orucu 61. gününde! Beyaz ölüme hayır! Ölüm Orucu ile dayanışmayı yükseltelim!" yazılı bir pankart açtı Alman arkadaşlar. Konsolosluk kapıyı kapattı. Eylemimiz 30 dakika sürdü. "Katil devlet hesap verecek!", "Terörist Türki!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz!" "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Çetelerin devleti, yıldırılmaz

bizleri!", "Direne direne kazanacağız!", "Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!" sloganlarını haykırdık.

Aynı gün Nürnberg bölgesinin yerel gazetesine 50 kişilik bir grupla gidip taleplerimizi iletik. Duyarsız olduklarını ve gelişmeleri yansıtılmalarını söyledik. Kabul ettiler. 20 Aralık'ta yerel gazetede Nürnberg'deki yürüyüş ile Türkiye'deki katliamın haberi verildi.

20 Aralık'ta Nürnberg şehir merkezinden Türk Konsoloslugu'na doğru yürüyüşe geçtik. 'Ölüm Oruçlarıyla dayanışmayı yükseltelim!', 'Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!', 'Hücreler ölümdür -işkencedir!' yazılı Almanca-Türkçe pankartlarımızı taşıdık. Sürece ilişkin sloganlarımızı gür ve canlı bir biçimde attık. Almanca-Türkçe konuşmalar yaptık. Katliamı anlatan güncel konuşmaları kasete çekip kitleye dinlettik. 300 kişilik bir katılım oldu. Kürt yurtseverleri, PSK ve EMEP taraftarları da ilk kez bu eylemimize katıldılar. Konsolosluk karşısında konuşmalarımızı yaptık.

Bir dakikalık saygı duruşunun ardından halaylarımızı çekip, eylemimizi bitirdik.

TKİP taraftarları Nürnberg

İsviçre ve İtalya'da zindan direnişine destek:**Lugano ve Milano'da enternasyonal dayanışma**

İşçi sınıfı ve tüm ezilenlerin kurtuluş yolunun direniş olduğunu bir kez daha gösteren Ölüm Orucu Direniş, mücadeleye zaferi kazanacaktır. Bedenlerini açlığa yatırmakla kalmayarak katliamcı faşist ordunun tankına, topuna, iş makinelerine ve zehirli gazlarına, lav silahlarına çelikten yoğunlaşmış devrimci inanç ve bilinçleriyle karşı koyanlar önünde saygıyla eğiliyoruz.

Bölgemizde bulunan tüm duyarlı kesimlerle birlikte Türkiye coğrafyasında yükselen devrimci direniş mücadelesiyle dayanışmak için girdiğimiz açlık grevimizi 11. günde hükümet binasının önünde bir yürüyüşle bitirdik. Meclis başkanına verilen bir dosyayla 45 milletvekilinin imzası alınarak, Türkiye'deki politik tutsaklara karşı

yapılan katliam protesto edilmek üzere 3 ayrı adrese gönderildi (Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Adalet Bakanı'na).

Yürüyüş hafta içinde gerçekleşmesine rağmen bu katılımı olumsuz etkilemedi. Bir günlük propagandayla kimsenin işe gitmemesini, hatta çocuklarını da okula göndermemelerini talep ettik. Önerimiz emekçilerden destek gördü ve önemli ölçüde pratik olarak uygulandı.

Eylem biterken İtalya'nın Milano kentindeki yürüyüşe çağrı yapılarak, 2 gün sonra başka bir alanda görüşmek üzere ayrıldık. 24 Aralık'ta Milano şehrinde İtalyan dostlarla alanda buluştuk. Amaç Türkiye zindanlarından dünyaya seslenen devrim ve sosyalizm bayrağına sahip çıkmaktır.

Yürüyüş alanına gittiğimizde İtalyan

polisi her köşeyi tutmuştu. Alanda bildiriler dağıtılıyor devrimci türküler araçlardan yükseliyordu. Biz de İtalyanca'ya çevirdiğimiz bildirileri alanda ve yürüyüş sırasında dağıttık. Kendi pankartımız dışında, İtalyan dostların hazırladığı "Türkiye zindanlarındaki devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Kahrolsun katliamcı faşist Türk devleti" yazılı pankartlar da taşındı. Faşist Türk hükümetini Avrupa emperyalizminin de desteklediğini dile getiren sloganlarla, katil Ecevit hükümeti ve katliamcı faşist orduyu hedef alan sloganlar atıldı.

Türk Konsolosluk'u'nun önüne gelindiğinde olağanüstü önlemler alınmıştı. İtalyanca ve Türkçe konuşmalar yaptıktan sonra, devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla alandan ayrıldık.

Bu yürüyüşün en önemli yönü, İtalyan dostların Türk ve Kürtlerden daha fazla olmalarıdır. Bu kuşkusuz enternasyonal dayanışma payına sevindirici bir durumdur. Ama bizim yetersizliklerimize de işaret etmektedir. Türkiyeliler devrimciler olarak politik faaliyette zayıf kaldık. Bu bir eksiklik. Ancak bu eksiklik giderilirse enternasyonal devrimci dayanışmalar daha da güçlenir.

İtalyan basın özgürlük tutsaklarının eylemine geniş yer verdi. Özellikle *Il Manifesto* gazetesi eylemin içeriğini çarpıtmadan ve devrimci tutsakların direnişini dile getirerek, faşist Türk devletinin katliamcı yüzünü teşhir etti.

**Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!
İsviçre-Lugano/TKİP taraftarları işçiler**

Onlara!..

*Umut olduk ekildik
Toprakta fırtına
dağlarda isyan...
Ne umut biter kavgada
ne günde güneş
Özgür ülke
mutlu hayat için
bedel olduk.
Güneşte rengimiz
toprakta sevdamız
ve dağlarda
havamız var
bizim.*

Sizin şahsınızda bütün dünya ve Türkiye devrim şehitlerini saygıyla anıyorum.

Tüm devrim şehitleri ölümsüzdür!

**Ö.Yıldız
Saint Briec/Fransa**

Ulucanlar'da gerçekleştirdiği katliamı anlatan dosya ise oldukça etkili oldu.

Tüm devrim şehitleri önünde saygıyla eğiliyoruz.

Hücreler ölümdür izin vermeyeceğiz!

Yaşasın SAG ve ÖO direnişimiz!

Devrim şehitleri önünde**saygıyla eğiliyoruz**

Selam karanlıkta ışık saçanlara!

Yurtdışı örgütümüzün yaptığı çağrıyla, cezaevlerindeki yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın 20 Ekim'de başlattığı Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu direnişine kendi bölgemizde destek sunmak üzere harekete geçmiş bulunuyoruz.

Bu çerçevede gelen bütün bildirileri çoğaltarak dağıttık, afiş ve pullama yaptık. Fransızca bildirileri bölgemizde tüm demokratik kitle örgütlerine ilettik. Ayrıca Fransız Komünist Partisi'nin bölgemizde düzenlediği iki günlük bölgesel şenliği değerlendirdik ve stand açtık, Türkiye'deki tutsaklara yapılan baskıları ve katliamları anlattık. Şu an da devrimci tutsakların Süresiz Açlık Grevi'nde ve Ölüm Orucu'nda olduklarını söyledik. Şenlik alanının göze çarpan yerlerine afişlerimizi astık. Fransızca bildirilerimizi dağıttık ve devrimci tutsaklar için yardım kutusu koyduk. Türk devletinin

Cezaevlerine yönelik katliam nedeniyle, 24 Aralık akşamı şehir merkezinde mumlu ve meşaleli sessiz bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüşe 200 kişi katıldı. Yürüyüşümüzün amacı, karanlık Türkiye Cumhuriyeti gerçeğini yansıtmak ve şehitlerimize duyduğumuz saygıyı dile getirmek, onları sahiplenmektir.

Yürüyüş şehir merkezinde başlatıldı. Kitle ellerinde pankartlar, mumlar ve meşalelerle yürüdü. "Karanlığa bir ışık da sen ol!" isimli yürüyüşümüzle, bu katliamlara karşı sessiz kalmama çağrısı yapıldı. Yürüyüş esnasında yaklaşık 1000 adet bildiri dağıtıldı.

Taşındığımız pankartlarda İngilizce olarak, "Hücreler kapatılsın, ölümlere son!", "Türk devleti katildir!", "Türk Devleti 30 politik tutsağı katletti!", "Avusturalya! İnsan hakları ihlallerine sessiz kalma!", "Öldürebilirler, ama teslim alamazlar!", "Ölüm Orucu 65. gününde!" vb. pankartlar taşındı.

Yaklaşık bir kilometre yüründükten sonra, şehir merkezindeki büyük kilise önüne gelindi. Burada bir süre oturma eylemi yapıldıktan sonra bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşunun ardından cezaevlerindeki katliamları konu alan bir konuşma yapılarak yürüyüş bitirildi.

**Melbourne İnsan Hakları Komitesi
(Cezaevleriyle Dayanışma Komitesi)**

Brötanya'dan TKİP taraftarlar >

Cenevre havaalanında katliamı protesto işgali

İsviçre'nin Cenevre kantonunda bulunan uluslararası havaalanındaki Türk havayolları bilet satış standı, 29 Aralık '00 günün 50'ye yakın İsviçreli ve Türkiyeliler tarafından işgal edildi...

"Türkiye'deki Baskılara Karşı Cenevre Komitesi" tarafından organize edilen eylem Cenevre Sosyalist, Solidarite, İşçi Partisi, milletvekilleri, sendikacılar, gençlik örgütlenmeleri ve Türkiyeliler tarafından destek verildi.

Komite adına yapılan konuşmalarda; Türk devletinin ölüm orucunun 61. gününde 20 cezaevine 10 bin asker, jandarma, özel timlerle yaptığı saldırılar sonucunda 30 tutsağın vahşice katledildiği; yüzlerce yaralı ve onlarca tutsağın gözaltında kayıp olduğu; F tipine zorla konulan tutsaklara karşı sistemli şekilde insanlık dışı işkencelerin devam ettiği; 2 bine yakın tutsağın halen ölüm orucularına devam ettiği; bugün ölüm orucunun 71. gününde olduğu ve yeni ölümlerin an meselesi olduğuna değinildi. Ayrıca yapılan bu katliama karşı Avrupa ve İsviçre'nin sessiz kalmaları konuşmalarda protesto edildi.

Havaalanında göstericiler "Türk devleti 30 siyasi tutsağı katletti, işkence ve kayıplar devam ediyor" yazılı büyük bir pankartı havaalanı içinde taşıdılar. Ayrıca komite tarafından hazırlanan bildiriler dağıtıldı.

Gösteriye İsviçre televizyonu ve basın ilgi gösterdi.

Kızıl Bayrak/Cenevre

İsviçre'de katliamı sessiz protesto gösterisi

İsviçre'nin Cenevre kantonundaki ünlü Saint Pierre Katedrali önünde, 31 Aralık 2000 tarihinde, sabah saat 09:00 ile 10:00 arasında, "Türkiye'deki Baskılara Karşı Cenevre Komitesi" tarafından bir saatlik sessiz protesto gösterisi organize edildi. Cenevre kantonunun 186. kuruluş yıldönümü nedeniyle yapılan ayın öncesi gerçekleşen gösteri, Cenevre Sosyalist Solidarite, İşçi Partisi (milletvekilleri), sendikalar, gençlik örgütlenmeleri ve Türkiyeliler tarafından desteklendi.

Katedralin giriş kapısı önünde, Türk devletinin ölüm orucunun 61. gününde 20 cezaevine 10 bin jandarma, özel tim, MİT, JİTEM vb. güçleriyle yaptığı saldırılar sonucunda katledilen 30 devrimci tutsağın anısına 30 adet kırmızı mum yakıldı. 30 adet gülle birlikte, "Türk devleti 30 siyasi tutsağı katletti, işkence ve kayıplar hala devam ediyor!" yazılı pankart taşındı.

Ayrıca komite tarafından hazırlanan bildiri ayine katılanlara ve çevredeki insanlara dağıtıldı. Polis gösteriye müdahale etmek istedi. Ancak papazın, "eylemin insani ve haklı olduğunu, bundan dolayı kendilerini rahatsız etmediği"ni belirtmesi üzerine geri çekilmek zorunda kaldı.

Basına ve kamuoyuna dağıtılan bildiriye, İsviçre'nin Türk devletinin işlediği insanlık suçlarına sessiz kalmaması gerektiği, derhal Türkiye'ye karşı yaptırım uygulanması talep ediliyordu. Gösteri çevredeki insanlar ve basın tarafından sempati ve ilgiyle karşılandı.

*Türkiye'deki Baskılara Karşı
Cenevre Komitesi (İsviçre)*

Ölüm Orucu Direnişi'nin talepleri üzerine görüşmeler/1

Tutsak temsilcileri ile heyetler arasında yapılan görüşmeler

(Aydınlar, Meclis İnsan Hakları Komisyonu, Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi, Meslek Örgütleri ile Tutuklu Temsilcileri arasında yapılan görüşmelerin tutanakları...)

Aydınlarla yapılan görüşme

9 Aralık 2000

Öğle saatlerinde Orhan Pamuk, Yaşar Kemal, Oral Çalışlar, Can Dündar, Zülfü Livaneli, Enver Nalbant, Mehmet Bekaroğlu'ndan oluşan heyet Bayrampaşa'da direnişteki tutuklularla görüşmeye geldi. Tutuklular adına görüşmeye Şadi Özbolat, Ercan Kartal ve Aydın Hambayat katıldı.

Yaşar KEMAL; Şimdi siz konuşacaksınız biz dinleyeceğiz.

Oral ÇALIŞLAR; Prosedür ne olacak diye konuşacağız. (Bu arada tek tek gelenleri tanıttı. Enver Nalbant'ın avukat olduğunu söyledi.)

Tutuklu Temsilcisi; Yani direnişimizle kuşakları bütünleştirdik... Nasılsınız?

Oral ÇALIŞLAR; Bu arada yanımızda Meclis İnsan Hakları Komisyonu üyesi Mehmet Bekaroğlu'nu da getirdik.

Yaşar KEMAL; Bakana, "Güvencemiz nedir?" diye sordum. Yani yarın hücrede ne olacak?.. 500 kişi içinde bu saldırılar yaşanıyor, bunlar yapılıyorsa, hücrede neler yapar. Evet Şadi...

Tutuklu Temsilcisi; O zaman biz önce taleplerimizi bir kez daha sıralayalım...

(F tiplerinden başlanarak madde madde direnişin talepleri sıralandı.)

Yaşar KEMAL; (Araya girip) soru sorabilir miyim? Somut olarak kaç kişilik, üç-beş-on...

Orhan PAMUK; Ben Adalet Bakanı'yla görüşmelerimizi anlatacağım.

Tutuklu Temsilcisi; (Üçlü protokolü detaylandırıyor.)

Yaşar KEMAL; (Araya girip, Üçlü protokol için) bu nedir? (Kendisine anlatılıyor) Ama bu yasalara aykırı.

(Talepler anlatılırken tüm heyet üyeleri not alıyor. Tutukluların talepleri arasında yer alan, Cezaevleri Denetleme Kurulu detaylandırılıp anlatılıyor. Başta '96 Ölüm Orucu'nda sakat kalanlar, hastalıklar genel olarak tutuklu ve hükümlülerin genel durumu anlatılıyor.)

Zülfü LİVANELİ; Somut cevap istediğiniz F Tipi değil mi?

Tutuklu Temsilcisi; Öyle demeyelim. Hepsi birbirini tamamlayan taleplerdir. Dikkat ederseniz talepler içerisinde siyasi içerikli talepleri sıralamadık. Normalde direnişlerimizde bir konuyu tartışmak, bir gerçekliğe vurgu yapmak isteriz. Şu anda ortaya koyduğumuz talepler halkın, devletin herkesin gündemindedir.

Yaşar KEMAL; Yani en önemlisi F tipi... Ne isteyebiliriz F tipi için? Can sen dikkatle dinle, not et bunları Bakana bildir. Sonra da sizle konuşacağız.

Can DÜNDAR; Ben değil de Bakan beyle asıl Bekaroğlu görüştü. Onun konuşması daha doğru olur.

Mehmet BEKAROĞLU; Aslında ortaya konulan isteklerden bazıları gerçekten gündemde. Örneğin DGM konusunda yapılacaklar var. Tabii yapılacaklar yanında yapılamayacaklar da var.

Tutuklu Temsilcisi; DGM'ler konusunda isterseniz düşüncelerimizi anlatalım. (DGM'leri, yapısını,

Ölüm Orucu Direnişi'nin talepleri:

1- Bugüne kadar yapımı süren, esas olarak devrimci tutukluları tecrit, yalnızlaştırma, işkence yöntemleriyle teslim alma, kişiliksizleştirme politikaları çerçevesinde gündeme getirilen F Tipi Hücre hapisaneleri kapatılmalıdır.

2- Bütün bir halkı "terörizm" demagojisi ile suçlayarak "zanlı" haline getiren; işkence, katliam ve infazları yasallaştıran, bunları gerçekleştiren işkenceci-katilleri koruyan 3713 sayılı Anti-Terör yasasının sadece F Tipi hücrelerin yasal dayanağını oluşturan 16. maddesi değil, tamamen anti-demokratik olan ve sonuçları artık iyice görülen bu yasa bütün sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.

3- Kamuoyunda "Üçlü Protokol" olarak tanınan, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı'nın ortak imzalarından oluşan, tutukluların savunma hakları ve tedavi hakları başta olmak üzere hak gasplarına yönelik, avukatlara onursuz arama dayatmasını içeren protokol iptal edilmelidir.

4- Kuruluş amacı ve 1984'ten beri uygulamalarıyla özel-olağanüstü mahkemeler olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalı, verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılmalıdır.

5- Hapishaneler, belli periyotlarla ilgili kentlin Barosunun atayacağı avukatlar, Tabipler Odası'nın belirleyeceği hekimler, tutukluların belirleyeceği avukatlar, tutukluların belirleyeceği tutuklu aileleri, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili DKÖ'lerin atayacağı temsilciler ile Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerinden oluşan bir heyet tarafından belli periyotlarla denetlenmelidir. Bu denetim keyfiyete bırakılmamalı, yasal güvence altına alınmalıdır.

6- 21 Eylül 1995 tarihinde BUCA hapishanesinde üç arkadaşımızın katledilmesinden;

4 Ocak 1996 tarihinde ÜMRANIYE hapishanesinde dört arkadaşımızın katledilmesinden;

24 Eylül 1999 tarihinde DİYARBAKIR hapishanesinde on arkadaşımızın katledilmesinden;

26 Eylül 1999 tarihinde ULUCANLAR hapishanesinde on arkadaşımızın katledilmesinden ve tüm bu saldırılarda onlarca arkadaşımızın yaralanmasından sorumlu olanlar kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp

cezalandırılmalıdır.

5 Temmuz 2000 tarihinde BURDUR hapishanesinde arkadaşlarımıza saldıran, kolları kopartan, yaralayan, tecavüz edenler ve bu operasyonun emrini verenler, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.

7- Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.

8- Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkartılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır. Bu işkenceciler hakkında gerek savcılıklara gerekse de TBMM komisyonlarına başvurularımız vardır. "Taksizlik kararları" ile işkencecilerin korunmasından vazgeçilmelidir.

9- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürt Ulusu ve diğer Ulusal azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir.

adalettaki çifte standardı, bunun geniş kesimlerin sorunu olduğunu vb. genişçe anlattı.)

Mehmet BEKAROĞLU; DGM'ler kaldırılıns talebini kabul ediyoruz. Meclisin gündemine alacağız. Bu arada TMY 8. ve TMY 16. Maddeleri de gündemde.

Tutuklu Temsilcisi; TMY'nin bunların dışında 2. ve 17. maddeleri de bizim için önemli.

Mehmet BEKAROĞLU; Yakın ve orta vadede 8. ve 16. Maddeler gündeme alınacak. (İzleme Komitesi, bunların Adalet Komisyonu tarafından atanacağı gibi detaylardan bahsetti.) Bakan'a bu tarz bir atamayla komisyon olmayacağını, kurulacak izleme komitesinin sivil olması gerektiğini ve bunun kanuna bağlanması gerektiğini söyledim.

Oral ÇALIŞLAR; Böyle bir taslak hazırlanıyor. Örneğin sağlıkla ilgili yapılacaklar hızlandı, bakan mecliste de anlattı.

Mehmet BEKAROĞLU; '96'da ölüm orucuna katılanlar ve sağlık durumu kötü olanlar "özel af" durumunda yararlanacaklar. Elimize raporu ulaşanlar çok. Ama dışarı çıkabilecek olanlar daha az olacak. Hapishanelerde yaşanan sağlık sorunları konusunda bakana sürekli bilgi veriyoruz. Özellikle Ulucanlar ve diğer hapishanelerde askerden kaynaklanan sorunları anlattık. Bakan da bunun karşısında protokolü düzenleyeceğimiz dedi. Barolar devreye girip teknik olarak yardım etmeli. İşte TMY, Üçlü protokol vb. hepsi içiçe protokol yasal olmayan herşeyi kurala bağladı.

İşte işkencecilerin yargılanması konusunda Ulucanlar katliamına katılan jandarmalar için suç duyurusunda bulunduk ve çıkardığımız kitaba da suç duyurularını ekledik. Yani Ulucanlar konusunda suç duyurusu savcının önünde. Diğerleri de (Talepler

arasında yer alan diğer hapishane katliamlarının sorumlularının yargılanması...) bunun gibi takip edilmeli. Ama temel mesele F tipi. Bu ne olacak?

Yaşar KEMAL; Avukat Enver NALBANT'a bir ricam var; bakanla konuşmanın metni var elimizde. Onu versin.

Enver NALBANT; Tamam veriniz.

Orhan PAMUK; Uzun süredir bakana baskı yapıyoruz. Ölüm oruçlarının ciddi bir noktaya geldiğini, ölümlerin olacağını söyledik. Bakan özellikle kamuoyuna "devlet pazarlık yapıyor yansımasını" istiyor. Gerekirse gizli yaparız. Detaylarını kamuoyuna anlatmayız dedik. Bunun üzerine kabul etti. Bakan sizin talepleriniz konusunda "afaki" dedi. Hatta beni bu tür anlatımlarla etkilemeye çalıştı. Bakan dün gece beni aradı. Heyetinizi kabullendim. Hatta yanınıza bir milletvekili vereyim mi diye sordu. Ben, sivil gitmek istiyoruz dedim ama yine de Bekaroğlu'nu kabul ettik. Bakana, gidip yalnız görüşmekle olmaz dedik. Sizin de bir şey vermeniz lazım diye vurgu yaptık. Bakanla konuşmamda, F tipinde odaklandı. Bakan önce "F tipinden vazgeçmeyiz" dedi. Ama bir anlamda pazarlığa açık olduğunu da ifade etti. Bakanla hücre üzerine de konuştuk. Bakan altı ay var, üç kanun çıkacak, F tipleri insan haklarına uygun hale getirilecek dedi. Ben de, bunun pazarlık yanı da vardır, ölüm orucu yapıyorlar, sonuç almaları lazım, bu iş böyle olur dedim kendine.

Oral ÇALIŞLAR; Biz bu heyeti kendi inisiyatifimizle oluşturduk. '96 Ölüm Orucu'nda bir taahhüt altına girdik, işin gerçeği yeterince gerekenleri yapamadık, bizlere eleştiriler getirdiniz, bunların tamamında haklıydınız. (Oral Çalışlar'ın bu sözlerine hepsi evet dedi.) F tipi konusunda haklı tepkiler var.

Yaşar KEMAL; Ama geçen sefer ('96'ya kastederek) bize söz vermişlerdi.

Oral ÇALIŞLAR; DGM, TMY gibi tüm bunlar Ölüm orucuyla çözülecek şeyler değil. Bu talepler, bu mücadele elbette bizleri de ilgilendiriyor. Söylediğiniz izleme komitesi de doğru. (*Devleti kastederek*) F tiplerini danışmadınız, inşa ettiniz, şimdi de ortaya çıktınız izleme komitesi diyorsunuz.

Yaşar KEMAL; ('96'da kurulan İzleme Komitesinden bahsedilince) Bu komitede ben de vardım. Sonra İsveç'e gittim. Sorumluluğu Yağmurdereli aldı, sonra biliyorsunuz o da içeri girdi. Komitenin bağımsız olması haklı bir taleptir. Ya da yarı resmi olmalı.

Mehmet BEKAROĞLU; Komitenin yasal güvencesi mutlaka olmalıdır.

Yaşar KEMAL; Bakanlık Avrupa'dan heyetler getirecek. F tipini onlara kabul ettirecek.

Mehmet BEKAROĞLU; Avrupa, Türkiye hapishane geleneğini anlamaz. İtirazları anlamaz. Avrupa İşkence Önleme Komitesi gelecek, onları iyi bilgilendirmeliyiz, anlarlar ama...

Oral ÇALIŞLAR; "Araya girelim" dedik istemediler. Ama biz başından itibaren özel ısrarda bulunduk, devlet pazarlık yapıyor havası vermek istemiyorlar. Daha dün bakan bize "basın beni zor duruma düşürüyor" dedi. Aslında biz biraz da onlara rağmen gelmiş olduk. Hem Can, Hem Orhan bizzat temasta ısrar ettiler. İkincisi, izlenimim, ki, bunu ERCAN'la da konuşmuştuk, F tipine nakil ve sevk ne olacak? Siz "F tipinin önünü kesmek istiyoruz" demiştiniz.

(*Tutuklular asıl meselenin elbette F tipi olduğunu, ama bunun diğer taleplerin önemsiz olduğu anlamına gelmediğini söylediler.*)

Yaşar KEMAL; Korkuyorum hapishaneleri ölümevlerine, işkencehanelerine dönüştürecekler. Hatırlayın, Diyarbakır örneği var.

Oral ÇALIŞLAR; Somutlama niyeti ile hepsini, bütün talepleri bir protokol haline getirelim.

(*Hasta olanların durumu konuşuldu.*)

(*Yaşar KEMAL tekrar izleme komitesine döndü.*)

Kendilerinin Avrupa'dan gelenleri de izleyeceğini, Avrupa'ya tüm gelişmeleri duyuracağını, Can Dündar'ın, Livaneli'nin kendisinin olanakları olduğunu takip edeceklerini kendisinin sağlık sorunları olduğunu ama yine de kalkıp geleceğini söyledi. Oral Çalışlar araya girip somut adım atılmasını sağlayalım dedi.

Tutuklu Temsilcisi; "Ne düşünüyoruz" diye bakan bize soruyor da, bakan ne düşünüyor onu anlatsın, bunu anlamış değiliz, taleplerimizi çözecekler mi, ne diyorlar yani. Çözeceğiz ama koşullarımız şunlar şunlar demeliler. (*DGM'ler konusu örnek verildi. Örneğin altı ay sürer desinler ama somut konuşsunlar, somutlanmalıdır.*) Koşulları neyse bakanlık tek tek ortaya koymalı, olabilir, değerlendirebiliriz laflarıyla olmaz. Yol bulsunlar biz de görüş oluşturalım.

Mehmet BEKAROĞLU; (*Görüşmelerde bakanın kendilerini dinlediğini, ama neticede maddelerin tartışılacağını, olayın gelip F tipine dayandığını söyledi. Meclis komisyonunun diğer üyelerini kastederek onlardan bağımsız ne konuştuysak anlatamam dedi.*)

Tutuklu Temsilcisi; (*Bunun üzerine tutuklular komisyondaki MHP'linin zaten görüşmeye gelmemesini, kavga etmek istemediklerini söyleyip, oturup yaptıkları icraatları konuşmayalım dediler.*)

Gebersinler diyen adamlarla ki, bu MHP adına söyleniyor, konuşmayız....

Zaman da önemli değil. Önemli olan F tipi nasıl bir sistem olacak. (*Uzun uzun Treadman anlatıldı, sistem vurgusu yapıldı. Bu değişmeli denildi.*)

Hepsinin garantisi olmak zorunda. 3 ya da 5 kişilik yerde kapılar açık kalsın demek bizi ikna etmez. Asker girer yine kapatır, ne yapacağız yeniden ölüm orucuna mı başlayacağız, mimari yapı kesinlikle değişmelidir.

Tutuklu Temsilcisi; F tipi 16 Madde mevzuatına göre kuruldu, dolayısıyla 16. Madde kaldırıldığında F tipi zaten değiştirilmek zorunda.

Mehmet BEKAROĞLU; Hükümet için ciddiyetinin farkında. Liderler önce kendi aralarında sonra da bizimle görüştü. Liderler zirvesinde bize "biz çalışmalarını durduruyoruz, ama projeden vazgeçtik diyemeyiz." dediler.

Oral ÇALIŞLAR; (*F tipi için*) Hükümet biz durduruyoruz sözünü veriyor mu?

Mehmet BEKAROĞLU; Evet.

Tutuklu Temsilcisi; Bunun bizim için bir anlamı yok.

Mehmet BEKAROĞLU; (*Bakana ortak kullanım alanlarını anlattığını, insanların her şeyi paylaşabildiği, yemekhane vb. şeylerin olması gerektiğini, Türkiye'deki mapushane geleneğini, dayanışmayı bozmayacak bir sitem kurulmasını anlattığını söyledi.*) Tecriti siyasi irade de kabullenmiyor. Ama siyasi irade Türkiye'de her şeyi halletmiyor.

Tutuklu Temsilcisi; Ne yapalım genelkurmayla görüşelim mi?

Tutuklu Temsilcisi; Üç ay sonra yeniden direnişe başlamak istemiyoruz, bu ülkede demokrasi yok, özgürlük yok. Can güvenliğimizi biz sağlıyoruz, bu anlamda koşullar önemli.

(*Bu sözlere hepsi katıldıklarını ifade ettiler.*)

Oda ya da koğuşturmak, bu tür söylemler sizin kafanızı karıştırıyor, elbette örgütleneceğiz, elbette eğitim yapacağız, bizler devrimciyiz, ülkeyi konuşuyoruz, ülkeyi tartışıyoruz. NATO kararı ortada. "ya düşünce değişikliği ya ölüm" diyor. Ulucanlar'ı hatırlayın, Ulucanlar ortada.

Tutuklu Temsilcisi; Devlet politikası uygulanırken kişiler belirleyici olmaz, bu nedenle bakanın iyimserliği vb. anlamsız.

F tiplerinde mevcut haliyle can güvenliği yoktur. Sözlerin bir anlamı kalmıyor, "tartıştınız" diyor bakan ama ne çıkacak tartışmadan belli değil. Hiçbir şeyin garantisi yok.

Zülfü LİVANELİ; (*Tartışmayı kast ederek*) bu da bir kazanım değil mi?

Tutuklu Temsilcisi; Tamam anlamlıdır ama biz sorunu çözmek istiyoruz. Örneğin bakan sık sık BM standartlarından söz ediyor, referanslar gösterip "F tipini onaylattık" diyebilirler. Hatta itirazlar da giderilebilir vs. bunlar aşılmalıdır. "Erteleyelim" demek kesinlikle çözüm demek değildi. Bu tür yaklaşımlarla (*erteleme gibi*) sizleri de rahatlatmayı amaçlıyorlar, bunun farkında olmalısınız.

Mehmet BEKAROĞLU; İç mimari ve alt yapısını oluşturan yasaları düzenleriz diyorlar, bu somut değil mi?

Tutuklu Temsilcisi; F tipini açarken niye kimseye sormadılar?

Mehmet BEKAROĞLU; Tamam sormadı ama şimdi bu noktaya geldi.

Tutuklu Temsilcisi; Yetmez. '96'da da anlaşılmıştı, ama sonra ne oldu, yaşananları unutmayın, Türkiye'de politika nasıl yürüyor biliyorsunuz.

Oral ÇALIŞLAR; Diyelim ki, bakan kaldırıyor dedi o zaman ne olur?

Tutuklu Temsilcisi; Hepiniz bizden daha deneyimli daha birikimli insanlarsınız, şu tuzağa nasıl düşelim; F tipini inşa ederken herkesten saklıyor, dayatıyor, biz karşı çıkıyoruz ve o zaman bize "katleddim" tehdidi yapıyor. Ertelemeci yaklaşımda altı ay-bir yıl sonra ne olacağını garanti var mı, yok. Ölüm orucu sonrası (*bitirirse*) tüm anlaşılan noktalar unutulur. Biz ölüme takıntılı insanlar değiliz. Somut sonuç almamız, altı ay sonra daha ağır bedel ödememiz gerekmemeli. Durduralım, erteleyelim tuzağına düşmeyelim. (*Hepsi haklısınız diyerek onayladılar. '96'da da öyle oldu, bitince rahatlayacaklar bu doğru dediler.*)

Zülfü LİVANELİ; Peki ne yapalım?

Tutuklu Temsilcisi; Hücreler yıkılsın, yeniden F tipi iç mimarisi düzenlensin, garantisi odur. '91'de Eskişehir'i kapattık, ama '96'da yine Eskişehir için 12 şehit verdik. Bunlar gerçekler.

Tutuklu Temsilcisi; TMY 16. Madde zaten

tartışılıyor, hapishaneler de tartışılıyor. Yasal güvenceler sağlanmalıdır. Siyasi tutukluların hakları yasal düzenlemeyle somutlanmalıdır.

Taleplerimiz garanti altına alınmalıdır. F tipleri yasal düzenlemeyle yeni bir şekle sokulmalı, mimarisi de bu hale getirilmeli. Baro, aydınlar, tabipler, tutuklular, tutuklu aileleri bunların hepsinden görüş de alsın bakanlık. Bir yılda mı somutluyor bu biçimi, hangi sürede somutluyorsa tartıştırsın, yani yasal dayanağı olsun, bu güvenceyi versinler.

Can DÜNDAR; F Tipi insanlık dışı bir projedir ama "koğuştur" adını kullanmayalım, somutlar mısınız kaç kişiyi kastediyorsunuz?

Tutuklu Temsilcisi; En az yirmi kişilik mekanlar olmalıdır. Birbirleriyle bağlantılı, sosyal-kültürel sportif ortak kullanım sağlanmalı, yeni düzenlemeye de böyle geçmeli.

(*Ecevit'in CNN'de yaptığı açıklama hatırlatıldı.*)

(*Kararlılık gösterisi yapıyorlar dedi tutuklular.*)

(*Aydınlar konuşmaları Bakanlığa ileteceklerini söyleyip ayrıldılar*)

Meclis İnsan Hakları Alt Komiyonu ile yapılan görüşme

9 Aralık 2000

(*Aydınların hemen arkasından saat: 15:00'da Meclis İnsan Hakları Komisyonu üyeleri, komisyon sekreteri ile birlikte geldiler. MHP'li üye toplantıdan tutukluların itirazı üzerine ayrıldı. Heyette Kamer Genç, Mehmet Bekaroğlu, Tunay Dikmen ve komisyonun sekreteri vardı. Tutuklular adına yine aynı temsilciler katıldılar.*)

Kamer GENÇ; Dolamaya gerek yok. Akşam komisyon üyeleri olarak parti liderleriyle görüştük. Gelişmeleri anlatıp çare bulalım dedik. Liderler, affı çıkardık, cezaevleri boşalıyor, şimdi onların da sorunu kalmayacaktır dediler.

Mehmet BEKAROĞLU; Başbakan şu anda F tipi cezaevlerine sevk gereğinin kalmadığını söyledi. Mimari yapı ve hukuki düzenlemeler olmadan da geçilmeyeceğini belirtti. Ecevit uygulamaları durdurduk dedi.

Mimari yapı ve hukuki düzenleme üzerine konuşabiliriz. TMY 16. Madde ve diğer detayları (*üçlü protokol gibi*) konuşalım, detaylandırılmı. Önce biz liderlere anlattık. Sonra liderler kendi aralarında konuştular. Daha sonra yeniden bizimle konuştular.

Tunay DİKMEN; (*Araya girerek*) dün Tabipler Birliği ile bir konuşma yaptık. Ben, barolar, tabipler, Mimarlar, bakanlık yetkililerinden oluşacak bir kurulla F tipinin mimari olarak nasıl değiştirileceğinin detaylandırılmasından yanayım. Sonra bunu size sunarız. Kafa yorarsak ortak nokta buluruz.

Tutuklu Temsilcisi; (*Aydınlarla sunulan talepleri yeniden anlattı. Mimari yapıdan başlanarak madde madde anlattı.*)

Kamer GENÇ; Dün akşam Ecevit F tipi uygulamasından vazgeçiyoruz dedi.

Mehmet BEKAROĞLU; Ne diyorsun yoksa yıkılacak mı?

Tunay DİKMEN; Yapabilirim, edebilirimlerle bu iş olmaz.

Mehmet BEKAROĞLU; (*Kamer Genç'e*) Ya abi yanlış anladın, zaten şu an buna da ihtiyaç kalmadı. Bundan sonra mimariyi, hukuki düzenlemeyi tartışabiliriz. 1991 Eskişehir ve 1996 örnekleri ortada, hükümet yanlış yaptık, yanlışlığımız kanaatına vardık deyip düzenleme yapmalıdır.

Tutuklu Temsilcisi; Tartışılın da ne olacak bir somutluk olmalı, "örneğin en az 20 kişi, 18 kişi, 16 kişi..." denmeli.

Tunay DİKMEN; Madde madde tartışma yapılmalı, üç aşağı beş yukarı yapmayalım somut öneri çıkaralım.

Mehmet BEKAROĞLU; Talepleri yazın bize verin. (*Daktilo edilip verildi.*)

Tutuklu Temsilcisi; Söz veriyoruz TMY'yi şuna dönüştüreceğiz demeliler örneğin bu maddeler

kaldırılınca TMY'nin zaten bir anlamı kalmıyor (*bu maddeler dediği 2. 8. 16. 17. Maddeler.*) Asıl olan bunlar. Bu noktada bize bir irade beyanında bulunmaları. (*16. maddede yapılacak değişiklikte zorlanılabileceği üzerine konuşuldu.*) Dörtte üçü kaldırma konusunda üç parti rahatlıkla anlaşır bir irade oluşturabilir. TMY, Üçlü Protokol ve F tipi içiçe, hepsinin bir arada tartışılması gerekir.

Kamer GENÇ: Bakan vazgeçtim derse her şey bitmiş, Açlık Grevi'ni oluşturan nedenler ortadan kalkmış olacak mı?

Tutuklu Temsilcisi: Somut önerilerimiz var. Bu öneriler üzerinden konuşulsun.

(*Bakanla görüşmek için ayrıldılar.*)

Aydınlarla yapılan görüşme

9 Aralık 2000

Orhan PAMUK: (*Bakanla 45 dakika görüştüğümüzü, bakanın hemen Ecevit'e gittiğini-geldiğini Ecevit'in F tipinden vazgeçtik, tek kişilik hücrelerden de vazgeçebiliriz, sonuç olarak F tipini yıkmayacağız, tek kişilik ihtiyati tedbir olarak (disiplin suçları vb. için) açık tutacağız, dediğini söyledi. İşin bağlandığına dair ipucu verir gibiydi diye anlattı.*)

Oral ÇALIŞLAR: Ecevit ve bakan bu işi çözmek istiyor. Ama Türkiye'de var olan statükoyu korumak isteyenler de var. Yüklendikçe alırsı duyusuna kapılmaması gerekir. Rest de olabilir. Örneğin MGK'da da değerlendireceğiz de diyebilirler.

Tutuklu Temsilcisi: Yüklendikçe alırsı şeklinde, bizim böyle hesabımız olmaz.

Zülfü LİVANELİ; '96'da da biz buradaydık. Daha fazla kararlılık var diye anlattım Bakan'a. Heyetler geliyor gidiyor kamuoyu tüm bunları izliyor, ölümler başlayınca hükümetiniz zor duruma düşer dedim. Bakan nakil yapılmayacak toplumsal mutabakat sağlanana kadar demiş. Mutabakat nedir bunda anlaşalım, ortaklaşalım. İzleme komitesi oluşsa, yasası hazırlansa, kamuoyu önünde açıklansa olur mu?

Tutuklu Temsilcisi: Hiç o tür biçimlere girmeyelim. (*Direnış ve somut olarak nedenleri bir kez daha anlatıldı.*) Mutabakat tek başına somutlamaz, yasal dayanakları olmalı, kişilikli davranmayacaklardır. Ulucanlar konusunda Bakan'ın tutumu ortadadır. Kişisiz davrandı. Yarın yine yapacaklardır. Geldiğimiz noktada işi kesinlikle belirsizliğe itmeden sonuç almamız. Bedel ödedik ama şu şu somut sonuçları aldık diyebilmeliyiz. Hayatımızı ortaya koyduğumuzu anlamalı, bunu hesap etmelidirler.

(*Heyetkilerin hepsi, biz de bunları Bakan'a söyledik dediler. Talepler daktilo edilmiş haliyle hepsine verildi.*)

Tutuklu Temsilcisi: Bu işe başlarken uzun süre tartıştık. Nasıl, hangi biçimde yapalım, nasıl geri adım attırırız diye. F tipinin Eskişehir'den farklı olduğunu biliyorduk. Stratejiktik, kolay vazgeçmeyeceğini düşündük, gerçekçiyiz, ne pahasına olursa olsun bu politikayı geri püskürtmeliyiz. Cezaevlerinde örgütlü güç durumundayız. Devlet de bunu parçalamaya çalışıyor. Erteleme gibi tartışmalar bunun için yapıyor. Yücel Sayman bizzat savcının yanında devlet için, "bunlar F tipine geçmek için iki yüz kişinin ölümünü göze almış" dedi. Ölüm orucu ve tepkiler başlayınca şimdi zamana oynamaya başladılar. Şimdiki oyunlarının nedeni de budur. Afla yüzde 70 çıkacak, yüzde 30 kalacak. "Katliam büyük olmaz" deyip hesaplar yapıyor. Nasılsa içeride idamlıklar kalacak. Anayasa mahkemesine gidış-geliş de 2-3 ay sürer bu arada inşa tamamlanır, suça göre de tasnif yaparız diye düşünüyorlar.

(*Tutuklular, iktidarın muhalefeti yok etmek, tasfiye etmek istediğini anlattı. Taleplerin öz olarak demokrasi mücadelesi olduğunu anlattı.*)

(*Oral Çalışlar'ın "kanatlar meselesi" sözleri üzerine, tutuklular; onlar halka saldırıda her zaman çıkar birliği*

yaparlar dedi. Ecevit'in istikrarı sağlamanın yolu cezaevi hakimiyetidir sözlerini hatırlattılar.)

Tutuklu Temsilcisi: Biz devrimciyiz, tabii ki, örgütlü olacağız. Tabii ki, tartışacağız, halkımızı vatanımızı ilgilendiren her sorun bizim sorunumuzdur.

Orhan PAMUK: (*Araya girerek*) Kararlılığınız biliniyor Ecevit 5 dakikada bir kişilik hücreden vazgeçti. Bence bu çok önemli. Şu anda da Bakan'la görüşüyor.

Tutuklu Temsilcisi: Taleplerimiz ortada. Ayrıca bu direniş öyle bitmeli ki, yarın yeniden ölüm orucu yapmak zorunda kalınmamalıdır. Bu önemli. Bu görüşmeler tıkana da bilir. Tıkandığı yerde tıkayan biz olmayız, çözüm arayan da biz olmamalıyız. Çözüm arayan Bakan olmalıdır.

Oral ÇALIŞLAR: Bir de diyelim ki, en iyi tavizler alındı. Üç gün sonra sıfır mertebesine inebilir. Diyelim ki, 20 kişilik koşulları kabul ettiler, duvarları yıktılar. Tartışma koğuş mu, hücre mi tartışması.

Tutuklu Temsilcisi: İnsan ölmesin demek tek başına çözüm değil. Demokrasi mücadelesi hakları elde etmek, hele Türkiye koşulları düşünüldüğünde bedellerle kazanılır.

Oral ÇALIŞLAR: Diğerini kabul etmediler ne yapacağız?

Tutuklu Temsilcisi: Böyle olmaz, biz asgari taleplerimizi size sunduk. Geri adım atılarak sonuç alınmaz. Şehitler çok olabilir. Bunu göze de alabilirler. Ama şunu anlamalısınız geri adım atılarak sonuç alınmaz. Siyasi hesaplarla Ulucanlar'da olduğu gibi defalarca katledildik. Türkiye'de karşı koyma dinamiği yok edilmeye çalışılıyor. Bunu ölüm tehditleriyle yapıyorlar, korkutmaya çalışıyorlar.

Yaşar KEMAL: (*Araya girip*) Bu demokrasi sorunudur, hapishane sorununun Türkiye demokrasisi ile yoksullukla, elbette bağlantısı var.

Can DÜNDAR: İzleme Komitesi'ni dile getiriyorsunuz. Aslında bu güzel bir şey bu sayede sorun da bu anlamda kitleleşmiş oluyor. Bunu öne alsak ve F tipi meselesi bu sayede kitleleşse nasıl olur? Adalet Bakanlığı da kuruluşlarla arasında mutabakat sağlanıncaya kadar F tipi açılmayacaktır dese?

Tutuklu Temsilcisi: Devlet yarını bağlamak istemiyor. Örneğin koğuş dememesi bunun bir örneği. Erteledim diyor, örneğin vazgeçtim demiyor.

Can DÜNDAR: Tecritten vazgeçmeye, bu sayede herkes zorlamış olacak.

Tutuklu Temsilcisi: Ölüm orucunu bıraksak Adalet Bakanı, tabiplere, barolara telefona bile çıkmaz, erteleme çözüm değildir, Bakanlık dışında Ulucanlar'ı savunan biri yok. (*Veli Saçılık örneği anlatıldı; Haymana'da hücreye konulduğu, tedavisinin engellendiği anlatıldı.*) Ulucanlar'da Adalet Bakanı yine Hikmet Sami idi. Sordukları soruya bakın, "teslim mi olacaksınız ölecek misiniz" diye soruyor, yani arada seçenek yok. Bu anlamda sizin dediğiniz önerilerin yaşama geçmesi garantisi var mı? Zaman kazanmaya çalışıyorlar. Biz yasal güvence istiyoruz ve kamuoyuna deklare edilsin istiyoruz. İki yıl sonra yine ölüm orucu yapmamalıyız.

Orhan PAMUK: Devlete hem inanıyor hem de inanmıyorsunuz.

(*Bu arada tutuklular, dışarı çıkınca açıklama yapacak mısınız diye sordu.*)

Oral ÇALIŞLAR: Düşüncem şu, iki tarafı da zora sokmak istemiyorum.

Zülfü LİVANELİ: Bu görüşmenin devamını isteyelim, bunun bir baskı oluşturacağını düşünüyorum.

Mehmet BEKAROĞLU: Ecevit ne diyecek bir de ona bakalım, sonuç alalım.

Tutuklu Temsilcisi: Heyetlerin gelmesi beklenti yarattı, hatta devlet tansiyonu düşürmek için bunu kullandı. Bu anlamda dışarıda yapacağımız açıklama önemli.

(*Bunun üzerine Bekaroğlu toparlayıp, Bakan'a kararlılığın devam ettiğini, en az 20 kişilik koğuş istendiğini anlattıklarını söyledi.*)

Oral ÇALIŞLAR: Konuşmaya devam edeceğimizi

anlatırız, erteleme değil somut çözüm istiyorlar deriz. Biz bu tartışmayı devam ettirelim mi?

Mehmet BEKAROĞLU: Bakan'la bizzat görüşeceğim. Eğer olumsuz cevap alırsam yapacak bir şeyin kalmadığını söyleyeceğim, süreci anlatacağım, insanlar ölecek bu bir sorumluluk olayıdır diyeceğim. Sonuç alamayacağımız halde gereksiz beklenti yaratmamamız gerektiğini anlatacağım.

(*Bu sözlerin ardından görüşme bitti ve aydınlar çıktılar. Aydınların çıkmasının ardından kısa bir süre sonra Meclis heyeti tekrar geldi. Bu arada TV'de bakanın yaptığı basın toplantısı veriliyordu. Tutuklular dinlemişti bu açıklamayı.*)

Meclis İnsan Hakları Alt Komiyonu ile yapılan görüşme

9 Aralık 2000

Kamer GENÇ: Düşüncenizi alalım istedik, bunun için geldik. Bakan'ın açıklamasına ne diyorsunuz?

Tutuklu Temsilcisi: Açıklamayı dinledik. Sizin aktardığınız çerçevede şeyler. Yani yeni bir şey yok.

Mehmet BEKAROĞLU: Ama herkesi tatmin edecek ölçüde sistematikti Bakan'ın anlatımı. Söylenen şeyleri şöyle özetleyeyim; 1- İhtiyaç kalmadı, ertelendi diyor. 2- Mutabakat sağlanıncaya kadar uygulamaya geçilmeyeceğini söylüyor. 3- Uluslararası kurumların onayına sunulacağını söylüyor. 4- Özellikle mimari yapıya çok özel vurgu yapıyor. Baroları, mimarları kast ederek kuruluşlarla ortaklık sağlanacak diyor. Bakan bu noktaya kolay gelmedi aslında. Bütün bunları açık deklare etmesi önemli. Bakan mimariden söz ediyor. bence bu ileri bir adımdır.

Tutuklu Temsilcisi: Eğer bu bir geri adımsa bunu netleştirin. Daha somut olsun Bakan hızlı davransın, örneğin hemen barodan, tabiplerden görüş alsın nasıl bir düzenleme yapılacağı netleşsin. Garantiye alınsın, sonra daha fazla tartıştırmak istiyorlarsa, isterlerse bir sene tartıştırsınlar. Biz mimari yapı ve sayı konusunu kendi irademizle netleştirmek istiyoruz, diğer kuruluşlar mesleki olarak ortaya koysunlar düşüncelerini, bir sonuç çıkarsınlar.

(*Bu arada komisyonun sekreteri diye tanıtılan kişi, F tipinin mimarisini anlattı. Kağıt üzerinde çizerek duvarlar kalktığında tek ve üç kişilik koğuşlardan 24 kişilik, çift ranzalı olursa 48 kişilik koğuşlar elde edilebileceğini söyledi mimari olarak da kolonların vb şeylerin bunu engellemeyeceğini söyledi. Sorun ara kapıları kırıp, duvarları kırıp birleştirme sorunudur dedi. Ayrıca Bakan'ın mimari yapı diyerek politik bir üslup tercih ettiğini söyledi.*)

Kamer GENÇ: Bu aşama iyidir, güvensizlik iyi değildir.

(*Komisyon sekreteri tekrar söze girerek, kurumsal olarak birine güvenmelisiniz. Mesela İnşaat Odası ya da Mimar Odası, ya da meclis komisyonu. O zaman biz gereğini yerine getiririz. Çünkü mimari düzenleme yapılması zor değil dedi.*)

Tutuklu Temsilcisi: Bakan bir-üç kişilik hücreleri yıkıp şu biçimde değiştiriyoruz derse o zaman bir adım olur. Sorun bu anlamda karmaşık değildir.

Mehmet BEKAROĞLU: Bakana söyleyelim, yarın hemen harekete geçilsin, Baro'dan Yücel Sayman, tabiplerden Metin Bakkalcı, mimarlardan da bir isim (bunu Metin Bakkalcı da önerebilir) belirlensin, bir kurul oluşturulsun.

Tutuklu Temsilcisi: Ama biz onlarla ayrıntıları konuşmadık.

Mehmet BEKAROĞLU: Önce Bakan'la sonra da Pazartesi günü onlarla konuşuruz.

Tutuklu Temsilcisi: En son kamuoyuna açıklama yapmasa da olur. Örneğin ayrıntılarla uğraşyoruz diyebilir. Ama bize somut şeyler söyleyip mimari yapıda şöyle değişiklik yapıyoruz vb. derse yani somut konuşursa yerinde olur.

(*Konuşma böylece sona erdi.*)

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları:**Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!****Yalan ve demagojiyle gerçekler karartılamaz!**

Faşist TC, bir kez daha kanlı ve katliamcı, insan, halk ve devrim düşmanı özünü ve yüzünü gösterdi. 19 Aralık katliamı ile kendi katliamcı geleneğini, vahşi ve barbar çizgisini bir kez daha konuşturdu. Katliam, zulüm ve zorbalık, TC'nin var oluş tarzı, kendini sürdürme ve yönetme biçimidir; sorunlarını "çözme"nin temel ve hiçbir zaman vazgeçemedikleri tarzıdır!

19 Aralık F Tipi katliamı TC'nin özeti, en özlü ifadesidir!

(...)

Tam bir savaş düzeni içinde ve tüm imha araçlarıyla, zehirli gaz bombalarıyla, göz yaşartıcı ve biber bombalarıyla, kurşunla ve diğer akla gelebilecek tüm zulüm silahlarıyla inançlarından, yüreklerinden, bilinç ve devrimci iradelerinden başka silahları olmayan devrimci tutsakların üzerine yürüdüler. Ancak devrimci tutsakları teslim almak mümkün değildi. Hiçbir güç ve irade devrimci iradeyi teslim alamamıştır. Daha öncesini ve diğerlerini bir yana bırakalım, son yirmi yıllık Kürdistan ve Türkiye zindanları tarihi bunun en tartışmasız kanıtıdır. 19 Aralık imha operasyonuna karşı geliştirilen destansı direniş de bu gerçekliğin en somut ve tartışmasız kanıtıdır. Tüm imha araçlarına ve bastırma hareketine rağmen 19 Aralık Direnişi 20 zindanda ölümüne sürdü. Bu, karanlığa, ölüme, onursuzluğa karşı yaşamın, onurun, umudun, özgür ve güzel gelecek idealinin direnişiydi. Direniş, zindanın her yerinde santim santim sürdü, çıplak yürekler ölüm kusan silahlara siper edildi...

(...)

Kendilerinin de büyük bir pişkinlikle itiraf ettikleri gibi, en az bir yıldır hazırlıkları yapılan, en sıradan ayrıntısı düşünülen ve örgütlenen kanlı bir imha ve katliam planıyla karşı karşıyayız. Bu katliam sürecinde de açığa çıktığı gibi, bu kanlı planda özel savaş medyasına çok önemli ve etkili bir rol verilmiştir. Apoletli medya, yayın yönetimini özel savaş kurmaylığına bağladı, onların direktifleri doğrultusunda yalan, demagoji, aldatma, yanıltma, gerçekleri ters yüz etme tutumunu yayın pratiğinin bütün ayrıntılarına egemen kıldı. Böylece medya, bir kez daha özel savaş aygıtının, devletin ayrılmaz ve bütünleyen bir parçası olduğunu kanıtlamış oldu. Medya o kadar kendinden geçti ki, imha ekipleri ve elemanları tarafından katledilen devrimci tutsakların kendi arkadaşları tarafından kurşunlandıkları yalanını uydurdu. Böylece bir taşla birkaç kuşu

birlikte vurmaya hedeflediler. Bir kez devrimci katliamını gözlerden gizlemeyi ve meşrulaştırmayı, ikincisi katliamcı TC ve özel savaş kurmaylığını temize çıkarmayı, üçüncüsü bunların bir sonucu olarak bundan sonraki katliamların önünü açmayı, özel savaşın önünü düzlemeyi düşündüler.

Beyin ve yürek katliamıyla tamamlanmayan bir imha ve katliam hareketinin tam hedefine ulaşmayacaklarını biliyorlardı. Katliam hareketindeki pervasızlık ve ölçsüzlük, beyin ve yürek katliamının boyutlarını da koşulluyor. Emperyalist sistem ve faşist diktatörlükler bu konuda sayısız deneyime sahiptiler. Körfez Savaşı sırasında insanlığın beyni ve yüreği üzerinde CNN ve diğer yayın organları aracılığıyla nasıl bir terör estirdiklerini hepimiz çok canlı bir biçimde hatırlıyoruz. Bunun başka sayısız örneği de var...

Aynı yalan ve halklarımızı aldatma, beyinleri ve yürekleri mutlak anlamda teslim alma, katliamlarını meşrulaştırma çabalarını her alanda olduğu gibi Çanakkale Cezaevi'ndeki gelişmeler için de sergilediler. Dört devrimciyi katleden, otuzdan fazlasını yaralayan, onlarcasını işkenceli sorgulardan geçirerek Edirne F Tipi Cezaevi'ne sevk eden TC, bu vahşetini meşrulaştırmak için devrimcilerin kendi arkadaşlarını kurşunladığı yalanını uydurdu, gerçekleri ters yüz etti ve halklarımızı, dünya kamuoyunu aldatmaya çalıştı. Açık ki bu, üzerinde durulmayacak kadar bayağı ve iğrenç bir yalandır, psikolojik terörün bir parçasıdır.

İdeolojik ve psikolojik savaş araçlarının tekeli elinde bulunduran faşist özel savaş rejimi, dünyayı zehirliyor, vicdani duyarlılıklarını yok etmeye çalışıyor. Böylece işkencede, katliamda, yalanda, pervasızlıkta, kendi kimliğinin bir parçası olan barbarlıkta sınır tanımıyor...

Bu nedenle psikolojik savaşa ve onun etkilerine karşı etkili yöntemlerle mücadele etmek başarıya gitmenin en önemli görevlerinden biri olarak durmaktadır.

**Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Sultan Sarı ve Fahri Sarı
yoldaşlar ölümsüzdür!**

Sultan SARI ve Fahri SARI yoldaşlarımız, 19 Aralık Çanakkale Direnişi'nde şehit düşerek ölümsüzleştiler. Onlar, İmralı teslimiyet ve tasfiyecilik çizgisine karşı PKK devrimci çizgisini, devrim ve

halk değerlerimizi temsil etme kararlılığının öncü temsilcisidiler. Bu öncü temsil ve tavrın bir gereği olarak Mazlum DOĞAN, Hayri DURMUŞ, Kemal PİR ve diğer şehitlerimizin kanlarıyla yazdığı direniş çizgisini zindanlara egemen kılmayı kaçınılmaz gördüler. Çünkü Öcalan sisteminin zindanlara egemen kıldığı ve giderek bir kültüre dönüştürülen sağ tasfiyecilik ve eylemsizlik tavrının neye mal olduğu yaşam tarafından doğrulanmıştı. "Direniş Zafere, Teslimiyet İhanete Götürür" ve "Direnmek Yaşamaktır" şiarları çoktandır rafa kaldırılmış, faşist-sömürgeciliğin önü dümdüz edilmişti. Bugün TC, 19 Aralık vahşetini pervasızca gerçekleştirebiliyorsa, bunda, İmralı tasfiyeciliğinin, İmralı Partisinin zindanlara egemen kıldığı anlayışın payı küçümsenemez. İşte, Sultan ve Fahri yoldaşlarımız, İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğine karşı aldıkları öncü tavrı ve kararı zindan alanında yaşama geçirdiler ve bunun en yetkin temsilini gerçekleştirdiler. Bu öncü ve örnek tavrıyla PKK'nin onurunu korudular, bayrağını zindan burçlarında dalgalandırdılar, gerçek PKK'nin ne demek olduğunu bir kez daha gösterdiler. Onlar, tıpkı Mazlumlar, Kemaller, Hayriler gibi içinde buldukları olumsuz koşullara ve olanaksızlıklara, güçlerinin nicel yapısına bakmaksızın esas gücün doğru çizgide düğümlendiğini ve bunu temsil etmenin onurlu ve namuslu yaşamının vazgeçilmez gereği olduğunu kavramakta güçlük çekmediler ve onurun ve partimizi yeniden toplama iddiasının bayrağı oldular ve böylece on binleri bulan devrim şehitlerimize eklenen soylu bir halka oldular...

Sultan SARI yoldaşımız, daha çok genç yaşında Adana'da parti saflarına katılan, gerillada etkince yer almak için uğraşan, Çukurova şehir faaliyetlerinde bulunuyorken tutsak düşen, Malatya DGM tarafından 12,5 yıl hapis cezasına çarptırılan, 1993'ten şehit düştüğü ana kadar Çanakkale zindanında devrimci yaşamını sürdüren, zindan yaşamında önemli sorumluluklar üstlenen, 1999'da İmralı teslimiyetine tereddütsüz tavır alan, bu tavrın militan öncülüğünü yapan; hep gülen, yaşam dolu, yürekli bir yoldaşımızdır. Elbette Sultan yoldaşımızı birkaç cümleyle anlatmak mümkün değildir. Teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı öncü tavrını 19 Aralık Direnişi'nde zirveye taşıdı ve biz Devrimci Çizgi Savaşçıları için mücadele andı, kanla çizilen yolda

dönülmezliğin unutulmaz sözü oldu!

Fahri SARI yoldaşımız (Sultan yoldaşımızla herhangi bir akrabalık ilişkisi yoktur. Bu konuda basında çıkan haberler doğru değildir), 1990'ların başlarında parti saflarına katılan Türk ulusundan bir arkadaşımızdır. 1991 yılında öngörülen Türkiye çalışmalarına katıldı ve çalışmalarını bu doğrultuda yürütürken 1993'te tutsak düştü, göstermelik bir yargılamadan sonra 20 yıldan fazla hapis cezasına çarptırıldı. Bir süre Bayrampaşa zindanında kaldıktan sonra 1997'de Çanakkale zindanına sevki çıktı. Şehit düşene kadar bu alanda devrimci mücadelesini sürdürdü. Fahri yoldaşımız, Öcalan tasfiyeciliğini, sorgulayan, tartışan, sık eleyip sık dokuyan özellikleriyle erkenden kavramakta ve tavrı almakta gecikmedi. Bu öncü tavrı, örgüt, eylem ve yaşam gücüne dönüştürmek için yoğun bir çaba gösterdi, sorgulayan, düşünce üreten yönleriyle çalışmalarımıza büyük katkılar sundu. Fahri yoldaşımız bu öncü tavrıyla, 19 Aralık Direnişi'yle hepimiz için tutulması gereken yolun ne olduğunu tartışmasız gösterdi.

Hiç kuşkusuz yoldaşlarımızı, onların öncü kişiliklerini ve soylu eylemlerini daha ayrıntılı bir biçimde anlatacağız. Bu bir iki paragraf anlatımın çok yetersiz olduğunu biliyoruz.

Şehitlerimize söz verimiz ki, sizin uğruna her şeyinizi ortaya koyduğunuz devrim ideallerinin ve devrimci çizgimizin kararlı izleyicileri olmanın dışında bir soluk alış verişimiz olmayacaktır. Soylu anılarınız ve idealleriniz bizim için var oluş, yaşam ve mücadele gerekçesi olacaktır!

Bir sözümüz de İmralı Partisinin etkisinde olanlara ve hala devrim ateşinin sıcaklığını taşıyanlara: Vicdanınız rahat mı? Böyle eli kolu bağlı beklemek sizin verdiğiniz ilk sözlerinize uygun mu?

Bir kez daha tekrarlayalım: 19 Aralık F Tipi katliamı, TC'nin özeti, en özlü ifadesidir!

İmralı teslimiyeti ve tasfiyecilik çizgisiyle TC'yi halkımıza şirin göstermeye çalışan, TC'nin "bizim devletimiz" olduğu demagojisini uyduranlar, böylece halkımızın bilincini, belleğini ve ruhunu katletmeye çalışanlar, kimden yana olduklarını, kiminle bütünleşmeye çalıştıklarını ve dolayısıyla bu katliamdaki çok boyutlu sorumluluklarını da kanıtlamış oldular. Öncelikle TC hakkında halkımızda yanlış bilinç geliştirmeye çalışan

İmralı Partisini halkımız çok iyi görmeli, İmralı çizgisiyle yaratılan sanal ve yalanlarla örülü dünyayı görmeli ve parçalamalıdır. Şu anda İmralı Partisinin etkisinde olanlara soruyoruz: Vicdanınız rahat mı? Bu katliamda ve bunun gibi bir çok katliamda İmralı çizgisinin sorumluluğunu görüyor musunuz? O halde ne yapmak gerekir? Katliamlara seyirci kalmak mı, TC devleti hakkında yanlış bilinç yaratan İmralı Partisi yöneticilerinin suçlarına ortak olmak mı? Yoksa gerçeklere ve devrimci çizgiye dönmek mi? Bu katliamın bir öz sorgulamaya vesile olmasını dileriz ve umarız!

Evet, devrimci dostlarımızla birlikte zindan direnişimiz sürüyor. F Tipi kanlı saldırısı olan 19 Aralık vahşetiyle birlikte zindan direnişleri yeni bir aşamaya gelmiştir. F Tipi saldırısını püskürtmek için yapılması gereken, katedilmesi gereken çok yolumuz var. Direnişi kararlılıkla sürdürmenin yanı sıra safları sıkılaştırmanın, güç ve eylem birliklerini derinleştirmenin gereği ortadadır.

Açık ki dayatılan saldırı, çok kapsamlıdır, tüm demokratik, ilerici, insandan yana olan, emekten yana olan, yurtsever ve devrimci kesimleri hedeflemektedir. Bu nedenle saldırıyı salt bir zindan saldırısı, F Tipi vahşeti olarak değerlendirmek yanlıştır. 19 Aralık imha operasyonu, MGK'nın devleti yeniden yapılandırma ve bu bağlamda bütün muhalefeti bastırma ve denetim altında tutma stratejisinin kanlı bir parçası ve aşamasıdır. Bu gerçekliği kavramak ve buna göre davranmak var olmanın, var olan mevzileri korumanın ve geliştirmenin önkoşulu olmaktadır. Mücadelenin bu kritik aşamasında tüm devrimci, yurtsever, insandan ve emekten yana her örgüt ve çevrenin, kişinin günün dayattığı sorumluluk bilinciyle hareket edeceklerine dair umudumuzu ifade etmek istiyoruz.

Sultan Sarı ve Fahri Sarı yoldaşlar ölümsüzdür!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Kahrolsun sömürgecilik, faşizm ve emperyalizm!

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Yaşasın zindan direnişimiz!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları
23 Aralık 2000

Türkiye zindanlarındaki katliama karşı Uluslararası Dayanışma Organizasyonu'nun ortak açıklaması:

Türkiye'deki tutuklularla dayanışma!

(...)

Bizler; Siyasi Tutuklularla Uluslararası Dayanışma Örgütleri olarak, Türkiye'de siyasi tutukluların vermiş oldukları bu mücadelelerini destekliyoruz. Bizler; izolasyonun siyasi tutukluları yok etmek için kullanılan çok sistematik bir işkence olduğunu biliyoruz. Bizler; hükümetlerin "modern cezaevi" sözü verirken, yalan söylediklerini de biliyoruz. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınması için kendisine konulan bir şart ise, cezaevlerini Avrupa standartlarına göre düzenlemesi idi. Bugün ise; Avrupa hükümetleri yaşanan kanlı "reform" karşısında sessizliklerini korumaktalar. Bu reformu gerçekleştirmekle görevli Türk başbakan Ecevit "Terörist yuvalarını temizledik" diyebiliyor. Bize göre; yaşanan bu katliamdam bizzat Avrupa Hükümetleri de sorumludur.

Bilindiği gibi, ne zaman tutuklulara karşı bir yaptırım uygulanmak istenirse, önce yalan propagandasına başvurulur. Böylece; yapılacak insan hakları ihlallerinin zemini yaratılmış olur. Türk devletinin basın ve politikacıları şimdi bu yönetime başvurarak herkesi; tutukluların kendi örgütleri tarafından eyleme zorlandıklarını ve bu askeri müdahalenin ise onları kurtarmak için yapıldığına inandırmaya çalışmaktalar.

Tüm siyasi tutukluların cezaevlerinde birlikte yaşamaları, örgütlenmeleri, kendilerini politik olarak eğitmeleri, gardiyan ve polis baskısına karşı kendilerini korumaları ve savunmaları, onların hem hakkı ve hem de görevleridir. Siyasi tutukluların cezaevlerinde insanca yaşam koşullarına sahip olmalarının yolu, toplu ve kolektif bir yaşamdan geçmektedir. İşte bunun için Türkiye'deki siyasi tutuklular mücadele vermekteler. Siyasi tutukluların bu ortak dayanışmalarını kırmak, dünyadaki tüm hükümetlerin temel hedefleridir. Türkiye'de yaşanan katliam da bu hedef için yapılmıştır.

Türk cezaevlerinde bulunan Yoldaşlar!

Bizler, yaşadığımız bu acı dolu saatlerinizde düşüncelerimizle

yanınızdayız! Düşüncelerimizle acı çeken ailelerinizeyiz. Özgürlük uğruna şehit düşenleri saygıyla anıyoruz! Mücadeleniz, ülkeniz ve Avrupa için büyük bir anlam taşımaktadır. Bu mücadele sadece cezaevlerine karşı verilen bir mücadele değildir. Bu katliam; "modernleşme" ve "demokrasi" bayrağı altında yapıldı. Bu katliam; Avrupa yolunda olan Türkiye'de, insanların sosyal ve siyasal haklarına ne kadar değer verildiğini de göstermektedir.

22 Aralık 2000

Bilbao, Belfast, Frankfurt, Kudüs, Atina
Gestoras por Amnistia – Basklı Siyasi Tutuklularla Dayanışma Örgütü (Bask Ülkesi)
Coisde – Eski Cumhuriyetçi Siyasi Tutuklular Komitesi (İrlanda)
Libertad! – Siyasi Tutuklulara Özgürlük için inisiyatif (Almanya)
Addameer – İnsan Hakları ve Tutuklulara Yardım Örgütü (Filistin)
Sosyal ve Politik Haklar – Tutuklulara Yardım Örgütü (Yunanistan)

Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Güçleri, Partileri ve Dostları'ndan açıklama...

Katliamı şiddetle kınıyoruz, Türkiyeli tutsakların yanında olduğumuzu bildiriyoruz!..

Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Güçleri, Partileri ve Dostları, Türkiye güvenlik güçlerinin, Ankara hükümetinin uygulamak istediği yeni hapisane sistemi hücrelere karşı çıkan siyasi tutsakların yaptığı açlık grevini bitirmek amacıyla yaptığı hapisaneler baskını ve 27 siyasi tutsağın katledilmesini, onlarcasının yaralanmasını şiddetle kınar.

Bu baskıcı uygulama, Türkiye hükümetinin demokratik siyasi güçlere ve ulusal azınlıklara karşı uyguladığı baskıcı anlayışının bir devamıdır. Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Güçleri, Partileri ve Dostları, Türkiye hapisanelerindeki düşünce tutsaklarının yanında olduğunu kararlılıkla bildirir. Türkiye hükümetinden, bu tutsakların serbest bırakılmasını ve insan haklarına saygı gösterilmesi konusunda uluslararası kıstaslara kesin olarak bağlı kalmasını istemektedir.

23 Aralık 2000

Arap Ulusal Kurtuluş Hareketi Güçleri, Partileri ve Dostları...

Uşak Hapishanesi'nden

DHKP-C, TKP(ML), TKİP tutsakları:

“Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!”

Merhaba,

Güzün bittiği yerde başladı açlığımız. Ve açlıkla gelecek ölümlerimiz, zaferi muştulayacak biliyoruz.

Kızıl bantları kuşananlarımızın alınıdaki aydınlık milyonların beyinlerine ulaşacak. Bir fırtına koparacak, herkes alması gereken yeri bulacak.

Ölüm Oruçları'nda, Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da haykırılan sloganlarımız dillerden dillere ulaşacak.

Ege'nin kadın savaşçıları olarak, İdil'in açtığı yolda MİTRALYÖZLEŞEREK GELİYORUZ.

Ant olsun ki, kızıl bantlarımızın onuruna, analarımızın kan pahası sürdürdüğü kavgaya, halklarımızın özgür ve mutlu gelecek umuduna, davamızın namusuna ant olsun ki, vura öle, öle vura KAZANACAĞIZ!

Alnına kızıl bandı kuşanan tüm dostlarımızın, yoldaşlarımızın alnından öpüyor, hepimizi yaratacağımız devrim umudunun coşkusuyla kucaklıyoruz...

Zaferi şehitlerimizle kazanacağız!

Uşak Hapishanesi
DHKP-C, TKP(ML), TKİP tutsakları

Hedef haline getirilen kuruluşların ortak açıklaması:

“Andıç”lar dizisi devam ediyor, izin vermeyelim!

Devletin, “andıç”lar yoluyla muhaliflerini hedef gösterme ve ortadan kaldırma tutumu yıllardır bilinen bir uygulamadır.

Sözde yasa koyucu vb. sıfatlarla halkın karşısına çıkan devlet; gerçekte hiçbir yasal düzenlemeyi/sınırlamayı kendisi için tanımadığını uygulamalarıyla göstermektedir. Faşizmin karakteristik özelliği; hiçbir yasal sınırlamayla kendisini sınırlamaması, muhaliflerini sindirmek veya ortadan kaldırmak için her yola başvurmalarıdır. Sokak ve ev infazları, gözaltında kayıplar, işkenceler, tecavüzler, faili belli/gizlenmek istenen cinayetler bunun uygulamalarıdır.

Kamuoyunda açığa çıkan ve kabul edilmek zorunda kalınan “andıç”lardan birisinin sonucunda; o dönem sindirilmesi/yok edilmesi istenenlerden bazı gazeteciler işten atılmış, İHD Genel Başkanı Akın Birdal ise; devletin besleme çeteleri tarafından katledilmek istenmiştir.

Bugün ise; yaşamın ve hapisanelerin hücreleştirilmesi saldırısı gündemdedir. Hapishaneler ve yaşamın bütünü birbirleriyle sıkı sıkıya bağlıdır. Çünkü; sömürücü egemen sınıflar hapishaneleri; muhaliflerini sindirmek ve teslim almak için inşa etmişlerdir. Oralarda tutsakları teslim alarak toplumu sindirmek, korkutup muhalefetten vazgeçirmektir amaçları. Devrimci tutsakların direnişi ise; on yıllardır kırılmamıştır. Faşizmin zindanları hücreleştirmek için onlarca devrimciyi katletmesinin nedeni; açıkladıkları gibi; “dışarıda mücadeleyi kırmanın yolunun içeriği teslim almaktan geçtiğini” düşünmeleridir.

Bu düşüncenin hayata geçirilme zemini; yıllardır faşizmin “andıç”larıyla, psikolojik savaşla, toplumu yanlış bilgilendirip yanıltmalarla döşenmiş; nihayet 19 Aralık 2000 tarihinde; devrimci tutsaklar üzerinde vahşi bir kırım gerçekleştirilmiştir.

Bu faşist kırım halen devam etmektedir. Hapishanelerden hergün tabutlar çıkmaktadır.

Bir anlık bir anlaşmazlığın; iyiniyetle yapılan görüşmelerin tutsakların katı tutumuyla kesilmesinin ürünü olmadığı; bu operasyonun yılların hazırlığı; bir yıldır da hapishane maketleri üzerinde yapılan operasyonel hazırlıkların ürünü olduğu açığa çıkmıştır.

Aynı hazırlık yıllardır muhalif kurum ve kuruluşlar üzerinde de yapılmaktadır. Devrimci-demokratik kurum ve kuruluşlar, kişiler devlet yetkilileri tarafından hedef gösterilmekte; her türlü baskıyla düzen karşıtı muhalefet susturulmak istenmektedir.

F tipi hücrelerin ve 19 Aralık katliamının karşısında yer alan kurumlar da bu sıralarda hedef tahtasına oturtulmuş durumdadır. Tutsakların sağlık durumlarına meslek etiğine saygılı tavır geliştiren Tabipler Birliği’nden; avukatlara ve kuruluşlarına; tutsak yakını örgütlenmelerine kadar muhalif kurumlar üzerinde yeni bir saldırı dalgası geliştirilmek isteniyor.

23 Aralık’ta, İçişleri Bakanlığı’nın verdiği brifingte; hapishane katliamlarını meşru gösterme çabası yanında; bir dizi muhalif gazete, kültür kurumu, mesleki ve toplumsal kuruluş; “yasadışı” örgütlerin paravanı olarak hedef gösterilmiştir.

Bu açıklama; faşizmin sınır tanımazlığının ve halkın muhalefeti karşısındaki acizliğinin bir ürünüdür.

Bizler; Devrimci-sosyalist basın olarak, halkın aydınlatılması görevimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz. Faşizmin gerçek yüzünün halk tarafından görülmesi ve hesap sorma bilincinin geliştirilmesi için üzerimize düşeni yapmaya devam edeceğiz.

Tutsak yakınları olarak hapishanelerdeki işkenceye, katliamlara karşı sesimizi yükseltmeye, evlatlarımızı, arkadaşlarımızı sahiplenmeye devam edeceğiz.

Avukatlar olarak, halkın haklarını korumaya ve savunmaya devam edeceğiz.

Kültür kurumları olarak, halkın onurlu ve namuslu kültürünü yaygınlaştırmaya; faşizm ve halk gerçekliğini kitlelere göstermeye ve kendi gerçeğine sahip çıkma bilinci yaratmaya devam edeceğiz.

Devrimci tutsakların; işçi sınıfının; köylülüğün; gençliğin; emekçi kadınların ve tüm ezilenlerin haklarını savunmaya devam edeceğiz.

Devletin; bizler üzerinde oynamak istediği oyunu biliyoruz.

Gerçekleri kamuoyuna açıklıyor; “andıç”lar dizisinin yaşam bulmaması için tüm duyarlı insanları mücadele etmeye çağırıyoruz.

Baskılar bizi yıldıramaz!

Devrimci Demokrasi Gazetesi, Partizan Dergisi, Yaşadığımız Vatan Dergisi, Özgür Gelecek Gazetesi, İdil Kültür Merkezi, Tohum Kültür Merkezi, Halkın Hukuk Bürosu, DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik), YDSB (Yeni Demokratik Sendikal Birlik), TAYAD (Tutuklu Aileleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği), Grup Yorum, Tavır Dergisi, Ülkemizde Gençlik Dergisi, Partizan Gençlik Dergisi, Yeni Demokratik Gençlik Dergisi

Ceyhan Cezaevi’ne görüşe giden ailelerin katliama ilişkin anlatımlarından...

Vahşi işkenceler, kırılamayan devrimci irade!..

19 Aralık sabaha karşı saat beşe çeyrek kala habersizce saldırmışlar. 20 kişilik koğuşa 60 kişi toplanmış. Tavani delerek içeriye bomba yağdırmışlar. Attıkları bombalar; gaz bombası, ses bombası ve bir de düştüğünde hemen gaz çıkarmayan, önce yanar ardından gaz çıkartan bombaymış. Bu bombalar koğuşun birçok yerinde yangın tehlikesi oluşturmuş, düştüğü yerde hepsini söndüremediklerinden, yataklar vs. yanmaya başlamış. 20 kişilik koğuşa yaklaşık 150 bomba atılmış. Çıkan yangın dumani ve bombaların etkisiyle tutsaklar boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalmış, birçoğu kendinden geçmiş, bir kısmı da kusmaya başlamış.

Gaz maskeli askerlerin saldırısı sırasında iki asker tutsakların arasında kalmış (Teğmen Sabri Ertel ve Uzman Çavuş Hüsamettin Bayın). Onlar da askerlerin saldırısında tutsak sanılarak dövülmüşler. 6 saat tutsakların arasında kalmışlar. Tutsaklar bu iki askerın yaralarını pansuman edip, kalan son kuru sigaralarını sakınlaşmaları için askerlere vermişler.

Koğuşa tazyikli su sıkılmaya başlamışlar. Bu arada da koğuş duvarını kepeçle delerek koğuşa girmişler. Bombaların etkisiyle yarı baygın bir hale gelen tutsakların ellerini arkadan kelepçeleyerek coplarla, tekme ve taşlarla döverek işkence yapılmış.

Bütün tutsakları yataktan yemekhaneye inen merdivenden aşağıya atmışlar. Yarı baygın tutsaklara “Ayağa kalk, en büyük asker de” diyerek baskı yapmışlar. Emirlerini yerine getirmeyen tutsakları enselerinden kaldırıp kafalarını yere çarpmışlar.

Koğuşta işkence uzun süre devam etmiş. Jandarma saldırıyı başından sonuna kameraya çekmiş. Elleri arkasından kelepçeli tutsakları ambulanslara çuval gibi atmışlar ve yol boyunca bazı tutsakları dipçik ve tekmeyle dövmüşler. Bazılarını da ip gibi bir şeyle boğmaya çalışmışlar. Boyunlarında izleri varmış.

Hastanede yalnız kalan bir tutsağa, iki subay kapıya nöbetçi koyduktan sonra küfretmeye başlamış. Kendisine küfür etmemelerini söyleyince “sen de bize küfür et” demişler. “Devrimciler küfür etmez” deyince, saldırıda aldığı yaralar sonucunda gözlerine kan oturan tutsağın yaralı yerine vurarak işkence yapmışlar. Bir koluda kırık olan bu tutsağın ameliyat olması için her gün üç litre süt içmesi gerektiği söylenmiş, Ölüm Orucu’ndaki tutsak bu oyuna gelmemiş.

MAMAK ÖLÜM ORUCUYLA DAYANIŞMA KOMİTESİ’nin bildirisi...

Ölüm Orucu Direnişi Devam Ediyor...

Devrimci tutsakların onurlu direnişine sahip çıkalım!

Tarihi katliamlarla dolu faşist sermaye iktidarı 19 Aralık’ta yeni bir katliama daha kanlı imzasını attı. Katil devlet kepeçleri, panzerleri, dozerleri, her türlü silaha sahip ölüm timleriyle Ölüm Orucu Direnişi’nin sürdürdüğü 20 cezaevine saldırdı. Amacı öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz diyerek bedenlerini ölüme yatıran devrimci tutsakları teslim almaktı. Bu seferki katliamın adını "hayata dönüş operasyonu" koyan devlet devrimci tutsakları kurşunlayarak, diri diri yakarak, işkence ederek erteledim dediği F tiplerini bir çırpıda açırıldı.

Devlet operasyon öncesi insanlar "örgüt baskısıyla" ölüm orucunda diyerek onurlu direnişi karalamaya çalıştı. Artık bu iğrenç yalanları rahat rahat söyleyemiyor. Çünkü cezaevlerine müdahalenin ardında devrimci tutsaklar 70’li günleri aşan Ölüm Orucu Direnişi’ni hastanelerde ve F tipi tabutluklarda sürdürüyorlar. Tek ya da üç kişilik hücrelerde sürekli psikolojik ve fiziki işkenceye rağmen bedenlerini ölüme yatırmaya devam ediyorlar. Katil adalet bakanı ve Ecevit Ölüm Orucu’nu engelleyeceklerini söyledikleri operasyonun ardından eylemlerin artarak devam ettiğini itiraf ediyorlar.

Ve tarihi sayısız katliamla dolu faşist devlet yeni Sivaslar, Çorumlar, Maraşlar yaratmaya devam ediyor. Biz devletin bu yüzünü iyi tanıyoruz. Biz bir ölüp bin doğanlar bedenlerimiz yok edilse dahi baskılara, zulümlere başeğmedikçe yenilmeyiz. Biz şimdi daha güçlüyüz. Katil devlet ise çaresiz dört duvar arasındaki bir avuç devrimci tutsağa onları teslim alabilmek için helikopterleri, binlerce kana susamış profesyonel katiliyle saldırmış, ama yenilmiştir. Devrimci irade teslim alınamamıştır.

Ancak gün artık içerde tüm gücüyle mücadele veren ve teslim olmayan devrimci tutsakların yanında olma günüdür. İçerdeki direniş dışarıda "destek" değil sahip çıkmak gerekiyor. Çünkü onlar sınıfsız, sömürsüz bir dünya isteyen ve bunun için mücadele veren işçiler, emekçiler, öğrencilerdir. Onlar tüm ezilenlerin kurtuluşu için cezaevlerinde ve inandıkları değerleri ayaklar altına sermemekte kararlılar.

Bugün Ölüm Orucu Direnişi daha da büyümüş, şimdiden düzene diz çöktürülmüştür.

Hücreleri yıkacağız!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi

Nazilere rahmet okutan vahşi katliam...

Bu vahşet zulüm düzeninin çöküşünün de habercisidir!

19 Aralık gecesi gerçekleştirilen faşist katliamın boyutlarını ve katliamın içerdiği vahşeti anlamak için, dışarıya ilk yansıyan tanıklıklar bile yeterli.

Cezaevleri tam bir kuşatma altına alınmış, birçok iş makinesi, silah ve savaş aygıtı kullanılmıştır. Katliam timlerinin dışarıdan izlenen görüntülerinden yansıyanlar birer savaş manzarası şeklindedir. Binlerce asker ve polis tarafından sürdürülen operasyonlarda ağır makineli tüfekler saatlerce susmamıştır.

Cezaevlerinin kırılmadık duvarı bırakılmamış, koşullar yangın bombalarıyla tutuşturulmuştur. Katliam tek bir komuta merkezi tarafından yönlendirilmiştir. Özel olarak seçilmiş ve eğitilmiş cinayet timleri, yüreklerinden, inançlarından ve iradelerinden başka silahları olmayan devrimci tutsakların üzerine sürülmüş, tam bir imha operasyonu yürütülmüştür.

Kullanılan askeri güç, araç ve silahların dökümü bile, bunun nasıl bir imha saldırısı olarak hazırlandığını göstermektedir. *"Binlerce merminin, bombanın, tonlarca gazın, kimyasal maddenin, iş makinelerinin ve çeşitli silahlarının kullanıldığı imha operasyonunda resmi açıklamalara göre 8 Jandarma Komando Taburu, 37 bölük olmak üzere 8385 askeri personel ve bundan fazla polis kullanılmıştır. Bu teçhizat ve personel sayısı birçok savaşta kullanılanlardan daha fazladır."* (İHD raporlarından...)

Otopsi raporları da yaşanan katliamın boyutlarını ortaya koymaktadır. Bazı tutsakların başları, kolları ve bacakları gövdelerinden ayrılmış (Seyhan Doğan'ın ailesinin anlatımından), bazıları da tanınamayacak hale getirilmiştir. Bu öylesine bir barbarlıktır ki, ölü bedenlere bile işkence yapılmış, parçalanmıştır. Birçok tutsak kurşun yağmuruna tutulmuş, yani katletmek amacıyla kurşunlanmıştır. *"...yapılan adli otopsi işlemi sonrasında ölümün, ... Ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı içorgan ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama... Cesetten ... 3 adet kurşun parçası elde edildi ..."* (Mustafa Yılmaz'ın Adli Tıp raporundan...)

"Vücudunda yaygın olmak üzere yer yer 1-2 ve 4. dereceden yanık alanlar bulunan kişinin ölümünün ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı kafatası yüz kemikleri çok sayıda omur, kaburga, radius ve el bilek kemik kırıklarıyla birlikte beyin kanaması, beyin doku harabiyeti, iç organ delinmesinden gelişen iç kanama. ... Cesetten ... 3 (üç) adet mermi çekirdeği..." (Ahmet İbili'nin Adli Tıp raporundan...)

Tutsakların anlatımıyla katliamın gerçek boyutları gün yüzüne çıkıyor!

Katil devlet katliam sonrasında cezaevlerinde sergilediği barbarlığın gün yüzüne çıkarılmaması için birçok yol ve yöneme başvurdu. Burjuva medyanın kontr-kalemleri katliamın psikolojik ayağı olarak iş gördüler. Katliamı aşağılık yalanlarla gerekçelendirdiler ve alkışladılar, tümüyle yalanlara ve gerçekleri tersyüz etmeye dayalı bir propaganda kampanyası yürüttüler. "Şartlı tahliye" nedeniyle çıkması gereken devrimci tutsaklar serbest bırakılmadılar. Böylece katliam tabutlukların dört duvar arasında unutturulmaya, vahşet gizlenmeye çalışıldı. Ama bunu başarmaları mümkün değildi.

Devrimci tutsakların **"bizi diri diri yaktılar!"** çığlıkları dahi bu oyunu boşa çıkarmaya yetti.

Bugün henüz az sayıda devrimci tutsağın anlatımlarına sahibiz. Ama bu kadarı bile katliamı ve sergilenen vahşeti anlatmaya yetiyor. Uzun süredir cezaevleri maketleri üzerinde çalışan ve katliam planını tüm ayrıntısına kadar oluşturan katliamcılar hemen hemen her cezaevinde benzer yöntemleri kullandılar. Değişik cezaevlerinden yansıyan anlatımların benzerliği hayli dikkat çekiyor, katliamın nasıl tek merkezden planlandığını, katliam timlerinin nasıl özel bir tarzda eğitildiğini ortaya koyuyor.

Hemen her cezaevinde, önce cezaevi personeli ve görevli askerler dışarı çıkarılmış, seçme jandarma ve polislerden oluşturulan katliam timleri koşulları kuşatmıştır. *"Aynı anda çatılarda, mazgallarda silahlı jütem ve özel timden askerlerin yerleşmiş olduğunu gördük. Ateş açan onlardı. Cezaevinin üst ve alt maltası askerlerce kuşatılmıştı. Hepimiz koşullarımızın kapısına acele barikatlar kurduk."* (Bayrampaşa'dan Bakırköy Cezaevi'ne götürülen bayan tutsakların ortak anlatımından...)

Operasyonun başlama startının verilmesiyle beraber çatılar, duvarlar delinmeye, kapılar parçalanmaya, içeriye kurşun yağmaya başlamıştır. Tutsakların üzerine binlerce bomba atılmış, yangın bombalarıyla koşullar yakılmıştır. *"O esnada koşullarımızın üst katının tavanının delindiğini gördük. İçeriye yangın ve gaz bombaları atıyorlardı. O da olmazsa yoğun gazla boğmaya çalışmaktı. Koşulların son tarafında da tavanın delik açılarak yangın ve gaz bombaları atılınca alt kata geçtik ve kapıya barikat kurduk. Bu esnada saatlerce bizim üst katta bulunduğumuzu düşünerek bombalar atmaya, kurşunlar yağdırmaya devam ettiler."* (Aynı anlatımlardan...)

"Diri diri yaktılar!"

Katil sürüleri tazyikli su, gaz vs. boğucu bombalarla yetinmemiş, koşulları da yakmaya başlamışlardır: *"Hemen akabinde koşulların her yanına yangın bombası atıldı. Bütün koşullar yataklar, kitaplar, elektrik telleri herşey tuttu. Koşulların alev kapladı. Bizi yakarak katletmek istiyorlardı. Yerlerde yatan birçok arkadaş kendine gelmeye başladı ... İçerisi alev içindeydi. Ana kapının bir kısmına kadar Mine girdi, o esnada elleri ve yüzü yandı. Gülizar Ebru'yu, Birsen'i, Hacer'i çekerek çıkardı ve merdivenden aşağı sürükleyerek aşağı indirdik. Özellikle Hacer'in tüm vücudu yanmıştı. Birsen'in, Gülizar'ın da öyle. Hacer yemekhanede suların içine bıraktı kendini. Artık yukarıya girilebilecek ve arkadaşlar çıkarılabilecek gibi değildi. Alevler kapıya kadar gelmişti..."* (Mesude Pehlivan'ın anlatımından...)

"... Alt kata indiğimde bazı yoldaşların üzerlerine su döküyordu. Çoğumuzun saçları, elleri, sırtı, iyice yanmıştı. Sonra bir yoldaşımız yukarıda yananlar var, ateşin içinden çıkamayanlar var deyince birçoğumuz hızla merdivenlere yöneldik...Aşağı indiğimizde Nilüfer, Seyhan, Özlem, Şefinur, Ölüm Orucu 1. ekibinden Gülseren Öztürk'ün olmadığını gördük. Onlar alev alev yanan koşulların içinde kalmışlardı..." (Ayla Özcan'ın anlatımından...)

Yakmak katliamcılarının geleneğidir. İnsanlık onları

Sivas'tan tanıyor. Sadece yakmakla yetinmemişler, sonra da insanların yanarak ölmelerini seyretmişlerdir. *"Yoldaşlarımız diri diri yanarken katliamcılar çatıdan kamerayla eserlerini seyrediyorlardı zevkle. Ellerinde ise itfaiyenin su hortumları vardı, ama yanan koşullara sıkıyorlardı..."* (Ayla Özcan'ın anlatımından...)

Tek tek koparılıp alınan tutsaklar saatlerce işkencelerden geçirildiler!

Saatler süren kanlı operasyondan sonra tutsaklar, yaralı olarak tek tek koparılıp alınıp, birer işkencehaneye dönüştürülmüş bölümlerde cıvılcıklık soyularak, toplanırlar. Ya da koşulların havalandırılmaları işkencehane mekanı olarak kullanılır. Bayrampaşa'daki bayan tutsaklar saatlerce havalandırmada tazyikli su işkencesine tabi tutulurlar. Ümraniye Cezaevi'nde 4 gün süren operasyon 4. gün sabah erken saatlerde sona erer, tutsaklar yaralı olarak işkencehanelere alınırlar. Ama operasyonun bittiği açıklanmaz. Herhangi bir yaralı tutsak hastaneye kaldırılmaz. Amaç daha önce isimleri belirlenen tutsakların katlidir. Avukatların basıncı üzerine, saatler sonra, Ümraniye'de operasyonun bittiği açıklanır. Yaralı tutsakların küçük bir bölümü hastanelere kaldırılır. Bazı tutsaklar sahte isim kullanarak operasyon sonrasında katledilmekten kurtulurlar. (Ay. M. Çöpür'ün aktarımlarından...)

İşkencehanelerde işkence aralıksız saatlerce sürer. Bazı tutsaklar özel bölümlere götürülürler. Bu işkence seanslarına özel yetiştirilmiş jandarma timleri, işkenceci polisler katılırlar. Birçok bayan tutsak cinsel tacize maruz kalır. Kafalar, kollar kırılır, vücutlar kesilir, yakılır. Vücutlarda sigaralar söndürülür.

Her yer bir işkencehane!

İşkence daha sonra mekan değiştirerek devam eder. Artık her yer birer işkencehanedir. Hastaneler, ring araçları, cezaevi giriş-çıkışları... Tutsaklar daha önceden hazırlanan ring araçlarına arkadan kelepçelenip konulurlar. Saatlerce süren işkencelerden sonra F tipi tabutluklara götürülürler. F tiplerinin girişinde saatlerce süren bir dayak ve işkence başlar. Birçok tutsak anlatımında en çok yaralanmaların olduğu saldırılardan biri olarak tanımlanmaktadır bu işkence senansları. Amaç tutsakların kişiliklerini ezmektir.

Ama tüm bu sistematik işkencelere karşın direniş kesintisiz bir biçimde sürmüştür. Sloganlarla katliamın hesabının sorulacağı haykırılmış, faşist cellatların yüzüne tükürülmüştür.

Katliam timleri işkencelerini aralıksız sürdürüyorlar. F tiplerinin idaresi bu timlerin elinde bulunuyor. Tutsaklar askeri disipline sokulmak isteniyor, bu dayatmayı reddettikleri için işkencelere alınıp ölüme bir adım daha yaklaştırılıyorlar.

Direniş büyüyerek ve yaygınlaşarak sürüyor. Barbarlık düzeninin sahipleri bu ölümüne direniş karşısında ezilmeye mahkumdurlar. Bu vahşet, bu kan, bu zulüm faşist rejimin acizliğinin göstergesi, bu düzenin çöküşünün habercisidir. Zulmün sahipleri tarihin kara sayfasına şimdiden adlarını yazdırmışlardır, hesabını da vereceklerdir.

Döktüğünüz kanda boğulacaksınız!

Bir şafak vakti, saatler 05:00'i gösteriyor... "Hayata dönüş" operasyonu adı altında cellatlar iş başında... Kan ve can istiyorlar... İş makinaları yıkıma başlamış... Haçlı seferine gider gibi, binlerce sis ve gaz bombası atılıyor hapishanelerden içeriye. Cellatlar her türlü teçhizatları ve silahları ile bağırıyorlar, "teslim olun" diye. Diğer tarafta ise, teslim olmaktansa ölümüne halaya tutuşmuş tutsaklar... Televizyon ekranlarında zafer naraları... Yalan habere doymayan medya...

Hapishaneleri böylesine bir kan gölüne çeviren ne? İki sınıfın tarihi hesaplaşmasından başka ne olabilir ki! Tarih bir kez daha yazdı, direnişin ve kavganın onurunu ve erdemliliğini.

2000'in son günündeyiz. Habip'in mezarı başında mütevazı bir ziyaret gerçekleştirdik. Anısını ve kavgasını yaşatacağımıza söz verdik. Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk.

19 Aralık'ta başlayan operasyondan sonra, medyadan katliam ve sonrası ile ilgili haberleri izliyordum. Oradan oraya koşuşturarak, sokağa çıkmak için diğer ailelerle birlikte çırpınıp duruyorduk. Çoğu geceleri uyku tutmuyor, ağlamaklı oluyordum. Kimi zaman kendimi, kimi zaman çevremi, kimi zaman başkalarını suçluyordum. İki cümle de olsa bir şeyler yazamıyordum. Geçen kısa süreç içinde hata-zaaf ve neler yapılması hususunda kendimce dersler çıkarmaya çalışıyordum. Diğer taraftan da devletin bu kadar pervasızca saldırısının nedenlerini düşünmeye başladım.

İzmir kenti katliamı, "basın açıklamaları" dışında, sessiz karşıladı diyebiliriz. Devlet 19 Aralık sabahı gözaltı terörüyle gelişebilecek tepkilerin önünü almaya çalışmış, nispi de olsa başarılı olmuştur. Diğer illerde ise en sıradan demokratik tepkilere dahi vahşice saldırılmış, yüzlerce insan gözaltına alınmış, birçoğu tutuklanmıştır. Bazı kurum ve temsilcilerine yönelik yargı terörü devreye sokulmuştur.

Şimdiye kadar 30'un üzerinde insan hayatını kaybetmiş, devrimci tutsaklar F tipi hücrelere atılmıştır. ÖO ve SAG ile birlikte işkencede devam etmektedir hapishanelerde... Ölümler artık sıradanlaşmış, toplumsal muhalefet iyice sindirilmiştir. Legal parti, DKÖ ve sendikalardan anlamlı bir ses çıkmamaktadır. Bir şeyler yapmaya çalışan kurumlar ise devlet terörüne maruz kalmakta ve kapatılmaktadır.

Devlet tutsaklara ya ölümü ya da teslimiyeti dayatmaktadır. ÖO'ndaki devrimci tutsakların en insani talepleri reddedilmektedir. Kaloriferler yanmamakta, insanlarımız yarı çıplak vaziyette adeta "sessiz ölümüne" terkedilmektedir. Görüş yapılabilen hapishanelerde süre 25 dakikadır. ÖO'dan vazgeçirmek için dayak ve vahşet devam etmektedir. Aileler ise yakınlarından haber alabilmek için hastane, hapishane ve yetkililer arasında mekik dokumaktadırlar.

Ama sanılmasın ki bu devran böyle devam edecek. Gün gelecek tüm bu katliam ve işkencelerin hesabı sorulacak, tarih buna tanıklık edecek.

Kızıl Bayrak okuru/İzmir

Faşist katliamı lanetliyor, destansı direnişi selamlıyoruz!

19 Aralık'00, tarihe yeni bir sayfa olarak geçti. Bir tarafta katliamcı kimliği, insanlık dışı vahşetiyle faşist Türk devleti. Diğer tarafta işçi ve emekçi halkların yegane umudu, bilinçli ve örgütlü savaşçıları olan devrimci tutsakların başeğmezliği, ölümüne direnişi, bükülmez iradeleri...

Tarihsel önemde yeni bir dönemi hep birlikte yaşıyoruz. Direniş, başeğmeme, ölümün üstüne bilinç ve iradeyle yürüme, her türlü kanlı katliamları göğüsleyebilme cesareti ve kararlılığı, Türkiye devrim cephesinin, işçi sınıfı ve emekçi halkların kazanımları, değerleri olarak bir kez daha tarihe yazıldı.

Bir kez daha Türkiye'de, Avrupa'da, dünyada yaşayan milyonlarca işçi ve emekçi, kardeş halklar Spartaküsler'in, Paris Komünü'nün, Bolşeviklerin uğruna öldüğü özgürlük ve sosyalizm davasının Türkiye coğrafyasında büyütülerek harmanlandığına tanık oldular.

Yineliyoruz; Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!

Özgürlük ve sosyalizm uğruna şehit düşmüş tüm devrim şehitlerinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Yaşasın Partimiz TKİP!

TKİP taraftarları/Berlin

"Siz bu direnişi çoktan kazandınız"

Sevgili yoldaşlar ve siper yoldaşları, Bugün direnişinizin 73. günü... Yüreklere içerde ve dışarda sizinle atıyor. Katliamcı devlet ve onun aşağılık yöneticileri kendilerine yakışanı yaptılar. Bedenlerini ölüme yatıran ve yaşamı ölümüne sevenlere saldırdılar. Tankları, topları, bombaları ve sürü sürü itleriyle tam da kalles bir düşmana yaraşacak şekilde saldırdılar. Atalar boşuna dememiş, düşmanım da olsa mert olmasını dilerim. Herşeyini yalan-dolan, sahtekarlık ve düzenbazlık üzerine kuranlardan mertlik beklenir mi?

Devrimci ve komünistler laflarını dosdoğru söylüyorlar: "Sizi aşağılık düzeninizle birlikte tarihe gömeceğiz!"

Ya onlar? Dünyanın gözü önünde yaptıkları katliama bir de "hayata dönüş" operasyonu diyorlar. Sizi yoketmeye geldik diyecek cesaretleri yok. Ölüme yatırılmış bedenlerden aldıkları korku uykularını kaçırmaya devam ediyor. Bugüne kadar otuz şehit verdik. Belki şehitlerimizin sayısı daha da artacak. Ama ölüme yatmış yüreklerin verdiği korku hayatı onlara zehir etmeye devam edecek. Acz içindeki devlet saldırganlığındaki başarısıyla övünedursun. Devrimci tutsaklar direnişlerini, belki maddi olarak hala değil, ama siyasi olarak çoktan zaferle taçlandırıdılar. Dünya çapında yankı yaratan bu zafer hafızalarda kolay kolay silinmeyecek.

Ağır bedeller ödedik. Ama karşılıksız kalmayacak. Hesabı katbekat fazlasıyla sorulacak. Bu görkemli direniş belleklerde kolay kolay silinemeyecek.

Sevgili yoldaşlar, direnişiniz başladıktan bu yana buralarda sizin sesiniz ve kulağınız olmaya

çalıştık. Faaliyetimiz yoğun bir biçimde devam ediyor. Dün Zürih'de düzenlediğimiz yürüyüşe binin üzerinde bir katılım oldu. Öfke ve nefret haykırıldı. Türkiye sınırlarını çoktan aşmış olan direnişiniz Avrupa sokaklarında vücut buluyor. Daha şimdiden, doğan çocuklarımızın isimleri veriliyor. Ümit, Habip, Tuna, Özkan, Önder ve diğerleri...

Ölüm Orucu direnişçilerinden Muharrem ve Özgür yoldaşla saldırıdan bir gün önce görüşme olanağımız olmuştu. Konuşmalarımız hala kulaklarımızda cınlıyor. Direnişin 60. günüydü. Muharrem yoldaşa durumunuz nasıl diye sorduğumda, aldığım cevap biz çok iyiyiz olmuştu. Dışardaki gelişmeleri anlattım ve inşallah bu defa şehit vermeden zaferi kazanacağız dedim. Cevabı, kendi payıma ben direnişin bir süre daha devam etmesini istiyorum, bu direniş giderek işçi ve emekçilere mal oluyor, biraz daha sürmeli oldu. İşte 60 gündür ölüme yatmış bir insan güzelinin cevabı! İşte devrimci irade! Alçakla katliamla direnişi kırabileceğini zanneden devlet bu irade karşısında ne yapabilir ki?

Sevgili yoldaşlar, siz bu direnişi çoktan kazandınız. Biz de sizinle kazandık. Şehitlerimiz, zaferimizin güvencesi olmaya devam edecekler. Şehitlerimize verilen söz asla unutulmayacak. Kesin zafer sınıfın devrimci iktidarıyla taçlanıncaya kadar mücadele devam edecek.... O zaman meydanlarda halaylarla sizleri anmaya devam edeceğiz.... Çünkü siz ölümsüzler kervanına katıldınız.

İsviçre'den yoldaşınız Vedat

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **GEBZE/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi **5 000 000 TL** Yurt dışı **200 DM**
1 Yıllık Yurt içi **10 000 000 TL** Yurt dışı **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İşte F tipi işkence!

- ✓ **“Oğlumun yanında ölüm orucunda olan Birol Paşa’ya ‘copla tecavüz edilmiş’ (...) Ben bir baba olarak oğlumun o hücrede sağ kalabileceğine ihtimal vermiyorum...” (Tutsak yakını Mehmet Ali Albay’ın anlatımından...)**
- ✓ **“Kandıra F Tipi Cezaevi’ne götürülen oğlum çırılçıplak soyularak kaba dayığa maruz kalmıştır. Burada oğlumun ve arkadaşlarının makatına cop sokularak tecavüz edilmiştir. Hergün oğluma ve diğer tutuklulara işkence yapılmış...” (Tutsak yakını Süheyla Kaplan’ın anlatımından...)**
- ✓ **“Operasyondan sonra getirildikleri Kandıra F Tipi Kapalı Cezaevi’nde sistemli işkenceye maruz kaldığını, kendisine makatına cop sokulmak suretiyle tecavüz edildiğini, (...) falaka, haya sıkma, ayakta sayım vermeye zorlanma gibi fiziki ve psikolojik işkencelere maruz kalmış...” (Tutsak yakını Hatun Keser’in anlatımlarından...)**
- ✓ **“(Kandıra’ya) götürülen tüm tutuklu ve hükümlülerin yaygın dayak, kelepçe sıkma, kabadayak, haya sıkma, kafalarına işeme, jandarma potinini öptürme, çırılçıplak soyma, jopla tecavüz, ‘en büyük asker bizim asker’ şeklinde bağirtma gibi uygulamalara sistematik olarak maruz kalındığı...” (Av. Mihriban Kırdök’ün anlatımından...)**

**Katliam gibi işkence de sonuçsuz kalacak,
direniş kazanacak!..**

İşkenceci devlet hesap verecek!